

δύο πρότερον ὁ Λαομέδων. Ὁ δὲ Ἄρης ἐμίσει τὴν Ἀθηνᾶν, ἐπεὶ δὲ ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀσκαλάφου· μάλισα καὶ ὕβρισεν αὐτὸν ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων Θεῶν. Ὁ δὲ Ἑρμῆς μουσικὸς ὢν ἐμίσει τὴν Λητώ, ἐπεὶ δὲ ἐγέννησε τὸν ἀντίζηλον εἰς τὴν τέχνην Ἀπόλλωνα. Ἀπαιτεῖται δὲ καὶ ἄλλη θεωρία, διὰ τί ἡ Ἥρα βοηθεῖ τοὺς Ἕλληνας· ἐπεὶ δὲ γαμήλιος οὖσα, οἶον, ἔφορος τοῦ γάμου, μισεῖ τὸν Πάριν ὡς μοιχὸν καὶ παραβάτην τῶν ὅρων τοῦ γάμου· ἔτι δὲ ἐλάτρευετο λαμπρῶς εἰς τὸ Ἄργος, ὥς ἐωνομάζετο καὶ Ἀργεία· Ὁμοίως καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμίσει τὸν Πάριν, ἐπεὶ δὲ προέκρινε τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν κρίσιν· ἔτι δὲ, ἡ σοφία μισεῖ τοὺς βαρβάρους. Ὡσαύτως εἶχε καὶ ἡ Ἥρα καὶ αὐτὴν τὴν αἰτίαν τῆς καταφρονήσεως εἰς τὴν κρίσιν. Ὁ δὲ Ποσειδῶν, ἐπεὶ δὲ ἦτον οἱ περισσότεροι Ἕλληνες νησιῶται, καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν Λαομέδοντα ὀργήν. Ὁ δὲ Ἑρμῆς, ἐπεὶ δὲ ἦτον Ἕλλην ἐκ τῆς Ἀρκადίας· ἔτι δὲ, οἱ Τρῳαδίται ἠθέλησαν νὰ φονεύσουν τοὺς Κήρυκας τῶν Ἑλλήνων· ὁ δὲ Ἑρμῆς ἦτον προσάτης τῶν Κηρύκων. Ἐτι δὲ, καὶ ὡς λόγιος ἐμίσει τοὺς ἀλόγους καὶ βαρβάρους· ὁ δὲ Ἥφαιστος ἐμίσει τὸν Ἄρην τὸν σύμμαχον τῶν Τρῳαδιτῶν, ἐπεὶ δὲ ἐμοίχευε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἀφροδίτην.

Ι. Τὰς αὐτὰς αἰτίας εἶχον καὶ οἱ σύμμαχοι τῶν Τρῳαδιτῶν. Ὁ μὲν Ἄρης ἐβοήθει τὸν Πάριν τὸν ὅμοιον αὐτοῦ εἰς τὴν μοιχείαν. Ὁ δὲ Ἀπόλλων, ἐπεὶ δὲ ἐλάτρευετο ἐκεῖ· ἔτι δὲ, ἐπεὶ δὲ ἦτον οἱ Τρῳαδίται τοξόται ἐμπειροί, καὶ μάλισα ὁ Πάρις, καὶ κιθαριστής, καὶ ὠραῖος, ὡς καὶ ὁ Ἀπόλλων· ἡ δὲ Λητώ καὶ Ἄρτεμις, χάριν τοῦ Ἀπόλλωνος· ἢ ἐπεὶ δὲ ἐλάτρευον καὶ αὐτὰς οἱ βάρβαροι. Ἡ δὲ Ἀφροδίτη, ἐπεὶ δὲ προέκρινεν αὐτὴν ὁ Πάρις εἰς τὴν κρίσιν· ὁ δὲ Εὐάνθος μάχεται εἰς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Ταύτας λοιπὸν τὰς ἐννοίας συνάψας ὁ Ποιητὴς φιλοσοφικῶς, πιθανῶς, καὶ μυθολογικῶς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων Μύθων, ἐσέμνυνεν εὐφυέστατα τὸ ποίημα αὐ-

τοῦ. Δὲν ἔφερεν ὅμως καὶ τὸν Διόνυσον καὶ τὴν Δήμη-
τραν εἰς τὸν πόλεμον, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὸ πρᾶγμα πι-
θανολογίαν. Καθότι ἐκεῖνοι καρποφόροι ὄντες, δὲν ἀγα-
ποῦν τὸν πόλεμον τὸν καρποφθόρον. Οἰμοίως δὲν εἶχε
πιθανολογίαν, διὰ τὴν καταβίβάσιν καὶ τὸν Δία εἰς τὸν πόλε-
μον. Ἐπειδὴ ὁ Αἰθέριος καὶ Ὀλύμπιος Ἀἷρ, ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ
τοῦ παντός, δὲν εἶχεν εὖλογον πιθανολογίαν τὴν κατα-
βῆ εἰς τὴν Γῆν· ὅθεν καὶ μάλιστα κατεβίβαζεν αὐτὸν με-
τὰ μεγάλης συζολῆς, μέχρι τῆς κορυφῆς τῆς Ἰδης, καὶ
ἐκεῖθεν ἐδείκνυε τὰ σημεῖα καὶ τοὺς κρότους.

ια. Ταῦτα λοιπὸν πάντα οὕτως ἐξεταζόμενα, δεικ-
νύουσι τὸν νοῦν τῶν ποιητῶν. Ἐπειδὴ θεωροῦνται γε-
νικωτέρως κατὰ τρεῖς τρόπους· καθ' ἱστορίαν, ἀλληγορίαν
καὶ μυθολογίαν. Ὅθεν καὶ ὁ Ζεὺς ἱστορούμενος μὲν, ἐκ-
λαμβάνεται ὡς Βασιλεὺς ποτὲ χρηματίσας· ἀλληγορού-
μενος δὲ, εἰς Ἀέρα, εἰς Ἥλιον, εἰς νοῦν· οἷον ψυχὴν
τοῦ παντός· εἰς Οὐρανὸν, ἢ εἰς Αἰθέρα· μυθεύμενος δὲ,
ὡς πατὴρ θνητῶν τε Θεῶν τε, καὶ τ. λ. Ὅθεν κατηγό-
ρησαν τὸν Ὅμηρον διὰ τὰς θεωμαχίας, οἱ μὴ ἐνοήσαν-
τες ταύτας τὰς ἐννοίας, ὡς λέγει Ἡρακλείδης ὁ Ποντι-
κός, εἰς τὰς Ὀμηρικὰς ἀλληγορίας· τοιαύτας ἀλληγορίας,
ἱστορίας, καὶ Μύθους ἔχουσιν ὅλοι οἱ Θεοί.

ιβ. Ζητεῖται δὲ ἔτι, διὰ τί ἐξέλαβον τοὺς Θεοὺς
εἰς τοσαύτας ἐννοίας· ἡ ἱστορία λέγει, ὅτι ὁ Ζεὺς ἦτον
Βασιλεὺς, καὶ ἀπεθέωσαν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι, διὰ τὰς
ἀρετάς αὐτοῦ. Τοῦτο βεβαιοῦται μὲ τὴν ἀποθέωσιν τοῦ
Ἀλεξάνδρου καὶ τινῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης, τὰ ὁ-
ποῖα ἐγίνοντο εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς φιλολογίας,
ὅτι ἡ δοξομανία αὕτη ἡ ἀρχαιοτάτη ἐσώζετο ἕως τότε.
Ἦσαν δὲ οἱ φιλόσοφοι καὶ Ποιηταί, καὶ μάλιστα οἱ Ἱε-
ρεῖς, ἐξηλληγόρησαν τὰ ὀνόματα ταῦτα εἰς τὰ σοιχεῖα,
καὶ εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς φύσεως· ὠνόμασαν καὶ τοὺς
Πλανήτας καὶ Ἀστέρας ἀπ' αὐτῶν. Ἐξω δὲ καὶ ὅτι ὠνό-
μασαν πρότερον τὰς δυνάμεις ἐκεῖνας οὕτω, κατὰ τὰς
παραδόσεις τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἄλλων, οἵτινες ὠνόμα-

σαν τὸν Ἥλιον Ὀσίριν, καὶ τὴν Σελήνην Ἴσιν, καὶ ἔπειτα ἀπαθανατίσαντες τοὺς ἀνθρώπους, ὠνόμασαν καὶ αὐτοὺς οὕτω διὰ δόξαν· πάλιν ἡ αὐτὴ αἰτία εὐρίσκεται τῆς πρὸς ἀλληγορίαν ἀναγωγῆς· πῶς δὲ ἐπλάσθησαν οἱ Μῦθοι, περὶ τούτου ἡδὴ λεκτέον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Πῶς ἐπλάσθησαν οἱ Μῦθοι.

Α΄. Τοῦτο νομίζω ὅτι εἶναι τὸ εὐκολώτατον καὶ πιθανώτατον μέρος τῆς μυθολογίας, ὅταν ἐνοήσωμεν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τότε γράμματα δὲν εἶχον, καὶ τὰ συμβεβηκότα τῶν προγενεσέρων διηγοῦντο οἱ γεροντότεροι πρὸς τοὺς νεωτέρους, καθὼς τὰ ἤκουσαν καὶ ἐκεῖνοι κατὰ παράδοσιν παρὰ τῶν γεροντοτέρων. Γνωρίζομεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι φιλοτιμοῦνται νὰ σολίσουν περισσότερον τὰς διηγήσεις αὐτῶν, προσθέτοντες καὶ ἄλλα θαυμασμοῦ ἄξια· καὶ μάλιστα ὅταν εὐρίσκωσι φιλικόους ἀκροατάς, καὶ εὐκολοπίστους, καὶ ἔχουν καὶ ἔφεσιν διὰ νὰ ἐπαινέσουν κανένα ὑποκείμενον, δὲν φροντίζουν παντελῶς, ἂν λέγουν ἀπίθανα καὶ ἀδύνατα. Καὶ ταῦτα γίνονται καὶ τὴν σήμερον μεταξὺ τῶν ἀπλῶν, ὅθεν λείπει ἡ δύναμις τῆς κρίσεως καὶ τοῦ συλλογισμοῦ, καὶ τοῦ ἀπορεῖν· ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ λέγουσιν, εἰκότως, ὅτι τὸ ἀπορεῖν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. Ἐκείνη ἄρα ἡ ἀρχαϊκὴ ἀπλότης πῶς ἔπρεπε νὰ καλλωπίζῃ τὰς τοσούτων αἰώνων κατὰ παράδοσιν διηγήσεις; τὰς πράξεις λέγω τοῦ Ἡρακλέους, Θησέως, καὶ τῶν τοσούτων ἄλλων Ἡρώων; μὲν θαύματα βεβαίως παράδοξα, καὶ ἀνάλογα τοῖς Ἡρωϊκοῖς κατορθώμασιν. Εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην φέρεται τις ἱστορία κατὰ παράδοσιν, τινὸς νέου Ἡρώος Μαρκοκράλη λεγομένου, καὶ πιστεύεται παρὰ τοῖς τοιούτοις, περιέχουσα πολλὰς καὶ παραδόξους ἀνδραγαθίας. Ἐγὼ δ΄

μως λέγω μόνον μίαν. Εἶχε ρόπαλον σχεδὸν ὡς τοῦ Πολυφήμου τοῦ Κυκλώπος. Ἐτόλμησε δὲ ποτὲ τις Ἀραφνὰ ἔλθῃ κατ' αὐτοῦ· ἦτον ὁμως καὶ ἐκεῖνος τοιοῦτος ἀνδρεῖος, ἔχων καὶ ρόπαλον τοιοῦτον· ἐξελθὼν δὲ ὁ Μάρκος καὶ ρίψας τὸ ρόπαλον ἐπὶ τὸν Αἰθίοπα, ἐπέσρεψε πάλιν εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἀτάραχος καὶ ἄφροτος. Ὁ περίξ τόπος ἦτον πεδιάς ἄδενδρος καὶ ὠμαλή, καὶ πολὺ ἐκτεταμένη· ὁμως, οὔτε ὁ Αἰθίοψ ἐφάνη τί ἐγινεν, οὔτε ὁ ἵππος αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἦτον ἔφιππος, οὔτε τὸ ρόπαλον τοῦ Μάρκου, οὔτε εὐρέθισαν ποτέ· τίς εἶδε μέχρι ποῦ ἐξώθησεν αὐτὸν ἡ δύναμις καὶ ὁρμὴ τοῦ ρόπαλου. Ἐπειτα, μᾶς φαίνονται παράδοξα τὰ ρόπαλα τῶν Κυκλώπων, τοῦ Ἡρακλέους, αἰδενδροτομίαι τῶν Κενταύρων, ἡ δύναμις τοῦ Πιτυοκάμπτου, καὶ ἄλλων τοιούτων;

β'. Τοιαῦτα πλασουργήματα ἐσύναξαν ὕστερον οἱ συγγραφεῖς, καὶ ἔγραψαν κατὰ τὴν δόξαν τοῦ λαοῦ. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ τοιαῦτα μυθολογήματα, τὰ ὅποια δὲν ἔχουσιν ἀλληγορίαν, ἀλλ' εἶναι ἱστορία καθ' ὑπερβολὴν, πρέπει νὰ τὰ καθαρῶς ὁ ἀναγνώστης, καὶ νὰ τὰ θεωρεῖ χωρὶς τὴν ὑπερβολὴν. Ἐπειδὴ ὁ Μάρκος ἐχρημάτισεν ἀνδρεῖος καὶ τολμηρός· καθὼς φέρεται καὶ τὸ τραγούδιον αὐτοῦ· καὶ ἐφύενε τὸν Αἰθίοπα· οὐχὶ ὁμως καὶ ἠφάνισεν αὐτὸν κατὰ τὸν μυθολογούμενον τρόπον. Τοιοῦτος ἦτον καὶ ὁ Πιτυοκάμπτης· ὅστις, λησὴς ὢν ἐφύλαττεν εἰς τὸν Ἰσθμὸν, εἰς τὸ ἀρμοδιώτατον λησιέριον· ἐλάμβανε καὶ ἔδενε τοὺς διαβαίνοντας, Ἰσως καὶ ἐπαίδευεν. Οὐχὶ ὁμως κατὰ τὸν μυθολογούμενον τρόπον, τὸν ἀδύνατον καὶ ἀπίθανον· τὰ τοιαῦτα πλάσματα λοιπὸν ἦσαν διηγήσεις καθ' ὑπερβολὴν τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ ὅσα ἔπλασαν ὕστερον οἱ Ποιηταὶ καὶ Φιλόσοφοι, ἔπλασαν αὐτὰ μετὰ προνοίας. Ὅθεν ἔχουσι καὶ ἀλληγορίαν μόνον, καὶ οὐχὶ ὑπερβολὴν κατ' ἄγνοιαν.

γ'. Τινὲς δὲ ἠθέλησαν νὰ ἀλληγορήσουν καὶ τὰ ἀναλληγόρητα ἐκεῖνα· ὅθεν καὶ κατέσκησαν αὐτὰ ἀνεξήγητα, καὶ παντάπασιν ἀσήμαντα, μὴ ἀναγόμενα οὔτε

εἰς Ἰσορίαν, οὔτε εἰς ἀλληγορίαν· καὶ πρέπει νὰ τὰ ἀναλύσῃ τις εἰς τὴν πρᾶτην ὑπερβολὴν τῆς ἀπλότητος, καὶ οὕτω νὰ ζητήτῃ τὴν ἔννοιαν· ἄλλοι δὲ ἐπεφόρτισαν τὴν ἀπλὴν ταύτην Ἰσορίαν μὲ ἀλληγορίας ὑψηλὰς, καὶ δυσκαταλήπτους. Καθὼς ὁ Δαίδαλος, εὐρῶν πλοιάριον ἔφυγεν ἐκ τῆς Κρήτης μὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰκαρον, καὶ ἔχων τὸν ἄνεμον οὐριον, ἐφαίνετο ὡς ἰπτάμενος· ἢ ἀπλότης λοιπὸν κατ' ὀλίγον ἔπλασεν, ὥστε ὁ Δαίδαλος ἐπέτασεν· περιτραπέντος δὲ τοῦ πλοίου, ὁ μὲν Ἰκαρος ἐπνίγη, ὁ δὲ Δαίδαλος κολυμβητὴς ἂν ἔμπειρος, ἐξήλθεν εἰς τὴν Ἰκαρον νῆσον. Κατ' ἄλλους δὲ, ἔφθασαν εἰς τὴν νῆσον, καὶ ἐξερχόμενοι εἰς τὴν Γῆν, ἔπεσεν ὁ Ἰκαρος εἰς τὴν Θάλασσαν, κατὰ τινα παρακοὴν, ὡς ῥηθῆσεται ἐκεῖ, καὶ ἐπνίγη Ὑψερων οἱ ἄλλοι, διὰ νὰ δείξουν τὴν φυγὴν ἀλληγορικωτέραν καὶ παραδοξοτέραν, καὶ τὴν παρακοὴν τοῦ Ἰκάρου ἐμφαντικωτέραν, ἔπλασαν κήρινα πτερὰ, καὶ ὕψωσαν τὸν Ἰκαρον μέχρι τοῦ Ἡλίου· καὶ οὕτως ἐκ τῆς ἀπλῆς Ἰσορίας, ἀνετίθασαν τὸ πρᾶγμα εἰς ἀλληγορίαν φυσικὴν καὶ μεταφυσικὴν· οἷον, τὸ κηρίον ἀλληγορεῖ τὰ κακῶς διορθωθέντα ἰσία, διὰ τὴν βίαν, καὶ τὸ ὕψωμα, τὴν ἔπαρσιν τοῦ νοῦς τοῦ Ἰκάρου· ὁ δὲ Ἥλιος τὸν ἄνεμον, ὅστις διέρρηξε τὰ ἰσία· ἐπειδὴ ἡ θερμότης κινεῖ τὸν ἄνεμον. Διὰ τοῦτο τινὲς ἄλλοι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι ἔφυγον ἕκαστος εἰς πλοιάριον ἰδιαίτερον· καὶ ὁ Ἰκαρος μὴ ἀκούων τὴν παραίνεσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, αἰνέχθη μετεωρότερος εἰς τὸ πέλαγος καὶ ἐπνίγη. Τοῦτο ἔχει πιθανολογίαν, πλὴν ὀλιγωτέραν τοῦ πρώτου· ἔπειτα, τί κάμνομεν τὰ κηρία καὶ τὸν Ἥλιον; Διὰ τοῦτο ἄρα πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὰ τοιαῦτα ὅλα ὡς περιττά, καὶ νὰ δεχθῶμεν τὸ πρῶτον, τὸ ἱστορικώτερον καὶ πιθανώτερον. Τούτους λοιπὸν τοὺς κανόνας, ὡς ἐγὼ νομίζω, πρέπει νὰ φυλάττωμεν καὶ νὰ παρατηρῶμεν, ἂν θέλωμεν νὰ καθαρίσωμεν τὴν ἀρχαίαν Ἰσορίαν, τὴν μυθολογίαν λεγομένην· καὶ νὰ μὴ δειλιῶμεν καὶ ἀπο-

ρῶμεν πῶς ἔπλασαν τοὺς Μύθους οἱ ἀρχαῖοι· ἐπεὶ δὴ βλέπωμεν καὶ νῦν τοὺς Πειρητὰς ἀγωνιζομένους νὰ καλῶπίσωσι καὶ σεμνύνωσι τὰ ποιήματα αὐτῶν μὲ Μύθους. Ὅμοίως καὶ οἱ ἀπλοῖ πανταχοῦ ἔχουσι τὴν αὐτὴν προθυμίαν εἰς τὰς διηγήσεις αὐτῶν. Μόνον ἡ Φιλοσοφία ἀπέρριψε τοῦτο τὸ τερατῶδες κάλυμμα, καταγινομένη νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον δυνατὸν διὰ τοῦ καθαρωτέρου καὶ εὐκολωτέρου δρόμου· ὕστερον δὲ ἔπλασαν καὶ οἱ ποιηταί, Φιλόσοφοι καὶ Ἱερεῖς διαφόρων εἰδῶν Μύθους· ταῦτα δὲ καὶ περὶ Μύθων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ Μεταμορφώσεων.

Α. Δὲν εὐχαριστήθησαν μόνον εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε ρηθέντας Μύθους, ἀλλὰ μετεμόρφωσαν τοὺς ἀνθρώπους εἰς ζῶα, δένδρα, λίθους, ποταμούς, πηγὰς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὅποια ἔχουσιν ἐννοίας ἱστορικὰς, ἀλληγορικὰς, ἠθικὰς, καὶ Φυσικὰς. Τοιαύτας δὲ μεταμορφώσεις ἐσύναξε πολλὰς Ἀντώνιος ὁ Λιβεράλης, Ὁβίδιος, καὶ Ὑγῖνος. Ὅθεν ἔγινε καὶ τοῦτο κεφάλαιον τοῦ συστήματος τῆς Μυθολογίας. Καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν ὀλίγά τινα καὶ περὶ τούτων, εἰς λύσιν καὶ ταύτης τῆς ἀπορίας. Διαίρουνται δὲ αἱ μεταμορφώσεις εἰς δύο εἶδη, εἰς πραγματικὰς, καὶ κατὰ φαντασίαν. Καὶ πραγματικαὶ μὲν εἶναι ἐκεῖναι, ὅτε μετεμορφοῦντο πρὸς καιρὸν μόνον, ἔπειτα ἀνελάμβανον πάλιν τὸ πρότερον σχῆμα, τὸ φυσικόν. Καθὼς ὁ Ζεὺς μετεμορφοῦντο μὲν εἰς πολλὰς μορφάς, ὁμοίως καὶ ἄλλοι Θεοὶ, ὅμως, πρὸς ὥραν καὶ κατὰ φαντασίαν μόνον· ἐπεὶ δὴ, ὕστερον ἀφ' οὗ ἐτελείωνε τὰ ἔργον ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον μετεμορφοῦντο, νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἀνελάμβανε πάλιν τὴν προτέραν αὐτοῦ μορφήν. Πραγ-

ματικά δὲ, ὅτε μετεμορφοῦντο καὶ ἔμενον εἰς τὸ σχῆμα ἐκεῖνο τὸ νέον. Καθὼς ὁ Λυκάων, ἡ Ἀράχνη, ἡ Νιόβη, καὶ οἱ λοιποὶ, ἔμειναν αἰωνίως εἰς τὰς νέας μορφάς, ὁ μὲν εἰς Λύκον, ἡ δὲ εἰς τὸ ὁμώνυμον ζῴδιον, ἡ δὲ εἰς λίθον. Καὶ κατὰ φαντασίαν, μετεμορφοῦντο οἱ Θεοὶ, καὶ ἦτον ἰδία τῶν Θεῶν ἡ μεταμορφώσις αὕτη. Ἡ δὲ πραγματικὴ ἦτον τῶν ἐλκεϊνῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀρχὴ τοίνυν τῶν μεταμορφώσεων ἐγένετο ἐκ τῶν ὑπερβολικῶν διηγήσεων ἢ καὶ συμβεβηκότων, Ἰσχυρῶν ἀληθῶν, πιθανῶν καὶ δυνατῶν, καὶ μετέβη εἰς πλάσμα ἀδύνατον καὶ ὑπὲρ φύσιν. Ἐπειδὴ ἡ Νιόβη διὰ τὴν ὑπερβολικὴν λύπην, ἐγένετο ὡς λίθος ἀναίσθητος. Ὅθεν ἐπλάσθη ὕστερον, ὅτι μετεμορφώθη εἰς λίθον· ἢ ὡς ὁ Παλαίφατος νομίζει, ἔζησε τὸ ἄγαλμα αὐτῆς εἰς τὸν τάφον τῶν παίδων· διὸ ἐμυθεύθη, ὅτι μεταμορφωθείτα εἰς λίθον, ἐκλαιεν αἰείποτε ἐπὶ τοῦ τάφου· ὁ Κήϋξ καὶ ἡ Ἀλκυόνη μετεμορφώθησαν εἰς τὰς Ἀλκυόνας, ὄρνεα ἀχώριστα διὰ τὸν ἀμοιβαῖον ἔρωτα, καὶ σύμβολα τοῦ γαμηλίου ἔρωτος· ἐπειδὴ εἶχον καὶ ἐκεῖνοι τοιοῦτον ἔρωτα πρὸς ἀλλήλους. Ὁ Λυκάων Τύρανός ὢν καὶ ἀνθρωποκτόνος, μετεμορφώθη εἰς Λύκον, διὰ τὴν θηριότητα αὐτοῦ. Ὁ δὲ Δαιδαλίων, Τύρανός ὢν καὶ οὗτος καὶ ἄρπαξ, μετεμορφώθη εἰς Ἰέρακα, τὸν ὄρνειον αὐτοῦ κατὰ τὴν ἄρπαγὴν καὶ αἵματοχυσίαν. Ὁ δὲ Περικλύμενος υἱὸς τοῦ Νέστορος μετεμορφώτο εἰς διαφόρους μορφάς, διὰ τὴν ταχύτητα καὶ εὐμετάβλητον κίνησιν αὐτοῦ εἰς τὰς μάχας· ἔτι δὲ, ὅσοι εὗρισκον τοὺς ποταμοὺς πρῶτον καὶ ὠνόμαζον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἢ ἐπνίγησαν, κατὰ δυσυχίαν εἰς αὐτούς, ἔπλασαν οἱ Ποιηταί, ἢ καὶ ὁ χύδην λαὸς, ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς τοὺς ποταμοὺς ἐκεῖνους. Ὁ Κάδμος δὲ καὶ ἡ Ἀρμονία μετεμορφώθησαν εἰς δράκοντας, ἐν τῇ Ἰλλυρίᾳ, πρὸς τὸ γῆρας αὐτῶν. Ἐνόμιζον οἱ παλαιοὶ, ὅτι οἱ Ἰλλυριοὶ εἶχον δύο κόρας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἔβλεπον τόσον ὀξέως, ὥς ἐ-

φόνευσον διὰ τῆς ὁράσεως, ὅσους ἔβλεπον ἀσκαρδαμυκτὶ ὥραν ἱκανὴν· ἐνομίζοντο δὲ καί τινες ὄφεις οἱ δράκοντες τοιοῦτοι· ὅθεν παρωμοιάζον τοὺς Ἰλλυριοὺς μετὰ τοὺς δράκοντας ἐκείνους. Ὁ δὲ Κάδμος καὶ ἡ Ἀρμονία διωχθέντες πρὸς τὸ γῆρας ἐκ τῶν Θεῶν, ἦλθον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, καὶ ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ τῆς δυσυχίας, συμεμορφώθησαν καὶ συνέζησαν μετὰ τοὺς Ἰλλυριοὺς τοὺς βαρβάρους τότε καὶ δράκοντας νομιζομένους, διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν· ὅθεν, πρέπει νὰ νομίσωμεν ἐπαίνου ἀξίαν ἐκείνην τὴν ζωὴν εἰς τὰ τοιαῦτα φαντασίαν τῶν Ποιητῶν, τῶν εἰπόντων, ὅτι ὁ Κάδμος καὶ ἡ Ἀρμονία μετεμορφώθησαν εἰς δράκοντας πρὸς τὸ γῆρας. Μετὰ δὲ τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην, ἔπλασαν, ὅτι μετεκόμισεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία. Ἐπειδὴ ἐβασίλευσεν ὕστερον ὁ Κάδμος εἰς τὴν Ἰλλυρίαν, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ, καὶ ἔζησεν Ὀλβιον γῆρας, διδαχθεὶς τὸ συμφέρον παρὰ τῶν ἐν Θήβαις προτέρων δυσυχιῶν τῆς νεότητος καὶ ἀπειρίας τοῦ διοικεῖν. Οὕτω λοιπὸν πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν καὶ τὰς μεταμορφώσεις. Τοιαύτας θέλομεν εὖρι ὅλας τὰς μεταμορφώσεις, ὡς ῥηθήσεται εἰς τὴν Ἰσوریαν ἐκάστου. Καὶ ταῦτα μὲν ἔσωσαν ἱκανὰ πρὸς γνῶσιν καὶ σαφεσέραν κατάληψιν τῆς Μυθολογίας γενικῶς· νῦν δὲ ἀρχόμεθα τῆς Ἰσορίας τῶν Θεῶν, ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ κατὰ γενεαλογίαν, καὶ κατὰ τὴν Θεογονίαν τοῦ Ἡσιόδου, ὡς καὶ πρότερον εἴρηται, ἀναφέροντες ἐν τούτοις καὶ τὰς διαφόρους γνῶμας. Τινὲς μὲν ἄρχισαν ἀπὸ τοῦ Χάους, πλὴν ἡμεῖς νομίζω ὅτι εἵπομεν ἱκανὰ περὶ τῶν τοιούτων, εἰς τὰς Κοσμογονίας· ἔτι δὲ ὁ ἡμέτερος σκοπὸς εἶναι, νὰ περιγράψωμεν τὰς Ἰσορίας τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων, τῶν ἀποθεωθέντων, ὅσον δυνατόν κατὰ γενεαλογίαν· περὶ δὲ τῶν τοιούτων ἐροῦμεν εἰς τὴν βίβλον τῶν συμβολικῶν Θεῶν.

Ω Γ Υ Γ Ι Α Σ

Μ Ε Ρ Ο Σ Β'.

Β Ι Β Λ Ο Σ Α'.

ἢ

Ο Τ Ρ Α Ν Ι Α.

Περὶ τῶν Ἀρχεγόνων Θεῶν τῶν Ἀπογόνων
τῆ Οὐρανῆ καὶ τῆς Γῆς καὶ Οὐρανίωνων
καλεμένων.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο Ν Α'.

Περὶ τοῦ Οὐρανοῦ.

Οὐρανὸς ἦτον ὑπὲρ τῆς Γῆς, καθ' Ἡσίοδον· κατ' ἄλ-
λους δέ, τοῦ Ὑψίστου, ὡς προεῖρηται, καὶ ἐβασίλευσε
πρῶτος εἰς τὴν γῆν. Λαβὼν δὲ γυναῖκα τὴν Γῆν ἐγέν-
νησε τοὺς Ἑκατόγχειρας, τοὺς Κύκλωπας, τοὺς Τιτᾶ-
νας καὶ τὰς Τιτανίδας, Τιθύον, Ῥέα, Θέμιν, Μνημο-
σύνην, Φοίβην, Διώνην, καὶ Θείαν, καὶ τὴν Βασίλειαν,
κατὰ τινάς.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ Κύκλωπες ἦσαν ἀνδρεῖοι καὶ τολμη-
ροί, ἐφοβήθη, μήπως ἐπανασατήσωσι καὶ λάβωσιν αὐ-
τοὶ τὸ βασίλειον· ὅθεν ἔρριψεν αὐτοὺς εἰς τὸν Τάρτα-
ρον. Ἀλλ' ἡ Γῆ ἐλυπήθη πολὺ διὰ τὴν δυσυχίαν τῶν
τέκνων αὐτῆς, καὶ παρεκίνησε τοὺς Τιτᾶνας, νὰ ἐπανα-
σατήσωσι κατὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ νὰ παιδεύσωσιν αὐ-
τὸν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἤρξατο τὴν ἀδικίαν πρῶτον. Καὶ οἱ
μὲν ἄλλοι ἐφοβοῦντο· ὁ Κρόνος ὁμῶς ἐτόλμησε καὶ ὑ-

πесχέβη να ἐκτελέσῃ τὴν θέλησιν αὐτῆς· καὶ τότε ἐγκαρδιώθησαν καὶ οἱ ἄλλοι· μόνον ὁ Ὠκεανὸς δὲν ἠθέλησε νὰ γένῃ πατροκτόνος· ὅθεν καὶ μήτε ἀνακατώβῃ εἰς τὴν συνωμοσίαν. Ἡ δὲ Γῆ, ἣ ὁποία ἐφεῦρε τὸν σίδηρον τότε, κατεσκεύασεν Ἄρπην καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ Κρόνῳ. Κινήσαντες λοιπὸν τὸν πόλεμον, ἐκτὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ νικήσαντες συνέλαβον τὸν Οὐρανὸν με ἐπιβουλὴν, καὶ ἔκοψεν ὁ Κρόνος τὰ αἰδοῖα αὐτοῦ με τὴν Ἄρπην, καὶ ἔρριψεν αὐτὰ εἰς τὴν Θάλασσαν. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ αἵματος ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἔσαξεν εἰς τὴν γῆν, ἐγεννήθησαν αἱ Ἑρινύες· ἐκ δὲ τῶν αἰδοίων καὶ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης ἐγεννήθη ἡ Ἀφροδίτη.

Καὶ οὕτως ὁ μὲν Οὐρανὸς ἀπέθανε, τὸ δὲ βασίλειον ἔλαβεν ὁ Κρόνος με τὴν θέλησιν τῶν ἄλλων Τιτάνων, ἠλευθέρωσαν καὶ τοὺς Κύκλωπας. Ὁ Κρόνος ὁμως φοβούμενος καὶ αὐτὸς τοὺς Κύκλωπας, ἐφυλάκισεν αὐτοὺς πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ τῶν Ἑκατογχείρων.

Οἱ Ἑκατόγχειρες υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἦσαν τρεῖς· Βριάρεως, Γύης καὶ Κόττος· ὠνομάσθησαν δὲ οὕτως, ἐπειδὴ εἶχον ἀνὰ ἑκατὸν χεῖρας· ἔτι δὲ, καὶ ἀνὰ πεντήκοντα κεφαλὰς· εἶχον δὲ καὶ μέγεθος τερατῶδες καὶ δύναμιν ἀνίκητον, καὶ τόλμην ἀνάλογον, καὶ μίσος ἄσπονδον πρὸς τὸν πατέρα αὐτὸν Οὐρανόν. Ὅθεν ὁ Ἡσίοδος λέγει αὐτοὺς ὑπερήφανα τέκνα. Οὗτοι ἐβοήθησαν ὕψερρον τοὺς Θεοὺς εἰς τὴν Τιτανομαχίαν, καὶ συνήργησαν πολὺ εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν Τιτάνων, ρίπτοντες τριακοσίας ὑπερμεγέθεις πέτρας ἐν ταυτῇ, ὥς κατεσκόρπισαν αὐτούς. Καὶ ἀφ' οὗ ἔδησαν οἱ Θεοὶ τοὺς Τι-

(α) Ἡσίοδ. Θεογον. 126 — Ἀπολλόδ. Α΄. α. 1. — 5.

τᾶνας εἰς τὸν Τάρταρον, κατέσκησαν τοὺς Ἑκατόγχειρας φύλακας αὐτῶν. Καὶ οὕτως ἔμειναν ἐκεῖ φύλακες πιστοὶ τοῦ Διὸς, κατοικοῦντες αἰείποτε πρὸς τὰς πύλας τοῦ Ταρτάρου (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ τῶν Κυκλώπων.

Οἱ Κύκλωπες ἦσαν, κατὰ μέν τινας, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Πολυφύμου. Ἦτον ὅμως τρία γέννη τῶν Κυκλώπων· οἱ Οὐρανίωνες, οἱ Σικελιώται καὶ οἱ Χειρογαστορες. Καὶ οἱ μὲν Οὐρανίωνες, οἱ υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ δηλονότι, ἦτον τρεῖς· ὁ Βρόντης, Στερόπις καὶ Ἄργης, τοὺς ὁποίους ἐταρτάρωσεν ὁ Οὐρανός, ἔπειτα ἤλευθέρωσαν αὐτοὺς οἱ Τιτᾶνες, καὶ ὕστερον πάλιν ἐφυλάκωσεν αὐτοὺς ὁ Κρόνος, καὶ διώρισε τὴν Κάμπην αὐτοὺς φυλάττει. Ὀνομάσθησαν δὲ Κύκλωπες, ἐπεὶ εἶχον ἓνα ὀφθαλμὸν μόνον κυκλωτερῇ εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου· καὶ δὲν ἦτον Θεοὶ, πλὴν ὅμοιοι μετὰ τοὺς Θεούς, καὶ ἀνδρεῖοι, τολμηροὶ καὶ μηχανικαί· ὅθεν ἐφοβήθη αὐτοὺς ὁ Οὐρανός καὶ ὁ Κρόνος. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὴν Τιτανομαχίαν ἐμάχοντο οἱ Θεοὶ δέκα χρόνους μετὰ τοὺς Τιτᾶνας, καὶ ὁ πόλεμος ἦτον ἄκριτος, ἐχρησιμοδότησεν ἡ Γῆ, νὰ λάβωσιν οἱ Θεοὶ συμμάχους τοὺς Κύκλωπας, ἂν θέλουν νὰ νικήσουν. Ὅθεν ὁ Ζεὺς φονεύσας τὴν Κάμπην ἤλευθέρωσεν αὐτούς· καὶ τότε κατεσκεύασαν τὰ ὅπλα τῶν Θεῶν, καὶ ἔδωκαν, εἰς μὲν τὸν Δία, ἀσραπὴν, βροντὴν, καὶ κεραυνόν· εἰς τὸν Ποσειδῶνα τὴν Τρίαιναν, καὶ εἰς τὸν Πλούτωνα τὴν περικεφαλαίαν, καὶ κυνέην ὀνομαζομένην. Καὶ οὕτως ὀπλισθέντες οἱ Θεοὶ μετὰ αὐτὰ, ἐνίκησαν

(α) Ἡσίοδ. Θ. 147. 713. 734. Ἀπολλόδ. Α'. α. 1. Α'. β. 3.

τούς Τιτᾶνας (α). Ἦτον δὲ καὶ ἄλλοι τέσσαρας τοῦ αὐτοῦ εἴδους· ὁ Ἀχάμας, Πυράκμων, Ἀκμων, καὶ Ἀκμωνίδης· πλὴν οὗτοι δὲν ἦτον Οὐρανίωνες. Καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀκμωνος ὠνομάσθη ὁ Ἀκμων, τὸ χαλκευτικὸν ἐργαλεῖον· ἐπειδὴ ἦτον καὶ αὐτοὶ χαλκεῖς καὶ ἔμπειροι μηχανικοί· καὶ εἶχον τὰ ἐργασήρια αὐτῶν εἰς πολλὰ μέρη· εἰς τὴν Λῆμνον, καὶ εἰς μίαν τῶν Διπάρων νήσων πλησίον τῆς Σικελίας· καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Σικελίαν εἰς τὸ ὄρος Αἴτνην, καὶ ἐδούλευον ὡς δοῦλοι τοῦ Ἡφαίστου· ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ ἐργασήρια ἦτον ὅλα τοῦ Ἡφαίστου. Πλὴν ἐφόνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἀπόλλων, ἐπειδὴ κατεσκεύασαν τὸν κεραυνόν, εἰς τὴν Διπάραν νῆσον, μὲ τὸν ὅποιον ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἀσκληπιὸν υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἀργεὺς ἐγέννησεν ἕκτινος Νύμφης Φρυγίας καλουμένης δύο υἱοὺς, τὸν Δεῦστον καὶ Ἀτρώνα, καὶ μίαν θυγατέρα Ἀτρήνην· καὶ οὗτοι ἔκτισαν τὴν πόλιν τῆς Ἰταλίας Ἀτρήνην.

Οἱ δὲ Σικελιώται ἦτον ἑκατὸν, ἐκ τῶν ὁποίων ἦτον ὁ Πολύφημος. Οὗτοι δὲ ἦτον ἄργοι, ἀμελεῖς, βάρβαροι καὶ σκληροὶ, καὶ ἀσεβεῖς πρὸς τοὺς Θεούς· ἐπειδὴ δὲν ἐδούλευον τὴν γῆν, ἀλλ' ἔτρωγον καρποὺς ἀγρίους, ζῶα, καὶ ἀνθρώπους, καὶ εἶχον τὰς κατοικίας αὐτῶν εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια· δὲν εἶχον νόμους οὔτε κοινωνίαν ἀναμεταξύτων, ἀλλ' ὁ πατὴρ ἐκάστης οἰκίας ἦτον νομοθέτης εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ· εἶχον καὶ μέγεθος τερατῶδες, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι· ὅθεν ἐνόμιζον καὶ ἐκαυχῶντο ὅτι ἦτον δυνατώτεροι τῶν Θεῶν, καὶ κατεγίνοντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μόνον εἰς τὴν ποιμενικὴν. Ἐπισημότερος δὲ τούτων καὶ γνωστότατος ἦτον μόνον ὁ Πολύφημος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ὀμήρου (β). Οἱ ἄλλοι ὁμῶς δὲν

(α) Ἀπολλόδ. Α'. α. 1. Α'. β'. 2. 3. Ἡσίοδ. Θ. 139. Εὐριπίδ. παρ Νατάλ. Θ'. Η'. 973. 974. Καλλιμαχ. Ἀρτίμ. 47. ἔ. Σπάγχ. Βιργίλ. Αἰν. Η'. 426. Στίφαν. ἐν Ἀτρήν. ἔ. Σχόλ.

(β) Ὀδυσ. Γ'. 106. ἔ. Δίδυμ. ἔ. 275.

ἦτον ἀσεβεῖς· μόνον ὁ Πολύφημος εἶπεν, ὅτι οἱ Κύκλω-
πες δὲν φοβοῦνται τοὺς Θεοὺς, διὰ νὰ φοβήσῃ τὸν Ὀ-
δυσσεά.

Οἱ δὲ Χειρογάσσορες ἦτον Τέκτονες, καὶ ὠνομάσθη-
σαν οὕτως, ἐπειδὴ δὲν εἶχον τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὤμους,
καθὼς οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ εἰς τὴν γαστέρα· οὗτοι ἐτείχισαν
τὴν Τίρυνθα, τὰς Μικύνας, καὶ τὸ Ἄργος. Καὶ μάλισα
εἰς τὴν Τίρυνθα, τὴν ὁποίαν ἐτείχισαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ
Προΐτου, μετεχειρίσθησαν τόσον μεγάλας πέτρας, ὥς
δὲν ἦτον δυνατόν νὰ κινήσῃ τὴν μικροτάτην ζευγὸς ἡ-
μιόνων. Εἶχον δὲ τὰς κατοικίας αὐτῶν εἰς τινα σπήλαια
τῆς Ἀργείας πλησίον τῆς Τιρύνθου, ὅπου εἶχον καὶ λα-
βυρίνθους τινὰς κατεσκευασμένους, καὶ ὠνομάζοντο ὕ-
περον τὰ σπήλαια ταῦτα Κυκλώπεια. Ἐκ τούτων τῶν
Κυκλώπων φαίνεται ὅτι ἦτον ὁ Γέραιος, ὅστις ἀπέθα-
νε καὶ ἐτάφη εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς τὸν τάφον αὐ-
τοῦ ἔσφαξαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰς θυγατέρας τοῦ Ἰακίνθου,
κατὰ τὸν χρῆσμόν, διὰ νὰ παύσῃ ὁ λοιμὸς, ὅτε ἐπο-
λιόρκησεν αὐτοὺς ὁ Μίνως (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Περὶ τοῦ Πολυφήμου.

Ὁ Πολύφημος, ὁ ἐπισημώτατος Κύκλωψ τῆς Σικε-
λίας, ἦτον υἱός, κατὰ μὲν τινες, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ
τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, ἢ τῆς νύμφης Θωά-
σης· κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ Ἑλάτου καὶ τῆς νύμφης Στίλβης,
ἢ τοῦ Ἑλάτου καὶ τῆς Ἀμυμώνης. Ἄλλος ἦτον ὅμως
ὁ υἱὸς τοῦ Ἑλάτου Πολύφημος· οὗτος δὲ κατὰ τὴν κοι-
νὴν γνώμην ἦτον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ὁ μέγιστος
καὶ θηριωδέστατος πάντων τῶν Κυκλώπων· ἐπειδὴ εἶ-

(α) Πανσχν. Κορινθ. Ιγ'. 4. Κε'. 7. Εὐσάθ. Ἰλ. Β. 559.

χε διακοσίων ποδῶν ὕψος, καὶ ἐφαίνετο μακρόθεν ὡς δένδρον ὑψηλότατον· διέβαινε τὴν βαθυτάτην Θάλασσαν πεζὸς, καὶ μόλις ἐβρέχετο μέχρι τῶν μηρῶν. Ὁ δὲ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ ἐφαίνετο, ὡς ἡ μεγίστη ἀσπίς τῶν Ἑλλήνων, ἢ ὡς ὁ φαινόμενος δίσκος τοῦ Ἡλίου. Ὁμοίως εἶχε καὶ ὀφρύδια μεγάλα, καὶ μήτην, καὶ σόμα ἀνάλογον. Ἡ δὲ κατοικία αὐτοῦ ἦτον εἰς ἓν σπήλαιον τῆς Σικελίας, ἔνθα ἔβοσκε πρόβατα μὲ ἄλλους ἑκατὸν Κύκλωπας, καὶ εἶχε βράβδον ποιμαντικὴν παχυτέραν καὶ ὑψηλοτέραν τοῦ ἰσοῦ τῶν μεγίστων πλοίων (α). Τοιοῦτος ὢν ὁ Πολύφημος, ἔσφαζε καὶ ἔτρωγεν ὅσους εὗρισκεν, ὥς ἡ Θάλασσα τῆς Σικελίας ἔμεινεν ἀπλευσος καὶ ἄβατος διὰ τὸν φόβον τοῦ Θηρίου τούτου. Ἐπαιζε δὲ καὶ τὴν Σύριγγα θαυμασίως, καὶ ἡ Σύριγξ αὐτοῦ ἦτον σύνθετος ἐξ ἑκατὸν καλάμων, ὅθεν ὅτε ἔπαιζεν αὐτὴν κατετάραττεν ὅλην τὴν Σικελίαν καὶ τὴν παρακειμένην Θάλασσαν.

Τοιαῦτα τοίνυν προτερήματα ἔχων, ἠγάπησε τὴν Νύμφην Γαλάτειαν, θυγατέρα τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, καὶ κατεγίνετο νὰ ἐξαπατήσῃ αὐτήν, αὐλῶν τὴν Σύριγγα καὶ καλλωπιζόμενος, νὰ ἐξημερώσῃ τὸ ἄγριον καὶ βάρβαρον ἦθος αὐτοῦ, κατοπτριζόμενος συνεχῶς εἰς μίαν πηγὴν, ξυραφιζόμενος μὲ πρίονα, καὶ κτενιζόμενος μὲ δίκρανον. Καὶ εἰς ταῦτα καταγινόμενος, παραίτησε πρὸς καιρὸν τὰς σφαγὰς καὶ λειλασίας, καὶ ἡ Θάλασσα ἐπλέετο πάλιν ἀφρόβως. Ἡ Γαλάτεια ὁμῶς, ἠγάπα ἄλλον τινα νέον τῆς Σικελίας, ποιμένα, Ἄκιν ὀνομαζόμενον, καὶ ἐξήρχετο πρὸς αὐτὸν ἐκ τῆς Θαλάσσης συνεχῶς· καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔδιδεν ἀκρόασιν εἰς τὰς κολακείας καὶ δεήσεις τοῦ Θηρίου· μάλιστα δὲ, εἶπε πρὸς αὐτὸν, ὅτι μισεῖ ἀσπόνδως τοὺς Κύκλωπας. Αὐ-

(α) Ἀπολλών. Α΄. 40. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Α. 70. 191 272. Ἀνδρυνικ. Τήϊος, ἔ. Κόνων παρ. Νατάλ. Θ΄. Η΄. Εὐριπίδ. Κύκλωπ. 315. Βιργίλ. Αἰν. Γ. 643.

τὸς δὲ πάντοτε ἤλπιζε μεταβολὴν γνώμης· ὅθεν καὶ ἐκάθητο ἐπίτινος σκοπέλου αὐλῶν τὴν Σύριγγα, καὶ προσμένων νὰ ἔλθῃ ἡ Γαλάτεια ἐκ τῆς Θαλάσσης. Καὶ οὕτως ἔτυχε νὰ ἰδῇ ποτὲ τὸν Ἄκιν καὶ τὴν Γαλάτειαν ὁμιλοῦντας εἰς τὸ παραθαλάσσιον· τόσον δὲ ἐξηγριώθη τὸ τέρας, ὥς ἀρπάσας ὅλον τὸν σκόπελον ἐκεῖνον, ἔρριψεν αὐτὸν ἐπ' αὐτούς. Καὶ ἡ μὲν Γαλάτεια πιδήσασα εἰς τὴν Θάλασσαν ἐξέφυγε τοῦ κινδύνου· ὁ Ἄκιν ὁμῶς ἐφονεύθη. Μετέβαλε δὲ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἡ Γαλάτεια εἰς ποταμὸν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Ἄκιν, ὃ ὁποῖος ὠνομάζεται καὶ ἤδη Ἰάκιν, καὶ τρέχει ἄνωθεν τῆς Κατάνης. Εἰς τούτου τοῦ Πολυφήμου τὸ σπήλαιον ἦλθεν ὕστερον ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἐτύφλωσεν αὐτὸν, ὥς ρηθῇσεται ἐκεῖ· ἔφαγεν ὁμῶς ἕξ συντρέφους αὐτοῦ πρότερον (α).

Κατά τινας δὲ, ὁ Πολύφημος οὗτος ἐγέννησε τὸν Κελτὸν, Ἰλλυριὸν, Ἑνετὸν καὶ Παφλαγόν· ἀφ' ὧν ὠνομάσθησαν οἱ Κελτοὶ, Ἰλλυριοὶ, Ἑνετοὶ καὶ Παφλαγόνες. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐγέννησε καὶ ἐκ τῆς Γαλατείας ἓνα υἱὸν Γαλάτην ὀνομαζόμενον. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε Σατυρικόν, τὸν Κύκλωπα, ὃ μόνον καὶ σώζεται· ὁμοίως καὶ ὁ Θεόκριτος περιγράφει τὸν ἔρωτα τοῦ Πολυφήμου εἰς τὸ ἐνδέκατον Εἰδύλιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ τῶν Τιτάνων.

Οἱ Τιτᾶνες, κατὰ μέν τινας, ἦτον υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἢ τῆς Τιταίας, καὶ ἀπ' ἐκείνης ὠνομάσθησαν Τιτᾶνες· κατ' ἄλλους δὲ, τινὸς τῶν Κουρήτων καὶ τῆς Γῆς, καὶ κατ' ἄλλους, τοῦ Τιτάνου υἱοῦ

(α) Θεόκριτ. Εἰδύλ. Ιά. — Ὀβίδ. Μεταμορφ. Ιγ'. 755. — 384. Βακχυλίδ. παρ. Νατάλ. Θ'. η'.

τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐπειδὴ λέγουσιν, ὅτι ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὠνομάζετο Τιτᾶν. Καὶ κατὰ μὲν τινες, ἦτον μόνον ἕξ· Ὀκεανὸς, Κοῖος, Ὑπερίων, Κρόνος, Ἰαπετὸς, καὶ Κρόνος ὁ νεώτατος. Κατ' ἄλλους δὲ, δεκαοκτῶ, καὶ κατ' ἄλλους, τεσσαράκοντα πέντε, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ὁ Οὐρανὸς ἐκ διαφόρων γυναικῶν· ἐκ δὲ τῆς Τιταίας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Γῆ, ἐγέννησε μόνον δεκαοκτῶ· καὶ κατ' ἄλλους μόνον δώδεκα, ἐμπειριημένων καὶ τῶν Τιτανίδων (α). Τινὲς δὲ μιγνύουσι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἑκατογχείρων, εἰς ἀποπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ· ἐκτὸς δὲ τῶν ρηθέντων, ἀναφέρουσι καὶ τοὺς ἑξῆς· τὸν Τιτᾶνα, Ἀδανον, Σάρων, Ὠφίωνα, Ἀνυτον, Ἀνδην, Ὀσασον, Εὐώνυμον, Ὀλυμβρον, Αἰγαίωνα, Γύαντα· ἔτι δὲ, καὶ τῶν Φαέθωντα καὶ τοὺς Κύκλωπας.

Λέγουσι λοιπὸν, ὅτι ὁ Τιτᾶν ὁ πρωτότοκος ἔπρεπε νὰ μείνῃ διάδοχος μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Οὐρανοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Γῆ ἠγάπα διαφερόντως τὸν Κρόνον, κατέπεισε τὸν Τιτᾶνα νὰ ἀφήσῃ τὴν βασιλείαν εἰς τὸν Κρόνον, ἐπὶ συμφωνίᾳ, νὰ μὴ ἀναθρέψῃ ὁ Κρόνος ἀρσενικὰ τέκνα, ὥστε νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν ἡ βασιλεία εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Τιτᾶνος. Μαθὼν ὅμως ὕστερον ὁ Τιτᾶν, ὅτι ἡ Ῥέα ἀνέτρεφε τέκνα μυσικῶς, ἐναντίον τῆς συνθήκης, ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τοῦ Κρόνου μὲ τοὺς ἄλλους Τιτᾶνας, καὶ νικήσας ἐφυλάκωσε τὸν Κρόνον, καὶ ἔλαβεν αὐτὸς τὴν βασιλείαν. Καὶ αὕτη ἦτον ἡ πρώτη Τιτανομαχία. Αὐξήσας δὲ ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Κρήτην, καὶ μαθὼν τὴν δυσυχίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, συνάξει σράτευμα κρητικὸν, καὶ νικᾷ τοὺς Τιτᾶνας· ἠλευθέρωσε τὸν Κρόνον καὶ ἀποκατέστησεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν βασιλείαν. Αὕτη δὲ ἦτον ἡ δευτέρα Τιτανομαχία. Ὑστε-

(α) Ἡσίοδ. Θ'. 133. Ἀπολλόδ. Α'. α'. 1 — Διόδ. Γ'. Ν5'. § Ε'. 25'. Ἐννιος παρ. Λακτανο. Instit. Α'. 18'. 89. Ὑγῖν. Προοίμ. 3. § Μάγκερ.

ρον δὲ ὁ Κρόνος, φοβούμενος καὶ ὑποπτευόμενος τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δία, κατεγίνετο νὰ φονεύσῃ αὐτὸν δολίως, συμφωνήσας καὶ μὲ τοὺς ἄλλους Τιτᾶνας. Ἀλλ' ἐκεῖνος μαθὼν τὴν ἐπιβουλήν, συνεκρότησε τὴν τρίτην καὶ μεγάλην Τιτανομαχίαν, εἰς τὴν ὁποίαν συνεμάχησαν ὅλοι οἱ Θεοὶ μὲ αὐτόν. Ὅμως ὁ πόλεμος ἐπεκράτησεν ἀμφίρροπος δέκα χρόνους, ὥς εἴρηται, καὶ τέλος διέκριναν αὐτὸν οἱ Κύκλωπες, καὶ ἔλαβον οἱ Θεοὶ τὴν βασιλείαν τοῦ Ὀλύμπου· τοὺς δὲ Τιτᾶνας ἐφυλάκωσαν εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ κατέστησαν φύλακας αὐτῶν τοὺς Ἑκατόγχειρας. Ἐκ δὲ τοῦ αἵματος αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐχύθη εἰς τὴν Γῆν ἐκ τῶν πλιγῶν, ἐγεννήθησαν ὄφεις ἄπειροι καὶ ἄλλα διάφορα φαρμακερὰ θηρία (α). Ἄλλοι δὲ λέγουσι διαφόρως περὶ τῆς Τιτανομαχίας, ὥς ρηθῆσεται εἰς τὰ ἐξῆς κεφάλαια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Περὶ τῶν λοιπῶν Τιτάνων.

Οἱ μὲν Ὀφίων, λέγουσιν, ὅτι ἔλαβε γυναῖκα τὴν Εὐρυνόμην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐβασίλευσε πρῶτος μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐπειτα δὲ, νικήσας ὁ Κρόνος τὸν Ὀφίωνα καὶ ἡ Ῥέα τὴν Εὐρυνόμην, ἔρριψαν αὐτοὺς, κατὰ μὲν τινὰς, εἰς τὴν Θάλασσαν, κατὰ δ' ἄλλους, εἰς τὸν Τάρταρον· καὶ τότε ἔλαβον αὐτοὶ τὴν βασιλείαν, καὶ μετὰ τούτους ὁ Ζεὺς (β).

Οἱ δὲ Ἄδανος καὶ Σάρως, ἐπολέμησαν τοὺς Ταρσεῖς καὶ ἐνίκηθησαν. Ὅμως ἔμειναν εἰς τὴν Κιλικίαν καὶ ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἄδανα· ἀπὸ δὲ τοῦ Σάρου ὠνομάσθη

(α) Ἐννίος Λύτοσι. Ἀπολλόδ. Α'. Β'. 3.

(β) Ἀπολλών. Α'. 502. Λυκόφρ. καὶ Τζέτζ. 1191.

ὁ ποταμὸς Σάρως ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Κοίρανος πρότερον (α).

Ἀπὸ δὲ τοῦ Εὐωνύμου ὠνομάσθη ὁ Εὐώνυμος δῆμος τῶν Ἀθηναίων. Τοῦτον ὁμῶς λέγουσι καὶ ὕον τοῦ Κηφισσοῦ· ἦτον δὲ καὶ πόλις τῆς Καρίας Εὐωνυμία ὠνομαζομένη (β).

Ὁ δὲ Ἄνυτος ἀνέθρεψε τὴν Περσεφόνην, ὡς ἔλεγον οἱ Ἀρκᾶδες· ὅθεν εἶχον τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἔνοπλου πλησίον τοῦ ἀγάλματος τῆς Περσεφόνης εἰς τὴν Ἀρκადίαν. Εὐταῦθα λέγει ὁ Πausanias, ὅτι ὁ Ὅμηρος εἰσήγαγε τοὺς Τιτᾶνας πρῶτος εἰς τὴν ποίησιν· ἔπειτα ὁ Ὀνομάκριτος ἔλαβε παρὰ τοῦ Ὀμήρου τὸ ὄνομα τῶν Τιτάνων, καὶ ἔπλασε τὰ ὄργια τοῦ Διουόσου καὶ τὰ παθήματα, λέγων, ὅτι οἱ Τιτᾶνες ἐποίησαν αὐτά. Ὁ δὲ Ὅμηρος ὠνόμαζε Τιτᾶνας ὅλους τοὺς Ὑποταρταρίους Θεοὺς, ὡς λέγει, ὅτι ἡ Ἥρα ὠνόμασαν αὐτοὺς εἰς τὸν ὄρκον.

— Θεοὺς δ' ὠνόμηνεν ἅπαντας

„Τοὺς Ὑποταρταρίους, οἱ Τιτῆνες καλεῖνται (γ).

Περὶ δὲ τοῦ Ὁσάσου, Ὀλύμβρου καὶ Ἄνδου, οὐδὲν ἄλλο ἀναφέρεται. Ὁ δὲ Γύας νομίζεται ὅτι εἶναι ὁ Ἑκατόγχειρ Γύης. Περὶ δὲ τοῦ Αἰγαίωτος ἐροῦμεν εἰς τὸ περὶ Θαλασσίων Θεῶν, ἐπειδὴ ἦτον καὶ αὐτὸς τοιοῦτος· νῦν δὲ λέγομεν ἰδιαιτέρως περὶ τῶν λοιπῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Περὶ τοῦ Κοίου.

Ὁ Κοῖος υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ εἰς τῶν Τιτάνων, ἔλαβε γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Φοίβην, καὶ ἐγέννησε δύο θυγατέρας, τὴν Ἀσερίαν καὶ Λητώ.

(α) Στέφαν. ἐν Ἀδαν. (β) Αὐτόθι. Εὐωνύμ.

(γ) Ἀρκαδικ. Λζ'. 3. Ἰλ. ε'. 278.

τὰς ὁποίας ἠγάπησε καὶ κατεδίωκεν ὁ Ζεὺς, καὶ τέλος μετεμόρφωσε τὴν Ἀσερίαν εἰς πέτραν· τὴν δὲ Λητοὶ κατεδίωκεν ὕπερον ἢ Ἥρα· ὅθεν λέγουσιν ἑτέροι, ὅτι ὁ Κοῖος ἦτον βασιλεὺς τῆς νήσου Κοίου, ἢ ὁποία ὠνομάσθῃ ἀπ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ διήγειρε τοὺς Τιτᾶνας, καὶ συνεκρότισε τὴν Τιτανομαχίαν κατὰ τοῦ Διὸς· ὠνομάσθῃ δὲ καί τις ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας Κοῖος ἀπ' αὐτοῦ· ἢ ἀπ' ἄλλου τινὸς, ὡς ἀμφιβάλλει καὶ ὁ Πausanias (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Περὶ τῆς Ἀσερίας.

Ἡ Ἀσερία ἢ θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, ἦτον νέα ὠραιότατη· ὅθεν ἀγαπήσας αὐτὴν ὁ Ζεὺς κατεδίωκεν· αὐτὴ δὲ φεύγουσα τὴν καταισχύνην, μετεβλήθη εἰς Ὀρτυγα καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν Θάλασσαν, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐγένετο ἡ νήσος Ὀρτυγία, ἢ ὁποία ἐπωνομάσθῃ ὕπερον Δῆλος. Κατ' ἄλλους δὲ, αὐτὴ παρεκάλεσε τοὺς Θεοὺς καὶ τὴν μετεμόρφωσαν εἰς τὸ ὄρνεον ἐκεῖνο, εἰς ἀποφυγὴν τῆς ἀτιμίας· καὶ οὕτως ἔφρουγεν ἱπταμένη διὰ τῆς Θαλάσσης. Ὁ δὲ Ζεὺς μὴ δυνάμενος νὰ τὴν φθάσῃ, ἠγανάκτησε καὶ μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς πέτραν· καὶ οὕτως ἔπεσεν εἰς τὴν Θάλασσαν καὶ περιεφέρετο ὡς ὕψαλος ὑπὸ τὰ ὕδατα, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς ἔκαμεν αὐτὴν νήσου, διὰ τὴν παρακάλεσιν τῆς Λητοῦς, καὶ τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Ποσειδῶνα καὶ εἰς τὴν Δωρίδα (β).

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐξηπάτησεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς

(α) Ἡσίοδ. Θ'. 135. Ἀπολλόδ. Α'. β'. 4. Διονύσιον. καὶ Περικλῆν. Παρ. Βοκασ. Δ'. 12. Πausan. Μεσσην. Δγ'. 6.

(β) Ἀπολλόδ. Α'. β'. 4. Τγλιν. Μύθ. 53. Καλλιμάχ. εἰς Δῆλ. 37. καὶ Σπύγχ. Βιργίλ. Αἰν. Γ'. 73. Σχόλ. Ἀπολλων. Α'. 308.

μεταμορφωθείς εἰς Ἀετὸν, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἡρακλέα τῆς Φοινίκης· ἔπειτα δὲ μισήσας αὐτήν, τὴν ἐδίωκεν· καὶ τότε ἀνεχώρησεν εἰς τὴν νῆσον Ὀρτυγίαν, διὰ τὴν ἀποφύγη τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ ἐβάρεθη πλέον αὐτήν καὶ τὴν ἔδωκε γυναῖκα εἰς τὸν Πέρσην υἱὸν τοῦ Κρίου, ὅστις ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἑκάτην (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄.

Περὶ τῆς Λητώς.

Ἡ Λητὼ ἦτον, κατὰ μέντινας, θυγάτηρ τοῦ Τιτάνου Κοίου καὶ τῆς Τιτανίδος Φοίβης, καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀσερίας· κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Κρόνου, καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Πόλου, οἷον, τοῦ Οὐρανοῦ. Ἦτον δὲ εἰς ἄκρον ὠραία καὶ πλήρης δελγητῶν· ὅθεν τὴν ἠγάπησεν ὁ Ζεὺς, καὶ ἦρχετο πρὸς αὐτὴν συνεχῶς, ὥς ἡ Λητὼ ἔμεινεν ἐγκασσωμένη. Ἐνόησεν δὲ ἡ Ἥρα τὸ γινόμενον, καὶ πρῶτον μὲν ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὸ πάθος Κίσσα λεγόμενον, τὸ ὁποῖον πάσχουσιν αἱ ἐγκασσωμέναι γυναῖκες, ἐπιθυμοῦσαι φαγητὰ ἄλλόκοτα· αὕτη δὲ ἐπεθύμει τὰς γηθυλλίδας, ἀμπελόπρασα· ὅθεν εἶχε τιμὴν εἰς τοὺς Δελφούς, ὁποῖος ἔφερε τὴν ἀξιολογωτέραν γηθυλλίδα προσφοράν εἰς τὴν Λητὼ, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοξενίων. Ἐπειτα δὲ ἐδίωξεν αὐτὴν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ μετ' ὀργὴν μεγάλην, ἠνάγκασε καὶ τὴν Γῆν εἰς ἔνορκον ὑπόσχεσιν, νὰ μὴ δεχθῇ αὐτήν· ἔπειτα ἔσειλε καὶ τὸν δράκοντα Πύθωνα, νὰ τὴν καταδιώκῃ ἀκαταπαύτως. Καὶ οὕτως ἔτρεχεν ἡ δυστυχὴς Λητὼ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ ἀγρίου θηρίου, μετ' ἐκτενὴς δυστυχίαν καὶ ταλαιπωρίαν, μὴ εὕρισκονσα τόπον νὰ σταθῇ, οὔτε νὰ ἀναπαυθῇ, οὔτε νερὸν νὰ πῖνῃ, οὔτε νὰ γεννή-

(α) Ἡσίοδ. Θ΄. 4. Ἀπολλόδ. Α΄. Β΄. 45.

ση, ἐν ᾧ εἶχε τὰς ὠδίνους. Ἐπειδὴ, ἂν ἐσέκετο ποῦ ὀλίγοντι, ἔβλεπεν, ἢ ἤκουε τὸν δράκοντα συρίζοντα ἀγρίως καὶ πλησιάζοντα, καὶ ὡς ποταμὸν ὀρμώμενον ἐπ' αὐτήν. Καὶ ἂν δὲν ἐπρόφθανεν ὁ δράκων, ἐδουεῖτο ἡ Γῆ καὶ κατεταράττετο, καὶ ἔρριπτεν αὐτήν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον (α). ἔτι δὲ, ἔπεμψεν ἡ Ἥρα καὶ τὸν Ἄρην καὶ τὴν Ἴριν νὰ παρατιροῦν, μήπως δεχθῇ αὐτήν ἡ Γῆ· καὶ ὁ μὲν Ἄρης ἐκάθιστο εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Αἰμονος ὄρους, καὶ ἐκεῖθεν παρετήρει· ἡ δὲ Ἴρις περιήρχετο τὰς νήσους. Καὶ τότε περιφερομένη, ἦλθε καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅπου ἐσενοχώρηθη πολὺ ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ τοκετοῦ, καὶ ἔλυσε καὶ τὸν Ζωσῆρα· ὅθεν ὠνομάσθη ὁ τόπος ἐκεῖνος Ζωσῆρ, ὁμοίως καὶ ὁ δῆμος.

Τέλος δὲ λυπηθεὶς ὁ Ζεὺς, καὶ μὴ θέλων νὰ βιάσῃ τὸν ὄρκον τῆς Γῆς, ἔσειλε τὴν Ἴριν πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, προσάζων νὰ κάμῃ νῆσον σερεᾶν τὴν πέτραν ἐκείνην, ἢ ὁποία ἐκόπη ποτὲ ἀπὸ τῆς Σικελίας, ἢ κατ' ἄλλους, ἀπὸ τῆς Κιλικίας, καὶ περιεφέρετο ἀφανὴς ὑπὸ τὰ ὕδατα, διὰ νὰ γεννηθῇ εἰς αὐτήν ἡ Λητώ· ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ὑπόκειται εἰς τὸν ὄρκον τῆς Γῆς, ἀφανὴς οὖσα καὶ μὴ συνεχομένη μὲ τὴν Γῆν, ὅτε ἔγινεν ὁ ὄρκος. Διὰ τοῦτο ἄρα ὠνομάσθη Δῆλος ἡ νῆσος ἐκείνη, ἐπειδὴ τότε ἐγένετο δῆλος, οἶον, φανερά, ἀφανὴς πρότερον οὖσα. Πρότερον δὲ ὠνομάζετο, ὡς εἴρηται, Ὀρτυγία, διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς Ἀσερίας· ἢ κατ' ἄλλους, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς μετεμορφώθη εἰς ὀρτυγα καὶ ἐξηπάτησε τὴν Λητώ ἐκεῖ· ἢ ἐπειδὴ ἐφάνη ἐκεῖ πρῶτον τὸ ὄρνεον τοῦτο· ἢ ἦτον πολλὰ τοιαῦτα ὄρνεα ἐκεῖ. ὠνομάσθη δὲ καὶ Ἀσερία ἀπὸ τῆς Ἀσερίας. Ἐσερέωσε λοιπὸν τὴν νῆσον ταύτην ὁ Ποσειδῶν τὸσον σερεᾶν, ὥς ἐμεινεν ἀ-

(α) Ἡσίοδ. Θ'. 404. Ἀπολλοδ. Α. β'. 4. Ὑγῖν. Προοιμ. 8^ο καὶ Μύθ. 140. 55 Νητάλ. Θ'. 5. Βοκάσ. Δ'. Ιη. Καλλιμαχ. εἰς Λην. 60. Ὀμηρ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλλων. 62. Ἀριστοφάν. Εἰρήν. 497. Σφήκ. 394. Διοσκυρίδ. Α'. 3. Β'. Πανσεν. Ἀττικ. Λά. Ι.

κίνητος (*) καὶ ἄσεικος· καὶ ἔμεινε παροιμία, ὅτι ἡ δῆλος ἦτον ἄσεικος (α).

Ἀφ' οὗ δὲ προετοιμάσθη ἡ νῆσος, ἔσειλεν ὁ Ποσειδῶν τοὺς Τρίτωνα καὶ διεπόρθμευσαν τὴν Λητῶ εἰς αὐτὴν διὰ νὰ γεννήσῃ, ἡ ὁποία ἐκάθησεν ὑποκάτω εἰς ἓνα Φοῖνικα καὶ ἐπαιδεύετο ἐννέα ἡμέρας καὶ ἐννέα νύκτας, μὴ δυναμένη νὰ γεννήσῃ, καὶ δοκιμάζουσα πόνους σφοδροτάτους. Ἦλθον δὲ εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῆς αἱ Θεαὶ, ἡ Διώνη, Θέμις, Ῥέα, καὶ Ἀμφιτρίτη, καὶ ἀφ' οὗ εἶδον τοὺς πόνους αὐτῆς, ὑπεσχέθησαν εἰς τὴν Ἴριν ὄρμον χρυσοῦν ἐννεάπικυν, διὰ νὰ πιγαῖνῃ νὰ φέρῃ τὴν Εἰλείθυιαν. Καὶ οὕτως ἐλθοῦσα ἡ Εἰλείθυια ἐμαίευσεν αὐτὴν, καὶ ἐγέννησε πρῶτον τὴν Ἀρτεμιν, ἔπειτα τὸν Ἀπόλλωνα. Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Ἀρτεμις ἐγεννήθη μίαν ἡμέραν πρότερον, καὶ αὐτὴ ἐμαίευσεν ὕστερον τὴν Λητῶ εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ ὅτι ἐγέννησεν αὐτοὺς χωρὶς πόνους ὑποκάτω εἰς μίαν Ἑλαίαν, ἡ ἐπιάσθη ἀπὸ τὴν Δάφνην καὶ Φοῖνικα, καὶ οὕτως ἐγέννησε· τὰ δὲ φυτὰ ταῦτα τότε ἐφάνησαν πρῶτον ἐκεῖ· καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἔσειλεν ἐκεῖ τὴν Εἰλείθυιαν (β), καὶ ὅτι μετεμορφώθη καὶ ἡ Λητῶ εἰς ὄρτυγα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Δῆλον· κατ' ἄλλους δὲ εἰς Λύκαιναν, νὰ ἀπατήσῃ τὸν Πύθωνα, καὶ ἐπέραςεν εἰς τὴν Δῆλον εἰς δώδεκα ἡμερῶν διάστημα.

Μαθαῖσα δὲ ἡ Ἥρα τὴν γέννησιν αὐτῆς, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσε τὸν Πύθωνα, ἔσειλεν ἓνα Κάπρου

(*) Ὅθεν εἶπε ποτὲ ὁ χρησμὸς· „κινήσω ἔ Δῆλον ἀκίνητόν περ ἔῃσαν”. Ὁ δὲ Θεκυδίδης θάλλον νὰ παραστήσῃ τινὰ μέγαν Σεισμόν, εἶπεν, ὅτι ἐσειέσθῃ ἔ ἡ Δῆλος· ἀπαξ δὲ ἐσειέσθῃ πρῶτον ἔ τελευταῖον, ὅτε ὁ Δάτης στρατηγὸς τῷ Δαρείῳ ἐθυμίῃσεν τριακοσίαν ταλάντων λιβανωτὸν εἰς τὸν ναὸν τῷ Ἀπόλλωνος, ἔπειτα ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν. Εὐστάθ. ἐν Διονν. Περιηγήσ. 526, Σχόλ. Καλλιμάχ. εἰς Δῆλ. III. Ἡρόδοτ. Ἑρατ. 97. 98.

(α) Λεξικαν. Διάλ. Ἑνάλ. I'. Ὑποθέσ. Πινδάρ. Πύθ. Σχόλ. Ἀπολλων. Α'. 308.

(β) Λεξικαν. αὐτόθι. Ὅμηρ. αὐτίθ. 90. Καλλιμάχ. αὐτίθι. Ἰωνιά. 277.

τερατώδη εἰς τὴν νῆσον καὶ ἐδίωκεν αὐτὴν πάλιν, ὥς ἵναγκάσθῃ νὰ φύγῃ καὶ ἐκεῖθεν. Ἐλαβε τοίνυν τοὺς παῖδας εἰς τὰς ἀγκάλας, καὶ περιπλανηθεῖσα εἰς πολλοὺς τόπους, ἦλθεν εἰς τὴν Τριμηλίδα γῆν, ὅπου ἦτον μία πηγὴ Μελίτη καλουμένη, καὶ ἤθελε νὰ λούσῃ τοὺς παῖδας ἐκεῖ πρῶτον· ἔπειτα καὶ εἰς τὸν Ξάνθον ποταμὸν, διὰ νὰ κάμουν ξανθὴν κόμην. Ἦλθον ὁμῶς τινὲς βουκόλοι νὰ ποτίσωσι τὰ ζῶα αὐτῶν, καὶ ἐδίωξαν αὐτὴν ἐκ τῆς πηγῆς. Κατ' ἄλλους δὲ, εὗρε τινὰς ἀνθρώπους εἰς μίαν λίμνην, οἱ ὅποιοι ἔκοπτον χόρτα, καὶ ἐζήτησεν ὀλίγον ὕδωρ παρ' αὐτῶν, καὶ δὲν τῇ ἔδωκαν, καὶ μάλιχα ἐβόλῳσαν καὶ τὴν λίμνην νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ πίνῃ. Ὁθεν παρεκάλεσε τὸν Δία καὶ μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς βατράχους. Ἀναχωροῦσα δὲ ἐκεῖθεν εὗρε τινὰς λύκους εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐκεῖνοι ᾠδήγησαν αὐτὴν εἰς τὸν ποταμὸν Ξάνθον, ἔνθα ἔπιε νερόν, ἔλουσε καὶ τοὺς παῖδας· ἔπειτα ἀφιέρωσε τὸν ποταμὸν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα· τὴν δὲ Τριμηλίδα χώραν μετωνόμασε Λυκίαν εἰς τιμὴν τῶν λύκων· ἔπειτα δὲ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀνέθρεψε τὰ τέκνα αὐτῆς εἰς τὴν Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας· κατ' ἄλλους δὲ, ἢ Ἀρτεμις ἔμεινεν εἰς τὴν Δῆλον, καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐπέρασεν εἰς τὴν Λυκίαν (α).

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι κατεδίωκεν αὐτὴν καὶ ὁ Τιτυὸς, τὸν ὅποιον ἐκεραύνωσεν ὕψερρον ὁ Ζεὺς· καὶ ὅτι ἦτον μόνον τροφὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ οὐχὶ μήτηρ· καὶ αὕτη ἦτον ἡ Βουτώ τῶν Αἰγυπτίων, ὡς ρηθῆσεται ἐκεῖ. Ἐζωγράφουν δ' αὐτὴν νέαν καὶ ὡραίαν, ἔχουσαν τὸν Ἀπόλλωνα εἰς τὴν ἀγκάλην καὶ τὴν Ἀρτεμιν εἰς τὴν ἄλλην χεῖρα χαμηλότερον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Λητώ ἀλληγορεῖται καὶ εἰς λήθην καὶ εἰς νύκτα, τὰ τέκνα ἐνταῦθα σημαίνουσιν, ὁ μὲν Ἀπόλλων τὸν ἥλιον, ἡ δὲ Ἀρτεμις τὴν Σελήνην (β). Συνηριθμήθη δὲ

(α) Ὁβίδ. Μετ. 5. 339. Ἀντών. Λιβεράλ. Λέ. Ἰων. αὐτόθ.

(β) Βοσ. Θεολ. Β'. Ιβ'. Δάμμ. götteri. 48. 51. Ὑγῆ. Μύθ. 9. Σπάγχ. παρ. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 326.

καὶ ἡ Λητώ εἰς τὴν τάξιν τῶν Θεῶν, καὶ ἐτιμήθη μόνου
διὰ τὴν ἀξίαν τῶν τέκνων αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περὶ τοῦ Ὑπερίου.

Ὁ Ὑπερίων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, καὶ εἰς τῶν
Τιτᾶνων, ἔλαβε γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Θεΐαν, ἣ
κατ' ἄλλους τὴν Βασίλειαν, καὶ ἐγέννησε τὴν Ἥω, τὸν
Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην· ἣ κατ' ἄλλους, μόνου τὸν Ἥ-
λιον καὶ τὴν Σελήνην. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Βασίλεια ἠθέτησε
τὴν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς συνθήκην, καὶ ὑπανδρεύ-
θη, οἱ Τιτᾶνες ἐφθόνησαν τὸν Ὑπερίου, καὶ διὰ τὴν
ὑπανδρείαν, καὶ διὰ τὴν καλλιτεκνίαν, καὶ συνομώσαν-
τες κατέσφαξαν αὐτόν· τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ Ἥλιον ἔπνι-
ξαν. Μαθοῦσα δὲ ταῦτα καὶ ἡ Σελήνη ἐφρονεύθη (α).

Ὁ Ὑπερίων λέγουσιν, ὅτι παρετήρησε τὰς κινή-
σεις τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Σελήνης, καὶ τῶν ἄλλων Ἀστρων,
καὶ διέταξε τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, κατὰ τὴν τῶν
Ἀτλαντείων Θεογονίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Περὶ τῆς Βασιλείας.

Ἡ Βασίλεια, ἡ πρεσβυτάτη, ὠραιότατη, καὶ φρονι-
μωτάτη θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Τιταίας, ἣ τῆς
Γῆς, ἀνέθρεψεν ὡς μήτηρ ὅλους τοὺς Τιτᾶνας τοὺς ἀ-
δελφοὺς αὐτῆς, μετὰ τὸν θάνατον τῆς Τιταίας, ἐπει-
δὴ ἡ Τιταία ἀπέθανε πρότερον τοῦ Οὐρανοῦ· ὅθεν ὠνό-
μασαν αὐτὴν μεγάλην Μητέρα. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον

(α) Ἡσιόδ. Θ΄. 134. καὶ 374. Ἀπολλόδ. Α΄. β. 2. 3. Διόδ.
Γ΄. Ν9. Ν9. καὶ Ε΄. 25.

τοῦ Οὐρανοῦ, ἔδωκαν οἱ Τιτᾶνες τὴν βασιλείαν εἰς αὐτήν, κατὰ τὴν ζήτησιν τῶν ὑποκειμένων· ἔτι δὲ, καὶ διὰ τὴν φρόνησιν καὶ σωφροσύνην αὐτῆς, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε, καὶ μάλισα ὑπεσχέθη νὰ μὴ ὑπανδρευθῇ. Ὑστερον ὁμως θέλουσα νὰ ἀφήσῃ διαδόχους τοῦ βασιλείου, προέκρινεν ἄνδρα τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ὑπερίωνα, τὸν ὁποῖον καὶ ἡγάπα, ἐπειδὴ ἦτον καὶ ὠραίος καὶ φρόνιμος, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην. Ὅθεν ἐφόνευσαν, ὡς εἴρηται, οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς Τιτᾶνες τὸν Ὑπερίωνα καὶ τὸν Ἥλιον, διὰ νὰ μὴ μείνῃ τὸ βασίλειον εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτῆς· καὶ ἐπειδὴ ἔπνιξαν τὸν Ἥλιον εἰς τὸν Ἡριδανὸν ποταμὸν, ἔτρεχεν ἡ Βασίλεια ὡς ἕξω φρενῶν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ζητοῦσα νὰ εὔρῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ. Τέλος δὲ ἀπέκαμε καὶ ἔπεσεν εἰς ὕπνον, πλησίον τοῦ ποταμοῦ.

Κοιμωμένη λοιπὸν ἐκεῖ, εἶδεν ὄνειρον τοιοῦτον· ἐφάνη ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἥλιος καὶ εἶπε, νὰ μὴ λυπῇται· ἐπειδὴ οἱ μὲν Τιτᾶνες θέλουν παιδευθῇ διὰ τὴν παρανομίαν, αὐτὸν δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ μετεμόρφωσαν οἱ Θεοὶ εἰς φύσεις ἀθανάτους· καὶ οἱ ἄνθρωποι θέλουν ὠνομάζει εἰς τὸ ἐξῆς Ἥλιον, ἐκεῖνο τὸ Οὐράνιον πῦρ, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο πρότερον Ἰερόν· τὴν δὲ Μήνην, Σελήνην ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ. Ἐγερθεῖσα δὲ ἐκ τοῦ ὕπνου, διηγήθη τὸ ὄνειρον εἰς τὸν λαόν, καὶ παρεκίνη αὐτοὺς νὰ τιμήσουν τὰ τέκνα αὐτῆς ὡς Θεούς· καὶ εἰς τὸ σῶμα αὐτῆς νὰ μὴ τολμήσῃ τις νὰ ἐγγίσῃ. Ἐπειτα δὲ ἐμάνη ἡ Βασίλεια, καὶ λαβοῦσα τὰ τύμπανα καὶ κύμβαλα μὲ τὰ ὁποῖα ἔπαιζεν ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Σελήνη, ἔτρεχεν ὡς μαινομένη παυταχοῦ, ἔχουσα τὴν κόμην λελυμένην, καὶ κροτοῦσα καὶ θορυβοῦσα μὲ τὰ τύμπανα, ὥς ἐκίνει εἰς λύπην καὶ συμπαθειαν τοὺς ὁρῶντας, καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησαν τινὲς νὰ τὴν πιάσουν, καὶ νὰ παύσουν ταῦτα τὰ ἐλεεινὰ καὶ ἄπρεπα κινήματα, καὶ ἡγγίσαν εἰς τὸ σῶμα αὐτῆς· ἀλλ' εὐθὺς ἔπεσε βροχὴ ῥαγδαία· καὶ κεραυνοὶ καὶ τρι-

κυρία μεγάλη· καὶ μεταξύ τῆς ταραχῆς ταύτης ἔγενεν ἄφαντος ἡ Βασίλεια, καὶ πλέον δὲν ἐφάνη. Ὅθεν ἐθεοποίησαν αὐτὴν οἱ ἄνθρωποι, κτίσαντες Βωμοὺς καὶ Ναοὺς, καὶ ἐώρταζον καὶ ἑορτὴν καὶ θυσίας παίζοντες τὰ τύμπανα καὶ κύμβαλα, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ πάθους αὐτῆς. Ὀνόμασαν καὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς. Ἡ Βασίλεια δὲ αὕτη φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ αὕτη, καὶ Ῥέα καὶ Κυβέλη, ὡς ρηθήσεται ἐκεῖ (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Περὶ τῆς Ἥρας.

Ἡ Ἥρᾱς ἦτον, κατὰ μέν τινας, θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας, ἢ τῆς Αἰθρας· κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ Τιτάνου καὶ τῆς Γῆς, καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Πάλλαντος. Ἦτον δὲ καὶ αὕτη ὡραία, καὶ εἶχεν ὁ Ἄρης ἔρωτα πρὸς αὐτήν. Ἀλλ' ἡ Ἀφροδίτη ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἄρως ζηλοτυπήσασα, κατεδίκασεν αὐτήν εἰς τιμωρίαν ἔρωτος αἰωνίου. Ὅθεν πρῶτον μὲν ἀγαπήσασα τὸν Ὠρίωνα ἤρπασεν αὐτόν, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Δῆλον καὶ διέτριβεν ἐκεῖ μὲ αὐτόν. Ἐπειτα δὲ, ἐξοιςρήθη εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Κεφάλου, καὶ συνήργησε νὰ φονεύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ· ἀρπάσασα δὲ καὶ αὐτόν τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Συρίαν καὶ ἐγέννησεν ἐκεῖ ἐξ αὐτοῦ τὸν Τιθωνόν. Ἀρπάσασα δὲ τὸν Τιθωνόν υἱὸν τοῦ Λαομέδοντος ἐκ τῆς Τρωάδος, ἔφερεν αὐτόν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἡμαθίονα καὶ Μέμνονα. Τοῦτον δὲ λέγουσί τινες γνήσιον ἄνδρα αὐτῆς. Ὅθεν παρέκάλεσε τοὺς Θεοὺς καὶ ἔκαμαν αὐτὸν ἀθάνατον. Ἐγέννησε δὲ καὶ ἐκ τοῦ Ἀεραίου, τοὺς Ἀνέμους, Βορέαν, Ζέφυρον, Ἀργέσιν, καὶ Νότον· καὶ τοὺς Ἀσέρας, Ἑωσφόρον, καὶ ὅλους τοὺς λοιπούς (β).

(α) Διόδ. Γ'. νς'.

(β) Ἡσιόδ. Θ'. 371. Ἀπολλόδ. Α'. β'. 2. Ὑγὴν προοίμ. Η'.

Ἐξωγράφισον δὲ αὐτὴν ὠραίαν, ῥοδοδάκτυλον, φόρεμα ἐρυθρόλευκον ἐνδεδυμένην, ἐπὶ θρόνου, ἢ ἐφ' ἑμάξης καθημένην, τὴν ὁποίαν ἔσυρον τέσσαρες Ἴπποι, ἢ κατ' ἄλλους δύο μόνον, ὁ Λάμπων καὶ Φαέθων, καὶ κατ' ἄλλους, μόνον ὁ Πήγασος, προπορευομένην ὡς πρόδρομον τοῦ Ἡλίου, καὶ προμηνύουσαν τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ (α).

Αὕτη δὲ ἡ σολὴ ἀλληγορεῖ τὴν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου ἐρυθρόλευκον λαμπρὴν τοῦ Οὐρανοῦ, αὐγὴν κοινῶς λεγομένην. Ὅθεν λέγει ὁ Λυκόφρων, ὅτι ἀφῆκε τὸν Τιθωνὸν εἰς τὴν Κέρνην νῆσον, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον νῆσον τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅθεν ἀνατέλει ὁ ἥλιος. Ἡ δὲ ἀνάμαζον καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ πρωῒ μέχρι τῆς μεσημβρίας διάστημα τῆς ἡμέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τοῦ Ἡλίου.

Πέντε Ἡλίους ἀναφέρουσιν οἱ Ἀρχαιολόγοι. Καὶ τὸν μὲν, λέγουσιν υἱὸν τοῦ Διὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰθέρος· τὸν δὲ δεύτερον, τοῦ Ὑπερίονος, τὸν τρίτον, τοῦ Ἡφαίστου υἱοῦ τοῦ Νείλου· τὸν δὲ τέταρτον, υἱὸν τινὸς ἀγνώστου, καὶ τὸν πέμπτον υἱὸν τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Κίρκης. Ἐπισημώτατος δὲ καὶ γνωστότατος πάντων εἶναι τοῦ Ὑπερίονος· ὅμως ἐπεφόρτισαν εἰς αὐτὸν καὶ τῶν ἄλλων

Γυράλδ. Συναξ. Ζ'. 259. Ὁβιδ. Ἡμερολογ. Δ'. 573. καὶ Νεαπολ. παρ' αὐτῷ Απολλοδ. Α'. δ. 4. καὶ Α'. θ'. 4. Ιά. 4. Γ'. Ιγ'. 3. Ὑγίν. Μύθ. 70. Ἡσιόδ. Θ'. 378.

(α) Ὅμηρ. Ὀδυσ. Ψ'. 241. 246. Ἰλ. Ω. 417. Ὑμν. εἰς Ἀφροδίτην. 219. Λυκόφρ. καὶ Τζέ. 17. Θεόκριτ. Εἰδυλ. Ιβ'. ι. καὶ Ιγ'. ιι. καὶ Σχόλ. Βιργίλ. Αἰν. ε'. 535. Ὀρφ. Ὑμν. εἰς Ἡώ.

θλων τὰς Ἰσορίας καὶ Μυθολογίας. Ὁ δὲ Ὅμηρος λέγει τὴν μητέρα αὐτοῦ Εὐρυφάεσσαν (α).

Ὁ ἥλιος λοιπὸν εἶχε τὴν ἐπιστάσιαν νὰ περιέρχεται τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ φωτίζει τὸ πᾶν μὲ τὰς λαμπροφόρους αὐτοῦ ἀκτῖνας, καθήμενος εἰς ἄμαξαν χρυσοῦν, ἠφαιστότευκτον, καὶ μὲ λαμπροὺς καὶ πολυτίμους λίθους κεκοσμημένην, τὴν ὁποίαν ἔσυρον τέσσαρες ἵπποι, ὁ Ἑῶς, Αἴθων, Πυρόεις καὶ Φλέγων· κατ' ἄλλους δὲ δύο μόνον, ὁ Λάμπων καὶ Φαέθων· ἄλλοι δὲ ὀνομάζουσιν τοὺς ἵππους αὐτοῦ, Ἑῶν, Αἰθίοπα, Στερόπην καὶ Βρόντην· καὶ ἄλλοι, Χρόνον, Αἰθωνα, Ἀσραπὴν καὶ Βροντὴν· καὶ ἄλλοι, Ἐρυθραῖον, Ἀκταίωνα, Λάμποντα καὶ Φιλόγεον· οἱ ὅποιοι ἔπνεον πῦρ ἀπὸ τῶν σωματῶν καὶ τῶν μηκτῆρων. Καὶ τὴν μὲν νύκτα ἀνεπαύετο εἰς τὸν Ὠκεανὸν, εἰς κλίνην χρυσοῦν καὶ ἠφαιστότευκτον, εἰς τὰ παλάτια τῆς Θέτιδος, ἣ ὁποία ὑπεδέχετο αὐτὸν μὲ μεγάλην περιποίησιν· τοὺς δὲ ἵππους ἐπιμελοῦντο αἱ Νηρηΐδες ὅλην τὴν νύκτα, καὶ ἔτρεφον αὐτοὺς μὲ ἀμβροσίαν· κατ' ἄλλους δὲ, εἶχε καὶ ἴδιον παλάτιον εἰς τὸν Ὠκεανὸν, καὶ ἔλουε καὶ τοὺς ἵππους αὐτοῦ ἐκεῖ· καὶ ὅτι τὴν ἄμαξαν καὶ τὸν ἀκτινοειδῆ σέφανον ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν ὁ Ζεὺς, ἀφ' οὗ ἐνίκησαν τοὺς Τιτᾶνας· ἐπειδὴ ἦτον καὶ αὐτὸς σύμμαχος τοῦ Διός· ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦτο ὕψερρον, νὰ διοικῇ τὸ φῶς τοῦ παντός. Ἄλλοι δὲ λέγουσι τὴν ἄμαξαν αὐτοῦ δέπας καὶ σκύφον τοῦ ἡλίου, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἐρύθρην. Τὸ δὲ πρῶτον ἀνέζευγεν ἐκεῖθεν καὶ ἀνέβαινε πάλιν τὸν δρόμον αὐτοῦ, προπορευομένης τῆς Ἥους, ἣ ὁποία ἀνοίγε καὶ τὰς ἀνατολικὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ, ὅθεν ἔπρεπε νὰ περάσῃ ὁ ἥλιος. Αἱ δὲ Ὠραι ἦσαν καὶ αὐταὶ πάντοτε συνοδοιπόροι καὶ ὡς Ἡνίοχοι,

(α) Κικέρ. Φύσ. Θ. Γ. Κε. 1198. 1199. Ὅμηρ. Ὑμν. εἰς Ἥλιον. 2. Ἡσίοδ. Θ'. 371. Ἀπολλόδ. Α'. β'. 2.

διευθύνουσαι τὴν ἄμαξαν, αἱ ὅποια ἐπιμελοῦντο καὶ προετοίμαζον αὐτὴν καὶ ὅτε ἐκεῖνος ἐκοιμᾶτο (α).

Καὶ ταύτην μὲν τὴν ἀξίαν ἔλαβεν ὁ Ἥλιος εἰς τὸν Οὐρανόν, ὅτε ἐγένετο ἡ διαμοίρασις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Τιτάνων. Ὑψερων δὲ, ὅτε αὐτὸς ἔλειπεν εἰς τὴν ὀδοιπορίαν αὐτοῦ, οἱ ἄλλοι Θεοὶ ἐμοίρασαν καὶ τὴν Γῆν, καὶ δι' αὐτὸν δὲν ἐνθυμήθησαν νὰ ἀφήσουν μερίδιον. Ὅθεν, ὅταν ἦλθεν καὶ ἐζήτει τὸ δίκαιον αὐτοῦ, ἀπεφάσισεν ὁ Ζεὺς, νὰ ἀνασκεύασῃ τὴν προτέραν κληρουχίαν. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ταραχθῇ ἡ προτέρα διάταξις καὶ ἀπόφασις τῶν Θεῶν. Ἀλλ' εἶπεν, ὅτι βλέπει μίαν νῆσον, ὅταν διαβαίνει ἐκεῖθεν, ἐξερχομένην ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Θαλάσσης, ἡ ὅποια βεβαίως εἶναι ἐλευθέρα, καὶ εὐχαρισεῖται ἂν τὸν δώσωσιν αὐτὴν μόνον· ἔσπερξε λοιπὸν ὁ Ζεὺς καὶ οἱ ἄλλοι Θεοί, καὶ ἐπεκύρωσαν τὸ ζήτημα μεθ' ὅρκου· ἔπειτα ἐπιβεβαίωσεν αὐτὸ καὶ ἡ Λάχεσις. Καὶ οὕτως ἔμεινεν ἡ νῆσος ἐκείνη κτῆμα τοῦ Ἥλιου, ἡ ὅποια εἶναι ἡ Ῥόδος· εἶχε δὲ καὶ τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ διεφέρετο μὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ περὶ τῆς Κορίνθου, ὡς ρηθῆσεται εἰς τὰ Ἡρωϊκά (*). Ὁμοίως αὐτὸς εἶχε καὶ τὴν Τρινάκριαν, ἡ Θρινακίαν, τὴν νῦν Σικελίαν, ὅπου εἶχε τὰς πολυβρυλλήτους βοῦς, τοῦ Ἥλιου λεγομένας, τὰς ὁποίας ἔδοσκειν δύο θυγατέρες αὐτοῦ, ἡ Φαέθουσα καὶ Λαμπετία· καὶ οἱ σύντροφοι τοῦ Ὀδυσσέως ἔσφαξαν μερικάς (β). Ὁμοίως εἶχε καὶ εἰς τὴν Ἐρύθρην νῆσον παλάτια, κήπους, καὶ ἀγέλας βοῶν, τὰς ὁποίας ἔδοσκειν ὁ Γηρυόνης, καὶ

(α) Ὀβίδ. Μετ. Α'. 47. καὶ 153. Πρόκλ. Αὐχίος παρ. Νατάλ. Ε'. 12. καὶ Μίμνερμ. Αὐτόθι. καὶ 530 Σέρβιος. ἐν Βιργιλ. Αἰν. Δ'. 119. Τγῖν. Μύθ. 183. Σχόλ. Εὐριπίδ. Φοινῆς. 3. Φαλγ. Μυθολ. Α'. Ιά. Ἀθήν. Ιά. 469. καὶ Μίμνερμ. Αὐτόθι. 470.

(*) Οὗτος ὅμως ἦτον ὁ υἱὸς τῆς Αἰάντης καὶ τῆς Κίρκης, περὶ ἧς ἔρῃμεν ἐκεῖ ἱστορικώτερον.

(β) Μελέτι. 358. Ὀμηρ. Ὀδυσ. Μ. 373. 322. 343. 358. Πίνδαρ. Ὀλύμπ. Ζ'. 100. καὶ Σχόλ.

ὁ Ἡρακλῆς ἤρπασεν αὐτάς. Τοὺς δὲ κήπους αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι ἦτον καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ πρὸς τὰ ἐσπέρια μέρη, ἐφύλαττον αἱ Ἑσπερίδες.

Εἶχε δὲ γυναῖκα τὴν Ῥόδον θυγατέρα τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φαέθοντα, τὴν Λαμπετίαν, Αἴγλην, καὶ Φαέθουσαν. Ἀπὸ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ὠνόμασε καὶ τὴν νῆσον Ῥόδον. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἑπτὰ υἱοὺς, τὸν Ὀχιμον, Κέρκαφον, Μάκαρα, Ἀκτίνα, Τενάγην, Τριόπαν, καὶ Κάνδαλον, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Ἡλεκτρούνην· καὶ οὗτοι οἱ ἑπτὰ ὠνομάζοντο Ἡλιάδαι. Τοὺς δὲ προτέρους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κλυμένης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὀκτὼ θυγατέρας, τὴν Μερόπην, Ἡλίαν, Αἴγλην, Φοίβην, Φαέθουσαν, Λαμπετίαν, Διωξίππην καὶ Αἰθερίαν, αἱ ὅσαι ὠνομάσθησαν Φαεθουτιάδες, ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Φαέθοντος· ἡ δὲ Κλυμένη ἦτον θυγάτηρ τοῦ Μινύου. Ἐγέννησε δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ τέκνα ἐκ διαφόρων γυναικῶν· ὥς ἐκ μὲν τῆς Περσιίδος, τὴν Κίρκην, Ἑκάτην, Πασιφάνην, καὶ τὸν Αἰήτην· ἐνταῦθα πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τὸ ὄνομα Ἥλιος ἦτον ὡς οἰκειακὸν τοῦ Αἰήτου· ἐπειδὴ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Ἥλιος· ὕστερον ὠνόμασε καὶ αὐτὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἥλιον, ὁ ὅποιος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Κόρινθον (α). ἐκ δὲ τῆς Ἀφροδίτης ἐγέννησε μίαν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ὠνόμασε Ῥόδον, καὶ ἐκ τῆς Δηϊόνης τὸν Μίλητον.

Ἐκ δὲ τῆς Ἰφιθόης, ἢ Ἰφινόης, ἢ Ναυπιδάμης, ἐγέννησε τὸν Αὐγείαν, καὶ ἐκ τῆς Ὠκυρρόης τὸν Φάσιν· ἐκ δὲ τῆς Λευκοθόης τὸν Θέρσανον, ἐκ τῆς Ἀντιόπης τὸν Ἀλωέα, ἐκ τῆς Πρώτης θυγατρὸς τοῦ Νειλέως τὸν Φαέθοντα τὸν δεύτερον. Ἐτι δὲ ἐγέννησεν ἐξ ἄλλων, ἢ ἐξ αὐτῶν τῶν γυναικῶν, καὶ τὸν Μαύσωλον, τὴν Ἡμιθέαν, Ἀγερωνίαν, τὰς Ὠρας, καὶ ἄλλα πολλὰ τέκ-

(α) Ἡράκλειτ. Σικυράι. παρ Νατάλ. Ε'. Ιζ'. Διοδ. Ε'. Νε'. Τγίν. Προίμ. Ι4. §2. § Μεγκ. αὐτόθι. Ἀπολλόδ. Α'. §. Ι.

να. Τούτων δὲ, τὰ μὲν ἐκ τῆς νομίμου γυναικὸς αὐτοῦ, τῆς Ῥόδου τέκνα, ὠνομάζοντο, ὡς εἴρηται, Ἠλιάδαι· τὰ δὲ ἐκ τῆς Κλυμένης, Ἠλιάδες, καὶ Φαεθοντιάδες (α). Περὶ δὲ τῶν τέκνων τούτων ρηθήσεται ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς οἰκείους τόπους, καθὼς καὶ περὶ πάντων τῶν τοιούτων, οἱ ὅποιοι ἔχουσι διαφόρους βαθμοὺς καὶ τάξεις, ρηθήσεται εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τοῦ Φαέθοντος.

Ὁ Φαέθων ἦτον υἱὸς τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ Κλυμένου υἱοῦ τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Μερόπης· καὶ κατ' ἄλλους, τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς Ἡοῦς· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὠνομάζετο πρότερον Ἡριδανός. Ἦσαν ὅμως καὶ ἄλλοι δύο Φαέθοντες· ὅθεν καὶ ἡ σύγχυσις τῶν γονέων. Ὅτε δὲ ἦτον παιδίον ὁ Φαέθων, ἔπαιζε ποτὲ μὲ τὸν πάππον αὐτοῦ Ὠκεανόν, καὶ παίζων ἔπεσεν εἰς τὴν Θάλασσαν· δὲν ἔπαθε μὲν τότε κακόν, ὅμως τοῦτο ἦτον προμήνυμα τῆς μετὰ ταῦτα δυσυχίας αὐτοῦ. Ἀφ' οὗ δὲ ἤυξησεν ὀλίγον, ἐγυμνάζετο εἰς τὴν ἄρματιλασίαν, καὶ ἐνίοτε ἐνεδύετο φορέματα καθὼς ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἔπαιζε συνεχῶς μὲ τὸν Ἐπαφρον υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς. Ὅθεν ἦλθον ποτὲ εἰς φιλονεικίαν περὶ τῶν γονέων αὐτῶν, καὶ ὁ Ἐπαφος ἔλεγεν, ὅτι ὁ Φαέθων δὲν ἦτον υἱὸς τοῦ Ἠλίου, ἀλλὰ νόθος, καὶ ἄλλου τινὸς ἀγνώστου καὶ ταπεινοῦ πατρός. Ἀγανακτήσας λοιπὸν ὁ Φαέθων, ἔρχεται πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ὁ πατὴρ του· ἐπειδὴ ἀμφίβαλλε πλέον καὶ αὐτός, καὶ δὲν ἐπίστευε τὴν μητέρα αὐτοῦ. Ἐκείνη δὲ, βλέπουσα αὐτὸν

(α) Ὑγῖν. μύθ. ΙΔ. Ἀπολλ. Β'. ε. σ. Νατάλ. αὐτίθι.

ἀκατάπεισον καὶ λυπούμενον, τὸν εἶπε νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ, καὶ νὰ πληροφορηθῇ παρ' ἐκείνου (α).

Ἀνέβη λοιπὸν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ἡλίου καὶ ἠρώτησεν· ὁ δὲ Ἥλιος εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐκεῖνος ἦτον ὁ πατὴρ αὐτοῦ· ἀμφιβάλλων δὲ πάλιν ὁ Φαέθων, εἶπεν, ἂν εἶσαι πατήρ μου, κάμε ὄρκον εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς, ὅτι θέλεις μοι δώσεις ὅ,τι σὲ ζητήσω· ὤμοσε λοιπὸν ὁ Ἥλιος ἀνοήτως, διὰ νὰ πληροφορήσῃ αὐτόν. Καὶ τότε ἐζήτησεν ὁ Φαέθων, νὰ διοικήσῃ αὐτὸς μόνον μίαν ἡμέραν τὴν ἄμαξαν τοῦ Ἡλίου. Ὁ δὲ Ἥλιος, ἐγνώρισε τὸ σφάλμα, προεῖδε καὶ τὸν κίνδυνον, ὅμως ἦτον ἀδύνατον νὰ παραβῇ τὸν ὄρκον. Ὅθεν παρήγγειλεν αὐτὸν πῶς νὰ διοικῇ τὴν ἄμαξαν καὶ τοὺς Ἴππους, καὶ νὰ μὴ τύχῃ καὶ παρεκτραπῇ τῆς εὐθείας καὶ διορισμένης ὁδοῦ (β).

Ἀνέβη λοιπὸν εἰς τὸ ἄρμα ὁ Φαέθων καὶ ἄρχισε τὴν ὁδοιπορίαν, διοικῶν τοὺς Ἴππους κατὰ τὴν πατρικὴν παραγγελίαν. Ἀλλὰ, καθὼς ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, καὶ εἶδε πρὸς τὴν Γῆν τὸ ἀχανὲς ἐκεῖνο χάος, ἐλιποθύμησε, καὶ ἀφῆκεν ὀλίγον τι ἀπολελυμένους τοὺς χαλινούς· ἐνοήσαντες δὲ οἱ Ἴπποι, ὅτι δέν ἦτον ὁ Ἥλιος εἰς τὸ ἄρμα, ἀφηνίασαν καὶ ἔτρεχον ἔνθεν κακεῖθεν ἔξω τῆς ὁδοῦ, ὅπου ἤθελον· πότε μὲν ἀναβαίνουντες πρὸς τὸν Οὐρανὸν, πότε δὲ καταβαίνουντες πρὸς τὴν Γῆν, πότε πλαγίως πρὸς τοὺς πόλους ἀμφοτέρους, καὶ πότε ἄλλως· ὁ δὲ Φαέθων ὅλος ἔντρομος καὶ ἔξω ἑαυτοῦ γενόμενος, ἀφῆκε παντάπασι τοὺς χαλινούς καὶ ἐκρατεῖτο ἀπὸ τῆς ἀμάξης μὲν τὰς δύο χεῖρας, νὰ μὴ πέσῃ. Ὅθεν κατήντησε τὸ πᾶν εἰς θόρυβον καὶ ἀταξίαν ἀκατανόητον καὶ ἀπερίγραπτον. Ἐπειδὴ, ὅτε ἐπλησίαζεν ἡ ἄμαξα πρὸς τὸν Οὐρανὸν, ἐτυλίττετο ὁ Οὐρανὸς καὶ ἔτριζεν ἀπὸ τὴν σφο-

(α) Ὑγῖν. Μύθ. 154. 152. Ὁβίδ. Μετ. Β΄. 19. Κληρικ. ἐν Ἡσιόδ. Θ΄. 987. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Ἑκλογ. 5. 62. Νόν. Διονύσ. Λή. 160. Ὁβίδ. Α. 750.

(β) Λακκιαν. Δ. Θ. Κέ. Ἀστρολογ. 13. Ὁβίδ. αὐτόθι. Νόν. αὐτόθι. 19.

δρότητα τοῦ πυρός, καθὼς τρίζουσιν οἱ ξύλινοι οἴκοι τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, ὅταν καίωνται εἰς πυρκαϊὰν μεγά-
λην· καὶ πολλὰ ἄσπρα ἀνέλυσαν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσχη-
ματίσθη ὁ Γαλαξίας· καὶ ὀλίγον ἔλειπε νὰ ἀναλύσουν
ὅλα. Ἡ δὲ γῆ ποῦ μὲν κατεκαίετο, ποῦ δὲ ἐψυχραίνε-
το, διὰ τὴν ἄτακτον κίνησιν, καὶ τότε μόνον ἀνέλυσαν
τὰ πολικὰ πάγη. Τὰ δὲ ὑψηλὰ ὄρη ἔκαιον ὅλα, οἱ πο-
ταμοὶ ἐξηράνθησαν, ἡ Θάλασσα ἔβραζεν, καὶ ἡ Γῆ ἤσ-
θάνετο τὴν καῦσιν μέχρι τοῦ κέντρου αὐτῆς· ἔκτοτε
δὲ ἔμειναν οἱ Αἰθίοπες μαῦροι, καὶ ἡ Αἴγυπτος ἄνομμος·
ἐπεὶ δὴ ἐπλησίασε πολὺ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Τοιαῦτα
καὶ ἄλλα πολλὰ κακὰ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀλαζο-
νεὶα τοῦ Φαέθοντος· ὥς ἡ Γῆ, ὁ Ποσειδῶν, καὶ πάν-
τες οἱ Θεοὶ, μὴ ὑποφέροντες τὸ κακὸν, ἔκραζον ζητοῦν-
τες βοήθειαν παρὰ τοῦ Διὸς, πρὶν κατερημωθῶσι τελείως
τὰ βασίλεια αὐτῶν.

Ὁ δὲ Ζεὺς βλέπων τὸ κακὸν αὐξανόμενον καὶ ἄλ-
λως ἀθεράπευτον, κατεκεραύνωσε τὸν Φαέθοντα, καὶ ἔρ-
ριψε τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἑριδανὸν ποταμὸν τῆς Ἰ-
ταλίας, τὸν νῦν Πάδον καὶ Πῶ λεγόμενον· ἐπιπτε δὲ
ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ὡς κομήτης, ἐπεὶ δὴ ἔκαίετο ἡ κόμη αὐ-
τοῦ. Καὶ οὕτως ἔπαυσε τὸ πῦρ διὰ τοῦ πυρός. Ὁ Ἑρι-
δανὸς ὅμως ἐδέχθη τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ ἔπλυνε, καὶ ἐ-
καθάρισεν ὅλα τὰ καύματα, ἔπειτα ἔθαψεν αὐτὸ εἰς τὰ
ὑδατα αὐτοῦ. Οἱ δὲ Ἴπποι, ἐκπλαγέντες ὑπὸ τοῦ κρό-
του τοῦ κεραυνοῦ, συνέθλασαν τοὺς χαλινούς καὶ ἔφυ-
γον· καὶ οὕτως ἔπεσε τὸ πολύτιμον ἄρμα εἰς τὴν Γῆν
καὶ συνετρίβη, καὶ συνέβη δεύτερον κακόν· ἐπεὶ δὴ ἔμει-
νε τὸ πᾶν ἀνῆλιον καὶ εἰς σκότος. Ὅθεν εἶπεν ὁ Ζεὺς
πρὸς τὸν Ἥλιον, νὰ ἐξημερώσῃ τοὺς Ἴππους, νὰ διορθώ-
σῃ τὸ ἄρμα ὅσον τάχιστα, καὶ νὰ ἐξακολουθῇ αὐτὸς πάλιν
τὴν περίοδον αὐτοῦ, ὡς καὶ πρότερον. Ὁ Ἥλιος δὲ,
τεθλιμμένος ὢν διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, δὲν εἶ-
χεν ὄρεξιν νὰ λάβῃ πλέον τὴν ἐπιστάσιαν ταύτην· ὅμως
ὑπήκουσεν εἰς τὴν προσαγὴν τοῦ Διὸς, ἐπλήρωσε καὶ

ὅλην τὴν ζιμίαν εἰς τοὺς Θεοὺς, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Ἐμεινε μὲν ἡ Γῆ μίαν ἡμέραν ἀνήλιος, ἕως οὗ συνέλαβε τοὺς Ἴππους, καὶ διώρθωσε καὶ τὴν ἄμαξαν ὁ Ἥλιος, πλὴν ἐφώτιζον αὐτὴν τὰ ὄρη· ἐπειδὴ ἔκαιον ὡς λαμπάδες (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ τῶν Ἡλιάδων, Υἱῶν τοῦ Ἡλίου.

Ἡλιάδαι, ὡς εἴρηται, ὠνομάσθησαν οἱ ἐκ τῆς Ῥόδου ἑπτὰ υἱοὶ τοῦ Ἡλίου· ὁ Ὀρχίμος, Κέρκαφος, Μάκαρ, Ἀκτὶς, Τενάγης, Τριόπας, καὶ Κανδαλος, οἱ ὅποιοι ἔμειναν εἰς τὴν Ῥόδον διάδοχοι τοῦ πατρικοῦ βασιλείου. Ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἡλεκτρυόνη ἀπέθανε παρθένος, καὶ ἐτίμησαν αὐτὴν οἱ Ῥόδιοι μὲ τιμὰς Ἡρωϊκάς. Προεῖπε δὲ ὁ Ἥλιος εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, νὰ προσέχωσιν ἐπιμελῶς, διὰ νὰ θυσιάσωσιν αὐτοὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ὅταν γεννηθῇ· ἐπειδὴ, ὁποῖος προφθάσῃ καὶ θυσιάσῃ πρότερον, ἐκεῖνος θέλει ἔχει βοηθὸν τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ ἐκεῖ μέλλει νὰ κατοικήσῃ καὶ αὐτή. Τὸ αὐτὸ δὲ εἶπε καὶ πρὸς τοὺς ἐγκατοίκους τῆς Ἀττικῆς· εἶχον λοιπὸν προσοχὴν περὶ τούτου οἱ Ἡλιάδαι. Ὅθεν ἀνέβησαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ἔκτισαν βωμὸν, καὶ περιέμενον τὴν ὥραν. Ὅμως ἀλησμόνησαν νὰ λάβουν καὶ πῦρ, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ πῦρ νὰ βάλουν τὰ θύματα· ὅθεν, ἐπειδὴ ἐθυσίασεν ὑψερότερον ὁ Κέρκωψ, ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἐπάνω εἰς τὸ πῦρ, ἐδέχθη ἡ Ἀθηνᾶ τὴν θυσίαν ἐκείνου, καὶ ἔμεινε εἰς τὰς Ἀθήνας βοηθὸς καὶ ὑπερασπίστρια τῶν Ἀθηναίων. Διὰ τοῦτο ὕψερον οἱ Ῥόδιοι ἐθυσίαζον χωρὶς πῦρ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν. Δὲν ἀφῆ-

(α) Ὁβιδ. Β'. 1 — 408, Ἀπολλών. Δ'. 597. Λακτάνσιος. placid. Β'. Μύθ. 1. 2. 3. 4. 5. Ὑγῖν. Μύθ. 154. 152. Λακτιαν. αὐτόθι. Πλάταρχ. Ἀρίσκοντ. Φίλος. ἐν Γαλαξία. Διόδ. Ε'. Κγ'.

κεν ἔμως καὶ τοὺς Ῥοδίους χωρὶς ἀμοιβὴν ἢ Ἀθηνᾶ
 διὰ τὴν προθυμίαν αὐτῶν· ἀλλ' ἔδωκε καὶ εἰς αὐτοὺς
 μεγάλην ἐπιτηδειότητα εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰς ὁποίας
 εὐδοκίμησαν πολὺ. Καὶ μάλιστα ὁ Ζεὺς ἔβρεξε χρυσὴν
 βροχὴν εἰς τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ κατεπλούτι-
 σεν αὐτούς (α).

Ἦσαν δὲ οἱ Ἡλιάδαι ἄνθρωποι πεπαιδευμένοι καὶ
 εὐφυεῖς, καὶ ἔμπειροι εἰς τὴν Ἀσρολογίαν, ὥς ἐφεῦρον
 πολλὰ ὠφέλιμα καὶ ἀναγκαῖα εἰς τὴν ναυτικὴν· διέ-
 ταξαν καὶ τὰς ὥρας τοῦ χρόνου. Εὐφύεστος δὲ πάν-
 των ἦτον ὁ Τενάγης· ὅθεν φθονήσαντες οἱ ἄλλοι ἐφόνευ-
 σαι αὐτὸν μυσικῶς· ἐφανερώθη ὁμῶς ἡ ἐπιβουλὴ, καὶ
 οἱ φοιεῖς ἠναγκάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκεῖθεν. Καὶ ὁ
 μὲν Μάκαρ ἐπέρασεν εἰς τὴν Δέσβον, ὁ Κάνδαλος εἰς
 τὴν Κῶ, ὁ Ἀκτὶς εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔνθα ἔκτισε τὴν
 Ἡλιούπολιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐδίδαξε
 καὶ τοὺς Αἰγυπτίους τὴν Ἀσρολογίαν· καὶ ἐπειδὴ συ-
 νέβη ὕσερον κατακλυσμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐχάθη-
 σαν καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ περισσότεροι καὶ τὰ συγγράμ-
 ματα καὶ ἡ Ἱστορία αὐτῶν, καὶ ἡ ἀσρολογία εὐρέθη μό-
 νον εἰς τὴν Αἴγυπτον ὕσερον, οἱ Αἰγύπτιοι εὐρόντες
 ταύτην τὴν ἀρμοδίαν περίεσσαν, οἰκειοποιήθησαν αὐτὴν
 καυχώμενοι καὶ ἐπαιρόμενοι ὥς εὐρεταὶ αὐτῆς· ἐπειδὴ
 οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον ἀπόδειξιν. Ὁμοίως καὶ οἱ Ἀ-
 θηναῖοι, ἔκτισαν τὴν Σαῖν πόλιν τῆς Αἰγύπτου, ὅπου
 εἰσήγαγον καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἀθηνᾶς· ὁμῶς ἔμεινε
 καὶ τοῦτο ἀναπόδεικτον, διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν. Καὶ
 ἐπειδὴ ἔφερεν ὁ Κάδμος ὕσερον τὰ γράμματα εἰς τὴν
 Ἑλλάδα, ἐνόμιζον οἱ Ἕλληνες, ὅτι τότε εἶδε πρῶτον
 γράμματα ἡ Ἑλλὰς, μὴ ἔχοντες εἶδῃσιν περὶ τῶν πρὸ
 τοῦ κατακλυσμοῦ προγόνων αὐτῶν. Ταῦτα μὲν φαίνου-
 νται ἀπίθανά, ὁμῶς δὲν πρέπει νὰ τὰ παρατηρῶμεν ἀ-
 περιέργως· ἐπειδὴ ἔχομεν καὶ εὐρίσκομεν ἱκανὰς ἀπο-

(α) Διόδ. Β'. Ντ'. Πίνδαρ. Ὀλυμ. Ζ'. 74. καὶ Σχόλ.

δείξεις, ὅτι εὐρέθησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον πόλεις ἀρχαιοτάτοι Ἑλληνιστὶ ὀνομαζόμεναι· ὡς ῥηθήσεται ἐν ἄλλοις (α).

Ὁ δὲ Τριόπας ἐπέρασεν εἰς τὴν Καρίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη τὸ ἐκεῖσε Τρόπιον ἀκρωτήριον, εἰς τὸ ποῖον ἐξῆλθε πρῶτον καὶ ἔμεινεν. Οἱ δὲ ἄλλοι παῖδες τοῦ Ἥλιου ἔμειναν εἰς τὴν Ῥόδον, ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἔνοχοι εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν. Κατοικήσαντες δὲ εἰς τὴν Ἰαλυσίαν, ἔκτισαν πόλιν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Ἀχαΐαν· ἀγνοεῖται ὅμως διὰ τί. ὠνομάζοντο δὲ πολλοὶ τόποι οὕτως, ὡς καὶ Λόφοστις τῆς Καρύστου. Ἐβασίλευε δὲ ὁ πρεβύτερος Ὀχιμος, καὶ λαβὼν γυναῖκα μίαν τῶν ἐγχωρίων Νυμφῶν, Ἠγητορίαν καλουμένην, ἐγέννησε μίαν θυγατέρα μόνον Κυδίππην ὀνομαζομένην, ἣ ὁποία μετωνομάσθη ὕστερον Κυρβία. Ταύτην δὲ λαβὼν γυναῖκα ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κέρκαφος, ἔμεινε διάδοχος τοῦ βασιλείου, ἐγέννησε καὶ τρεῖς υἱούς, τὸν Λίνδον, Ἰάλυσον καὶ Κάμειρον· οἱ ὅποιοι μέιναντες διάδοχοι, ἐμοίρασαν εἰς τρία μέρη τὸ βασίλειον, καὶ ἔκτισαν τρεῖς μεγάλας πόλεις, τὴν Λίνδον, Ἰαλυσὸν καὶ Κάμειρον· ὅθεν ὁ Πίνδαρος ὠνομάζει τὴν Ῥόδον Τρίπολιν. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους συνέβη πλημύρα μεγάλη εἰς τὴν Ῥόδον καὶ καπεποντίσθη ἡ πόλις Ἀχαΐα, ἣτις ἐπωνομάζετο τότε Κύρβη, καὶ ἦτον εἰς τὸ μέρος τοῦ Ἰαλύσου. Κατ' ἐκείνους δὲ τοὺς χρόνους φεύγων ὁ Δαναὸς ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἐπέρασε πρῶτον εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ ὀλίγον ὕστερον ἐπέρασεν ἐκεῖθεν καὶ ὁ Κάδμος, ἐρχόμενος ἐκ τῆς Φοινίκης, καὶ ἀφῆκεν ἀποικίαν μικράν εἰς τὴν Ῥόδον. Καὶ ὀλίγον ὕστερον, ἐζήτησαν οἱ Ῥόδιοι καὶ ἔλαβον σύνοικον τὸν Φόρβαντα υἱὸν τοῦ Λαπίθου, ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ (β).

(α) Διόδ. Νῆ.

(β) Διόδ. Νῆ. Πίνδαρ. Αὐτόθ. 34. Στίφαν. ἐν Ἀχ. Ἀθήν. Η'. 360.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ΄.

Περὶ τῶν Ἡλιάδων, θυγατέρων τοῦ Ἡλίου.

Αἱ Ἡλιάδες, θυγατέρες τοῦ Ἡλίου ἐκ τῆς Κλυμένης, ἢ τῆς Μερόπης κατ' ἄλλους, ἦτον ἑπτὰ· Μερόπη, Ἡλία, Αἴγλη, Φοίβη, Λαμπετία, Αἰθερία καὶ Διωξίππη. Ταύτας δὲ μετεμόρφωσεν ὁ Ζεὺς εἰς Αἰγείρους, ἐπειδὴ ἔξευξαν τὴν ἄμαξαν τοῦ Ἡλίου μυσικῶς, καὶ ἔδωκαν αὐτὴν εἰς τὸν Φαέθοντα. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐζήτησαν τὸ σῶμα τοῦ Φαέθοντος νὰ τὸ θάψωσι, καὶ δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὸ εὕρουν· ὅθεν μετεμορφώθησαν εἰς τὸ ῥηθὲν δένδρον διὰ τὴν λύπην. Κατ' ἄλλους δὲ, εὗρον αὐτὸ καὶ τὸ ἐκλαύσαν τέσσαρας μῆνας, ἕως οὗ μετεμορφώθησαν εἰς τὰ δένδρα ἐκεῖνα. Τὰ δὲ δάκρυα αὐτῶν ἀπελιθώθησαν καὶ ἔγιναν Ἡλεκτρον, τὸ ὁποῖον σάζει ἔτι εἰς τὸν ποταμόν· οἱ δὲ Κελτοὶ, ἔλεγον, οἱ περὶ τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον οἰκοῦντες καὶ τὸ Ἡλεκτρον συνάζοντες, ὅτι ἦτον τὰ δάκρυα τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐκλαύσε πικρῶς, ὅτε ἐφονεύθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀσκληπιὸς, καὶ ἔφυγεν ὕψερρον εἰς τοὺς Ὑπερβορείους. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν καὶ Φαεθοντιάδες, ἀπὸ τοῦ Φαέθοντος. Καὶ κατάτινας ἦσαν μόνον τρεῖς· Φαέθουσα, Λαμπετία καὶ Φοίβη· ἄλλοι δὲ καταλέγουσι τὴν Αἴγλην ἀντὶ τῆς Φαεθούσης. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτον μόνον δύο· ἢ Φαέθουσα καὶ Λαμπετία, ἢ ἡ Φοίβη, Λαμπετώ, καὶ Αἴγλη (α). Κατ' ἄλλους δὲ, τὴν Φαέθουσαν καὶ Λαμπετίαν ἐγέννησεν ὁ Ἥλιος ἐκ τῆς Νεαίρας, καὶ διώρισεν αὐτὰς νὰ φυλάττωσι τὰς βοῦς αὐτοῦ εἰς τὴν Θρινακίαν.

(α) Ὑγῖν. 154. 152. 156. καὶ Μάγκερ. παρ. αὐτῶν. Ὀβίδ. Μετ. Α'. 755. Βιργίλ. Αἰν. Γ'. 190. καὶ Ἐκλογ. ζ'. 62. Λουκιαν. Δ'. Θ'. Κε. Ὀμηρ. Ὀδυσ. Μ. 132. Ἰωνιά. 410.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄.

Περὶ τῆς Σελήνης.

Ἡ Σελήνη, κατὰ μέντινας ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἵ-
περίονος καὶ τῆς Θείας· κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ Ἥλιου, καὶ
κατ' ἄλλους τοῦ Πάλλαντος. Εἶχε δὲ καὶ αὐτὴ τὴν ἐ-
πιστασίαν νὰ περιέρχεται ὡς ὁ Ἥλιος, καὶ νὰ φωτίζει
τὴν Γῆν. Ἄνδρα δὲ νόμιμον εἶχε τὸν Ἀέρα, καὶ ἐγέννη-
σε μίαν θυγατέρα μόνον, τὴν Δρόστον· ὅςπερ ὁμοῦ,
ἀφ' οὗ εἶδε μίαν νύκτα τὸν Ἐνδυμίωνα κοιμώμενον εἰς
τὸ ὄρος Λάτμον τῆς Καρίας, καὶ ἐθαύμασε τὸ κάλλος
αὐτοῦ, κατέβη ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ εἰλκυσεν αὐτὸν εἰς
τὴν θάλασσαν αὐτῆς. Καὶ οὕτω κατέβαινε ὅςπερ καθε-
κάστην νύκτα ἐκεῖ, καὶ ἐγέννητε πεντήκοντα θυγατέ-
ρας ἐκ τοῦ Ἐνδυμίονος. Κατ' ἄλλους δὲ, τὸ ὄρος τοῦτο
ἦτον εἰς τὴν Τραχινίαν, καὶ ὠνομάζετο ἀτέλεινον· ἐ-
πειδὴ, ὅτε κατέβαινε καὶ ἐκοιμᾶτο μετὰ τὸν Ἐνδυμίωνα
ἐκεῖ, δὲν ἐφώτιζεν αὐτὸ, διὰ νὰ μὴ τὴν βλέπωσιν οἱ
Θεοί. Ὁ Πᾶν ὁμοῦ ἐξηπάτησεν αὐτήν· ἐπειδὴ τὴν ἡ-
γάπησε, καὶ εἶπε νὰ ἐκλέξῃ ὅ,τι θέλει ἐκ τῶν ποιμνίων
αὐτοῦ, καὶ ἐκείνη ἐζήτησε καὶ ἔλαβε κριὸν λευκόν·
ἀλλ' ὁ κριὸς εἶχε μαύρην γλῶτταν. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ
Πᾶν ἐνδυθεὶς δέρμα κριοῦ ἐξηπάτησεν αὐτήν. Τέλος δὲ,
ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς καὶ ὁ Ζεὺς μίαν θυγατέρα τὴν
Πανδείαν (α).

Ἐνομιζέτο δὲ ἡ Σελήνη προσάτις τῆς μαγείας,
καὶ διὰ τοῦτο ἐπεκαλοῦντο αὐτήν αἱ Μάγισσαι, καὶ
μάλιστα εἰς τὰς ἐρωτικὰς μαγείας. Τῆς δὲ Θεσσαλίας

(α) Ἡσίοδ. Θ'. 371. Ἀπολλείδ. Α'. Β'. 2. 7. 5. Ὀμηρ. Ὑμν.
εἰς Ἑρμ. 100. καὶ εἰς Σελήν. 14. Ἀλεμ. παρ. Βοσ. Θεολογ. Β'.
13. Πανσαν. Ἠλιακ. Πρώτ. Α'. 2. Νίκανδρ. παρ. Νατάλ. Α'. ζ'.
5. Βιργίλ. Γεωργ. Γ'. 391. Νίκανδρ. Φυλαργυρ. 3. Σέρβ. Αὐτόθι.

αἱ Μάγισσαι ἑκαυχῶντο, ὅτι κατεβίβαζον αὐτὴν εἰς τὴν Γῆν, ὡς εἴρηται εἰς τὸ περὶ μαγείας κεφάλαιον· ἐνομίζετο ὁμως ἡ αὐτὴ καὶ Ἀρτεμις καὶ Ἑκάτη· ὁθεν ἦτον προσάτις καὶ τοῦ τοκετοῦ (α).

Ἐξωγράφισεν δ' αὐτὴν ὡς γυναῖκα ὡραίαν, μὲ δύο κέρατα εἰς τὴν κεφαλὴν ὀρθία· οἶον, τὸ σχῆμα τῆς νέας Σελήνης ὀρθιον. Καθιμένην ἐφ' ἀμάξης, τὴν ὁποίαν ἔσυρον δύο ἡμίονοι, ἢ δύο Ἴπποι, ἢ δύο ταῦροι, ἢ ἓνας μόνον ταῦρος, ἢ ἡμίονος· τὰ ζῶα δὲ ταῦτα ἦτον ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους λευκά, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου μαῦρα· ἐπεὶδὴ τὸ ἐν μέρος μόνον τῆς Σελήνης φωτίζεται ὑπὸ τοῦ Ἥλιου· ἔπρεπεν ὁμως νὰ ἔχῃ μόνον ἓν, ἢ δύο ὑποζύγια, καὶ οὐχὶ περισσότερα· διότι ἔξ ἑξευγε μόνον ὁ Ζεὺς, καὶ τέσσαρα ὁ Ἥλιος εἰς τὴν ἀμαξαν αὐτοῦ. Ὅτε δὲ κατέβαινεν εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἐλούετο, ἔπειτα ἐνεδύετο φορέματα λαμπρότερα, καὶ οὕτως ἀνέξευγε πάλιν (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Περὶ τοῦ Κρίου.

Ὁ Κρίος, τὸν ὁποῖον γράφουσιν τινες καὶ Κρεῖον, ἦτον υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, καὶ εἷς τῶν Τιτάνων. Λαβὼν δὲ γυναῖκα τὴν Εὐρυβίαν θυγατέρα τοῦ Πόντου, ἐγέννησε τὸν Ἀσραῖον, Πάλλαντα καὶ Πέρσιν (γ).

(α) Πλάτ. Συμπόσ. Γ'. προβλήμ. Ι'. Θεόκριτ. Εἰδυλ. Β'. 20. καὶ 165. καὶ Σχόλ. Λακτιαν. Φιλοφειδ.

(β) Πανσαν. Ἡλιακ. Πρώτ. Ιά. 3. Κλαυδιαν. Β'. 54. Τζέτζ. πρ. Βοσ. Θεολ. Θ'. Κζ'. Ὀβίδ. Ἡμερολόγ. Ε'. 16. Αὔσων. Ἐπιγ. Ε'. Ι. καὶ Ιθ'. 3. Φαλγέντ. Μυθολογ. 618. Νατάλ. 250.

(γ) Ἡσίοδ. Θ'. 375. 134. Ἀπολλόδ. Α'. α'. 3. Α'. β'. 4.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ΄.

Περὶ τοῦ Ἀσραίου.

Οἱ Ἀσραῖοι, κατὰ μέντινας, ἦτον υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας· κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, καὶ ὅτι ἦτον εἷς τῶν Γιγάντων, ἢ τῶν Τιτάνων κατ' ἄλλους, καὶ ἐπολέμει καὶ αὐτὸς ἐναντίον τῶν Θεῶν εἰς τὰς Τιτανομαχίας. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Ἥρας τοὺς Ἀνέμους, Ἀργέσιν, Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νοτον. Κατ' ἄλλους δὲ, καὶ τὴν Ἀσραίαν (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ΄.

Περὶ τῆς Ἀσραίας.

Ἡ Ἀσραία ἦτον θυγάτηρ, ὡς εἴρηται, τοῦ Ἀσραίου καὶ τῆς Ἥρας. Κατ' ἄλλους ὁμως, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος. Κατέβη δὲ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὴν Γῆν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Χρυσοῦ αἰῶνος, καὶ διετήρει μεταξὺ ἐκείνων τῶν πρώτων ἀνθρώπων τὴν εἰρήνην, εὐνομίαν, καὶ δικαιοσύνην. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπέθανον ἐκεῖνοι οἱ ἀθάστοι ἄνθρωποι τῆς πρώτης γενεᾶς, καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἄρχισαν νὰ παρανομοῦν, νὰ ἀδικοῦν, καὶ νὰ πολεμοῦν πρὸς ἀλλήλους, ἐβδελύχθη καὶ αὐτὴ καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ὄρη καὶ ἐρημίας, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ κακά. Τέλος δὲ, ἐπειδὴ ἐτάραττον αὐτὴν καὶ ἐκεῖ οἱ πόλεμοι αὐξάνοντες καθ' ἑκάστην, ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανὸν πάλιν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ Ζώδιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Παρθένος· ἐπειδὴ ἦτον καὶ αὐτὴ Παρθέ-

(α) Ἡσίοδ. Θ'. 376. Ὑγῖν. Προοιμ. 3. Βιργιλ. Αἰν. Α'. 136. Αρατ. Παρ. Μεγάρ. Αὐτόθ. 8. Ἀπολλοδ. Α'. β'. 4.

νος. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ πατὴρ αὐτῆς παρεκίνει τοὺς Τιτᾶνας νὰ ἐγείρωσι πόλεμον κατὰ τῶν Θεῶν, καὶ αὐτὴ ἠναντιοῦτο, λέγουσα, ὅτι δὲν ἦτον δίκαιον. Τοῦτο δὲ μαθόντες οἱ Θεοὶ, κατησέρισαν αὐτὴν διὰ τὴν δικαιοσύνην· ὠνόμαζον δ' αὐτὴν καὶ Θέμιν καὶ Δίκην (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

Περὶ τοῦ Πάλλαντος.

Ὁ Πάλλας ἦτον υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας θυγατρὸς τοῦ Πόντου· οὗτος δὲ ἐγέννησεν ἐκ τῆς Στυγὸς τέσσαρα τέκνα· τὸ Κράτος, τὸν Ζῆλον, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν· ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ Πάλλαντες, Γίγαντες καὶ ἥρωες, διὰ τοὺς ὁποίους θέλομεν εἰπῆ εἰς τοὺς οἰκείους τόπους (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄.

Περὶ τοῦ Πέρσου.

Ὁ Πέρσης ἦτον υἱὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πάλλαντος καὶ Ἀσραίου· οὗτος λοιπὸν ἔλαβε γυναῖκα τὴν Ἀσερίαν, ὡς εἴρηται ἐκεῖ, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἑκάτην. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Πέρσης, ἢ Περσηίδος, καὶ ἀδελφὸς τῆς Κίρκης, Πασιφάης, καὶ τοῦ Αἰήτου· καὶ ὅτι ἦτον βασιλεὺς εἰς τὴν Ταυρικὴν Χερσόνησον, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Αἰήτης ἐβασίλευεν εἰς τὴν Κολχίδα (γ), καὶ ὅτι ἐφαρμάκωσεν αὐτὸν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Ἑκάτη.

(α) Ἄρατ. παρ. Γυράλδ. Σύντ. Α΄. 29. Ὑγῖν. Ἀστρονομ. Β΄. 25. Ἐρατοσθέν. Καταγερισμ. Θ΄.

(β) Ἀπολλόδ. Α΄. β. 2. 4.

(γ) Ἀπολλόδ. Α΄. β. 2. 4. Ὑγῖν. Προοίμ. 14. Διόδ. Δ΄. Μ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Περὶ τοῦ Ἰαπετοῦ.

Ὁ Ἰαπετὸς ἦτον υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, καὶ εἷς τῶν Τιτάνων. Κατ' ἄλλους δὲ, υἱὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, καὶ εἷς τῶν Γιγάντων· ἔλαβε δὲ γυναῖκα τὴν Ἀσώπην, ἢ τὴν Εὐμμένην, ἢ κατ' ἄλλους τὴν Ἀσίαν θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ τὴν Θέμιν τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ ἐγέννησε τὸν Προμηθεά, Ἐπιμηθεά, Ἀτλαντα, καὶ Μενoitιον, τὸν ὁποῖον ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Τιτανομαχίαν. Οἱ Ἰαπετὸς λέγουσιν, ὅτι κατοίκησεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ἐγένετο ἰσχυρὸς· πλὴν ἡ γάπα τὴν ἡσυχον ζωὴν, καὶ διὰ τοῦτο εὐφημίσθη μόνον διὰ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ διὰ τινὰ ἴδια προτερήματα, ἢ ἔργα ἀξιόλογα. Οἱ Ἕλληνες ὁμῶς ἐνόμιζον, ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἦτον ὁ πρῶτος τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁ Ἀρχαιότατος, ἐξ οὗ κατὰγεται τὸ Ἑλληνικὸν γένος· ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζον ἄλλον ἀρχαιότερον αὐτοῦ, οὔτε κατὰ παράδοσιν, οὔτε καθ' ἰσορίαν. Ὅθεν ἀνόμαζον Ἰαπετοὺς, παροιμιωδῶς, τοὺς ξαναμωραμένους γέροντας, καὶ πάνυ γεγηρακέτας· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ζεὺς λέγει παρὰ τῷ Λουκίανῳ, τὸν Ἑρώτα ἀρχαιότερον τοῦ Ἰαπετοῦ (α).

Τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων λέγουσιν, ὅτι οὗτος ὁ Ἰαπετὸς ἦτον ὁ υἱὸς τοῦ Νῶε, συμπεραίνοντες ἐκ τῆς συνωνυμίας· ἀλλ' ἄλλοι ἀναιροῦντες τὴν γνώμην ταύτην ὑπολαμβάνουσιν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ Ἰαπετὸς ἐζη ἑπτὰ, ἢ ὀκτὼ αἰῶνας μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε. Ἄλλοι δὲ λαβόντες τοῦτο, λέγουσιν, ὅτι εἶναι πιθανόν· ἐπειδὴ οἱ τότε ἄνθρωποι ἔζων ὀκτὼ καὶ ἐννέα αἰῶνας·

(α) Ἡοίοδ. Θ. 508. Ἀπολλόδ. Α'. α. 3. β'. 3. Ὑγῖν. Προοίμ. 4. Βαυιέρ. Γ. 446. Πριδῶ. παρ' Ἀβελ. Ἰσορ. Μοναρχ. β'. α. 13. Ἀριστοφάν. Ἡσιχ. 3. Σειδ. παρ' αὐτῷ. Λουκιαν. Δ. Δ. β'. Ι. Ζ. Ι.

ἡμεῖς ὁμῶς ἀφίνομεν τὰ τοιαῦτα ἀσυμβίβαστα, καὶ λαβὴν χρονικὴν μὴ ἔχοντα. Εἶχε δὲ καὶ ἄλλας γυναῖκας, ἢ παλλακίδας ὁ Ἰαπετός, ἐξ ὧν ἦτον καὶ ἡ Θόρναξ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἔρος τῆς Ἀργολίδος Θόρναξ, ἐνθα ἐξηπάτησεν ὁ Ζεὺς τὴν Ἥραν. Ἐκ ταύτης δὲ ἐγέννησε τὸν Βουφάγον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Ἀρτεμις εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας Φολόην ὠνομαζόμενον, ἐπειδὴ ἐβίαζεν αὐτὴν εἰς πράξιν ἐναντίαν τῆς σωφροσύνης αὐτῆς. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας Βουφάγος· εἶχε δὲ καὶ μίαν θυγατέρα Ἀγχιάλην καλουμένην, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Κιλικίας Ἀγχιάλη, καὶ ὁ ποταμὸς Ἀγχιαλεύς· ἡ δὲ Ἀγχιάλη ἐγέννησεν υἱὸν Κύδνον ὠνομαζόμενον, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ὁ ποταμὸς τῆς Ταρσοῦς Κύδνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλούσθη ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Τινὲς δὲ λέγουσι καὶ τὸν Ἑσπερον υἱὸν αὐτοῦ. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι εἶχεν εἰκοσιπέντε τέκνα ὁ Ἰαπετός· πλὴν γνωρίζονται μόνον τὰ ρηθέντα (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Περὶ τοῦ Προμηθέως.

Ὁ Προμηθεὺς, κατὰ μέντινας, ἦτον υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, ἢ τῆς Ἀσίας, ἢ τῆς Ἀσώπης, ἢ τῆς Θέμιδος. Κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Κλυμένης· καὶ κατ' ἄλλους, τοῦ Γίγαντος Εὐρυμέδοντος καὶ τῆς Ἥρας. Οὗτος λοιπὸν ὁ Προμηθεὺς ἔμιξεν ὕδωρ καὶ γῆν, καὶ ἐκ τοῦ πηλοῦ ἐκείνου ἐπλασεν ἄνθρωπον αὐτὸς πρῶτον. Καὶ ἐπλασεν αὐτὸν νὰ βλέπῃ ἄνω καὶ οὐχὶ κάτω, ὥς τὰ ἄλλα ζῶα· ἔμιξε δὲ εἰς τὸν πηλὸν ἑ-

(α) Πριδ. αἰτόθι. Πανσαν. Ἀρκαδικ. Κζ'. ΙΙ. Εὐγάθ. ἐν Διογ. Περὶ γῆς. 875. Στίφαν. ἐν Ἀγχιάλ.

κεῖνον καὶ διαφόρων ζώων ὕλην· ὡς τοῦ λαγοῦ, τῆς Ἀλώπεκος, τοῦ Παγωνίου, τῆς Τίγριδος καὶ τοῦ Λέοντος· καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν δειλίαν τοῦ λαγοῦ, τὴν πανουργίαν τῆς Ἀλώπεκος, τὴν ἀλαζωνείαν τοῦ Παγωνίου, τὴν ὠμότητα τῆς Τίγριδος, καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ Λέοντος. Ἰδοῦσα δὲ ἡ Ἀθηνᾶ τὸ πλασουργημα τοῦτο, ἐθαύμασε μὲν τὴν τέχνην, ἀλλ' ἐνόησεν, ὅτι ἦτον ἀτελές· ἐπειδὴ δὲν ἐκινεῖτο· καὶ εἶπεν, ὅτι χωρὶς τινὸς Οὐρανίου δώρου δὲν γίνεται ἐντελές· καὶ μάλισα ὑπεσχέθη νὰ φέρῃ αὐτὴ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ τοιοῦτον τι δῶρον. Ὁ Προμηθεὺς ὅμως εἶπεν, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναβῇ αὐτὸς εἰς τὸν Οὐρανόν, διὰ νὰ περιεργασθῇ πῶς εἶναι κατεσκευασμένα τὰ Οὐράνια σώματα. Ἀνεβίβασε λοιπὸν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Οὐρανόν, καθήμενον ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα αὐτῆς, ἔνθα περιεργαζόμενος, ἐνόησεν, ὅτι τὸ Οὐράνιον πῦρ κινεῖ τὰ σώματα· ὅθεν ἀνάψας λαμπάδα ἐκ τῆς ἀμάξης τοῦ Ἡλίου μυσικῶς, κατεβίβασε τὸ Οὐράνιον πῦρ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐνεψύχωσε τὸν ἄνθρωπον αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ, ἔκρυψεν αὐτὸ εἰς τὸν Νάρθηκα, καὶ οὕτως τὸ ἔφερεν εἰς τὴν γῆν· ὁ δὲ Νάρθηξ ἦτον φυτὸν πολύκομπον, ὡς κάλαμος, τὸ ὅποιον μετεχειρίζοντο ῥάβδον οἱ παιδαγωγοί, καὶ διαρκεῖ τὸ πῦρ εἰς αὐτό, ὡς καὶ εἰς τὴν ὕσκαν. Ἀγανακτήσας δὲ ὁ Ζεὺς καὶ διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ πυρός, καὶ διὰ τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἔδισε τὸν Προμηθεῖα εἰς τὸ Καυκάσιον ὄρος τῆς Σκυθίας (α).

Κατ' ἄλλους δὲ, ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον συμβουλευόμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ μάλισα συνήργει καὶ αὐτὴ εἰς τὴν ἐργασίαν· καὶ ὅτι, ὁ Προμηθεὺς ἐπεχείρησε τότε νὰ βιάσῃ τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ διὰ τοῦτο ἡγανάκτησεν ὁ Ζεὺς· διὰ τὴν αὐθάδειαν ταύτην, καὶ ἔδισε αὐτόν.

(α) Ἡσίοδ. Θ. 507. Ἀπολλόδ. Α. ἡ. 1. 2. Ἀρατ. παρ. Πιτέρ-
 ἐν Λυκόφρον. 1283 ἔ. Τζέτζ. Ὑγίν. προίμ. 8. ἔ. Μυγκ. ἔ. Πρόκλ.
 παρ' αὐτῶ, αὐτόθι. Φελεγέντ. Μυθολογ. Β', 3. Αἰσχύλ. Προμηθ. 1. 209.

κατ' ἄλλους δέ, ἐπειδὴ ἔμαθεν ὁ Ζεὺς ὅτι ἐγέννησεν αὐ-
τὸν ἡ Ἥρα πρότερον ἐκ τοῦ Εὐρυμέδοντος, διὰ τοῦτο ἡ-
γανάκτησε. καὶ κατ' ἄλλους, τότε ὁ Προμηθεὺς κατέ-
παυσε τὴν ὀργὴν τοῦ Διὸς· ὕσερον ὁμως, ἐπειδὴ οἱ ἄν-
θρωποι ἔκαιον ὀλόκληρα τὰ θυσιαζόμενα ζῶα, καὶ οἱ
πτωχοὶ ἐδυσκολεύοντο νὰ προσφέρωσι θυσίας εἰς τιμὴν
τῶν Θεῶν, ἐζήτησεν ὁ Προμηθεὺς ἄδειαν παρὰ τοῦ Διὸς,
νὰ καίωσι μέρος μόνον, καὶ τὸ ἄλλο νὰ τὸ τρώγουν
αὐτοί· καὶ ὁ Ζεὺς συγκατένευσεν εἰς τοῦτο. Κατέβη
δὲ ποτὲ ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Μηκωνίην πόλιν τῆς Πελοποννή-
σου, ἡ ὁποία ὠνομάσθη ὕσερον Σικυῶν, διὰ νὰ κρίνῃ
τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κατέλυσεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Προ-
μηθέως. Τότε ὁ Προμηθεὺς θέλων νὰ δοκιμάσῃ, ἂν ὁ Ζεὺς
ἦτον Θεὸς τῶ ὄντι, ἔσφαξε δύο ταύρους καὶ ἔκαυσε τὸ
διωρισμένον μέρος μόνον· ἔπειτα διεχώρισε τὸ κρέας εἰς
ἓν μέρος, καὶ τὰ ὅσα εἰς ἄλλο· καὶ παρεγέμισε τὸ ἐν
δέρμα μὲ τὰ ὅσα, καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὸ κρέας, καὶ ὕσερον
ἐκάλεσε τὸν Δία ἐκεῖ, καὶ εἶπε, νὰ ἐκλέξῃ ὁποῖον δέρ-
μα θέλει· ὁ δὲ Ζεὺς ἠπατήθη καὶ ἔλαβε τὰ ὅσα· ὅθεν
ὀργισθεὶς ἔλαβε τὸ πῦρ ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν
Οὐρανόν, διὰ νὰ μὴ μαγειρεύσωσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ κρέας.
Ὁ Προμηθεὺς ὁμως ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἔκλεψε τὸ
πῦρ, ὥς εἴρηται, καὶ ἐμαγειρεύσαν τὸ κρέας. Τότε λοι-
πὸν ἀγανάκτησας ὁ Ζεὺς, ἐπρόσαξε τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν
Ἥφαιστον νὰ δέσωσιν αὐτόν. Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι
καὶ διὰ τὰ τρία ῥηθέντα σφάλματα ἐτιμωρήθη ὁ Προμη-
θεὺς· ἄλλοι δὲ, μόνον διὰ τὰ δύο, ἢ διὰ τὸ ἐν μόνον (α).
Ἐλαβον λοιπὸν αὐτὸν ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ἥφαιστος, καὶ
ἔφερον εἰς τὸ ῥηθὲν ὄρος, ἔχοντες ὁμοῦ καὶ τὸ Κράτος,
καὶ τὴν Βίαν· ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο μόνοι· καὶ τὸν ἔδησαν ὕπ-
τιον εἰς μίαν σήλην, ἔνθα ἔμεινε τριάκοντα χιλιάδας

(α) Δῆρις ἔ. Φερειχίδ. ἐν Σχολ. Ἀπολλων. Β'. 1253. Ἡσιόδ. Θ.
521. Ἑργ. ἔ. Ἡμέρ. 50. Λακκιαν. ἐν Προμηθ. Ὁβίδ. Μετ. Α'. 82. Ὑ-
γίν. Ἀγρον. Β. 15. Φερνέτ. ΙΗ'. Μέρο. ἐν Λυκόφρ. 1283.
Τόμ. Α'.

χρόνους· ἔσειλε δὲ ὁ Ζεὺς καὶ ἓνα Ἄετὸν διὰ νὰ τραῦ-
 γῃ ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ ἦπαρ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἤυξαν
 πάλιν τὴν νύκτα εἰς ἀκατάπαυσον τιμωρίαν. Πρὸς με-
 γαλιτέραν δὲ δυσυχίαν, ἔτυχε νὰ εἶναι καὶ ἀθάνατος,
 καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἀποθάνῃ· ἐπειδὴ, μὴ φοχαζόμενος
 τὸ μέλλον, ἐδέχθη πρότερον τὴν ἀθανασίαν τοῦ Χείρωνος,
 ὡς ῥηθήσεται ἐκεῖ. Αἱ δὲ Μοῖραι ἔλεγον, ὅτι οὐ-
 δεὶς ἄλλος δύναται νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, παρὰ ὁ υἱὸς τῆς
 Θέτιδος, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ γένῃ ἰσχυρώτερος τοῦ πα-
 τρός αὐτοῦ. Κατὰ τύχην δὲ, ὅτε κατεδίωκεν ὁ Ζεὺς τὴν
 Θέτιν, ἐπέρασεν ἐκεῖθεν· ὁ δὲ Προμηθεὺς ἐνοήσας τὸν
 σκοπὸν αὐτοῦ, εἶπε, νὰ μὴ τύχῃ καὶ γεννήσῃ υἱὸν ἐκ
 τῆς Θέτιδος· ἐπειδὴ μέλλει νὰ γένῃ ἰσχυρώτερος ἐκεί-
 νου, καὶ θέλει τὸν τιμωρήσῃ, καθὼς ἐκεῖνος ἐτίμωρῃσε
 τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον· ἐδέχθη λοιπὸν ὁ Ζεὺς τὴν συμ-
 βουλήν, καὶ εἶπε νὰ λύσῃ ὁ Ἥραιος τὸν Προμηθεά,
 εἰς ἀμοιβὴν τῆς συμβουλῆς· ὅμως ἔδωκεν εἰς τὸν δάκ-
 τυλον αὐτοῦ δακτυλίδιον σιδηροῦν, εἰς ἐνθύμησιν τῆς
 παιδείας. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐπέρασεν ὁ Ἥρακλῆς ἐκεῖθεν
 καὶ τοξεύσας τὸν Ἄετὸν, ἔλυσε καὶ αὐτόν. Ὁ Προμη-
 θεὺς ὅμως καὶ δεδεμένος ὢν ἐκεῖ, ὠφέλησε πολὺ τοὺς
 ἐγχωρίους, μὲ τὰς συμβουλάς καὶ προβῆσεις αὐτοῦ.
 Διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐσέβοντο τὸν Δία καὶ τὴν Ἀ-
 θηνᾶν, ὡς αἰτίους τῆς δυσυχίας τοῦ Προμηθεως· τὸν δὲ
 Ἥρακλέα ἐτίμησαν ὡς ἐλευθερωτὴν αὐτοῦ (α).

Περὶ δὲ τοῦ ὅρου ἐκείνου, ὅπου ἐδέθη ὁ Προμηθεὺς,
 εἶναι πολλὴ ἀμφιβολία καὶ ἀμφιλογία· ἐπειδὴ τινὲς μὲν
 λέγουσιν, ὅτι ἦτον τὸ μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς
 Κασπίας θαλάσσης ὅρος τῆς Σκυθίας, ὁ Καύκασος λε-
 γόμενος· ἔνθα, ὡς λέγει ὁ Ἀριανὸς, ἦτον μία ἄκρα, ἢ
 κορυφὴ Στρόβιλος καλουμένη, καὶ ἐκεῖ ἐδέθη· ὁ δὲ Διό-

(α) Ὑγῆν. Αὐτόθι. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Ἐκλογ. γ'. 42. Φερνῆτ. Αὐ-
 τόθι. Λακτιαν. ἔ. Ἡσιόδ. Αὐτόθ. Αἰσχύλ. ἔ. Ἀπολλών. Αὐτίθι. Νατάλ.
 Δ'. γ'. Διόδ. Δ'. 16.

δωρος λέγει, ὅτι ἦτον κατὰ τὰς Ἰνδίας ἄνωθεν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ· ἐπειδὴ ὠνομάζετο καὶ ἐκεῖ ἐν ὄρος Καύκασος, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζον καὶ Παροπάμισον, καὶ τοὺς ἐγχωρίους Παροπαμισάδας, ἐνθα ὁ Ἀλέξανδρος ἐκτίσεν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν. Κατὰ δὲ τὴν μέσσην τοῦ ὄρους τούτου, ἦτον μία πέτρα δέκα σαδίων περιφέρειαν ἔχουσα, καὶ τεσσάρων σαδίων ὕψος· καὶ εἰς ταύτην τὴν πέτραν ἔδειξαν οἱ ἐγχωριοὶ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον τὸ σπήλαιον τοῦ Προμηθέως, τὴν κοίτην τοῦ Ἀετοῦ, καί τινα σημεῖα τῶν δεσμῶν· καὶ ἐκεῖθεν ἔλυσεν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς, ὃς τις ἐπολιόρκησε τότε καὶ τὴν Ἀορνον πέτραν, καὶ ἐφώρμησε τρεῖς· ὅμως ἀπεκρούσθη· ὅθεν ἀφῆκε τὴν πολιορκίαν, ἐπειδὴ συνέβησαν καὶ σεισμοὶ καὶ ἄλλα ἀπαίσια σημεῖα. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ Ἀλέξανδρος παρὰ τῶν ἐγχωρίων, ἐφιλοτιμήθη περισσότερον νὰ κυριεύσῃ τὸ φρούριον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη νὰ κυριεύσῃ ὁ Ἡρακλῆς· ἔπειτα δὲ ἐσεμνύνετο, ἐπειδὴ ἐκυρίευσεν αὐτὸ μὲ μίαν προσβολήν. Ὁ δὲ Στράβων νομίζει ταῦτα πλάσματα τῶν κολάκων τοῦ Ἀλεξάνδρου· ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως ἦυρεν ἐκεῖ καὶ ἐν ἔθνος Σίβας ὠνομαζομένους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀπόγονοι τοῦ στρατεύματος τοῦ Ἡρακλέους, καὶ μετεχειρίζοντο ἔτι τὰ σύμβολα ἐκείνου, φοροῦντες δέρματα, καὶ κρατοῦντες ρόπαλα· ἔτι δὲ καὶ ἡ σφραγὶς αὐτῶν ἦτον ρόπαλον, μὲ τὴν ὁποίαν ἐβούλλωναν τὰ ζῶα (α). Κατ' ἄλλους δὲ, τὸ ὄρος ἐκεῖνο εἶχε δύο κορυφάς, ἐν σαδίων ἀπεχούσας ἀπ' ἀλλήλων· καὶ μεταξύ τούτων ἔδισαν τὸν Προμηθεά, τὴν μίαν χεῖρα καὶ τὸν ἕνα πόδα εἰς τὴν μίαν κορυφήν, καὶ τὰ ἄλλα εἰς τὴν ἄλλην· τοιοῦτο μέγεθος εἶχε.

Οἱ Ἀργεῖοι δὲ ἔλεγον, ὅτι ἀπέθανεν ἐκεῖ ὁ Προμηθεύς, καὶ ἐδείκνυσεν καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ. Οἱ δὲ Πανο-

(α) Ἀριαν. Περίπλ. 281. Διόδ. Ιζ'. Πγ'. Πί. Στράβ. Ιε'. Α'. 8. 9. Εὐστάθ. ἐν Διονυσ. Περιηγ. 664. Πλάταρχ. Περί ποταμ. Φάσ. Φίλ. λέγρατ. Ἀπολλών. Β'. 3.

πεῖς τῆς Φωκίδος ἔλεγον, ὅτι οἱ λίθοι οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς μίαν χαράδραν ἐκεῖ καὶ εὐωδίαζον, ἔμειναν ἐκ τοῦ πηλοῦ ἐκείνου, ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ὁ Προμηθεὺς τὸν ἄνθρωπον. Ἦτον καὶ ἄγαλμα ἐκεῖ, τὸ ὅποιον τινὲς μὲν ἔλεγον ὅτι ἦτον τοῦ Προμηθέως, ἄλλοι δὲ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἦτον ὅμως καὶ ἄλλος Προμηθεὺς εἰς τῶν Καβείρων. Ὁ Αἰσχύλος ἔγραψε τρεῖς τραγωδίας τοῦ Προμηθέως, σώζεται δὲ μόνον μία, Προμηθεὺς δεσμώτης ἐπιγραφομένη, ἐνθα δεικνύει αὐτὸν εὐρετὴν πολλῶν ὠφελίμων πραγμάτων· πλὴν ὁ Αἰσχύλος ἐννοεῖ ἐκεῖ τὴν προμήθειαν καὶ πρόνοιαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀλλιγορεῖται ὁ Προμηθεὺς· ὅθεν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον εἰς τὴν Ἀκαδηρίαν βωμὸν τοῦ Προμηθέως (α).

Εἶχε δὲ γυναῖκα ὁ Προμηθεὺς, κατὰ μὲν τινὰς, τὴν Ἀσίαν, κατὰ δ' ἄλλους τὴν Κελαινώ, ἢ τὴν Ἀξιθέαν, καὶ ἐγέννησε τὸν Δευκαλίωνα. Κατ' ἄλλους δὲ καὶ τὴν Ἴσιν, Πανδώραν, καὶ τὴν Θήβην ἐκ τινος Νύμφης· ἐκ δὲ τῆς Κελαινοῦς ἐγέννησε τὸν Λύκον, καὶ Χιμαιρέα. Οὗτοι δὲ οἱ δύο ἔφυγον εἰς τὴν Τρωάδα, ὅτε συνέβη ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἐνθα ἀπεθανον καὶ ἐτάφησαν ἐντίμως, καὶ ἐτιμήθησαν, καὶ οἱτάφοι αὐτῶν ἔσάζοντο μέχρι τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· ἐκ δὲ τῆς Πύρρας τὸν Ἑλληνα (β)· ἄλλοι ὅμως λέγουσι τὴν Ἀσίαν μητέρα τοῦ Προμηθέως, καὶ τὴν Πύρραν θυγατέρα τοῦ Ἐπιμεθέως.

(α) Πανσαν. Κορινθ. ΙΓ'. 7. Φωκικ. Δ'. 3. Βοιωτικ. Κ'. 6. Ἀττικ. Α'. 2. Φαβρίκ. Βιβλιοθ. Β'. Ις'. Αἰσχ' λ. Προμ. 436 —

(β) Ἡρόδοτ. Μελπομ. 45. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 1283. & 132. Θεοδοντίν. παρὰ Βοκάσ. Η'. 45. & Βοκάσ. 44. Φελγέντ. Β'. 9. Νεττάλ. Δ'. 5'. Ἀπολλίδ. Α'. 5. 2.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ΄.

Περὶ τοῦ Ἐπιμηθέως.

Ὁ Ἐπιμηθεὺς ἦτον υἱὸς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Ἀσίας, ἢ Κλυμένης, ἢ Θέμιδος, ἢ Ἀσώπης. Ἦτον δὲ εὐήθης πολὺ· ἐπεὶ δὲ ὁ Προμηθεὺς παρήγειλε νὰ μὴ τύχη καὶ δεχθῇ ποτὲ δῶρον παρὰ τοῦ Διὸς· αὐτὸς ὁμῶς ἀλισμονήσας ἐδέχθη τὴν Πανδώραν· ἔπειτα δὲ ἠθέλησε νὰ πλάσῃ καὶ αὐτὸς ἄνθρωπον ἐκ τοῦ πηλοῦ. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς πίθηκον, καὶ τὸν ἐδίωξεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Πιθήκων, νὰ κατοικῇ ἐκεῖ. Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Πανδώρας τὴν Πύρραν γυναῖκα τοῦ Δευκαλίωνος. Κατάτινας δὲ, αὐτὸς ἐγέννησε καὶ τὴν Πρόφασιν καὶ Μεταμέλειαν (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ΄.

Περὶ τῆς Πανδώρας.

Ἀφ' οὗ ὁ Προμηθεὺς ἔκλεψε τὸ πῦρ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας, εἶπε· πανοῦργε Προμηθεῦ, μὲ ἐξιπάτησας καὶ ἔκλεψας τὸ πῦρ, ἐπεὶ δὲ ἐπιθυμεῖς πῦρ νὰ καύσῃς τὴν Γῆν· λοιπὸν, ἐγὼ νὰ σοὶ δώσω πῦρ, οὐχὶ τοιοῦτον ὠφέλιμον, ἀλλ' ἄλλο ὀλέθριον εἰς ἐσὲ καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους σου· ἔπειτα ἐκέλευσε νὰ πλάσῃ ὁ Ἥφαιστος μίαν γυναῖκα ὡραίαν ἐκ τοῦ Πηλοῦ· ἐπεὶ δὲ ἦτον πρότερον γυναῖκες· ἔπειτα ἔδωκαν αὐτῇ ὅλοι οἱ Θεοὶ δῶρα πολύτιμα· ἡ μὲν Ἀφροδίτη κάλλος, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἐδίδαξεν αὐτὴν τὰ γυναικεῖα ἔργα, αἱ

(α) Ἡσίοδ. Θ'. 508. Ἐργ. καὶ Ἡμέρ. 60. Βοκάπ. Δ'. 40. Ἀπολλόδ. Α'. ζ'. 2. Πίνδαρ. Πυθ. Ε'. 35.

δὲ Χάριτες ἔδωκαν αὐτῇ ὄρμους, αἱ Ὠραιᾶνθη, δὲ δὲ Ἑρμῆς ἐδίδαξεν αὐτὴν λόγους σωμύλους, πολυλογίαν, τὸ ψεῦδος, ἦθος ἀπατηλὸν καὶ πανούργον. Συνάξας δὲ καὶ τὰ κακὰ ὅλα καὶ κατακλείσας αὐτὰ εἰς ἓν κιβώτιον, ἔδωκεν αὐτῇ καὶ τὸ κιβώτιον. Ἐπειτα ἐκέλευσε νὰ φέρῃ αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸν Ἐπιμηθέα. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἔσειλεν αὐτὴν πρῶτον εἰς τὸν Προμηθέα· ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὴν ἐδέχθη, ἐνοήσας τὴν ἐπιβουλήν· ὅθεν ἔσειλεν αὐτὴν ὕστερον εἰς τὸν Ἐπιμηθέα.

Ὁ δὲ Ἐπιμηθεὺς ἰδὼν αὐτὴν ὥραϊαν εἰς ὑπερβολὴν, ἀλησιμόνησε τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐδέχθη. Ἰδὼν δὲ καὶ τὸ κιβώτιον, ἔλαβε μεγάλην περιέργειαν νὰ ἰδῇ τί ἔχει, καὶ παρεκίνει αὐτὴν νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Τὸ ἀνοίξε λοιπὸν διὰ νὰ τὸν εὐχαρισήσῃ. Ἀλλ' εὐθὺς ἐξώρμησαν τὰ κακὰ ὥς χεῖμαρος. Βλέπουσα δὲ ἡ Πανδώρα ταῦτα, ἔκλεισεν αὐτὸ πάλιν· ἀνωφελῶς ὅμως, ἐπειδὴ ἐξῆλθον ὅλα, καὶ μόνον ἡ ἐλπίς ἔμεινεν εἰς τὸν πάτον· ἐπειδὴ τὰ ἄλλα ἦσαν ἐλαφρά καὶ εὐκίνητα· ἐκείνη δὲ ἦτον βαρεῖα, καὶ ἀργοκίνητος· ἔτι δὲ καὶ ἀμελής, ὥς ἐπεκοιμήθη, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ κλεισμένη μέχρι τοῦδε. Τὰ δὲ ἄλλα κακὰ διεσκορπίσθησαν πανταχοῦ, καὶ ἔκτοτε ἄρχισαν οἱ νόσοι, τὸ γήρας, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ. Πρότερον δὲ ἔζων οἱ ἄνθρωποι ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ, ἔχοντες ὅλοι ἐπίσης ὅλα τὰ καλὰ (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ΄.

Περὶ τοῦ Ἀτλαντος.

Ὁ Ἀτλας, κατὰ μέντινας, ἦτον υἱὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Ἀσίας, ἡ Κλυμένης, ἡ Ἀσώπης, ἡ Θέμιδος,

(α) Ἡσίοδ. Ἑργ. καὶ Ἡμέρ. 59 — 104. Τγῆν. Μῦθ. 142. Νεφέλ. Δ΄. 5. Παλαίφατος Λέ. Πανσαν. Ἀττικ. Κε΄.

καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως καὶ Ἐπιμηθέως. Κατ' ἄλλους δέ, ἦτον υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Τιταίας, ἀδελφὸς τοῦ Κρόνου, καὶ εἷς τῶν Τιτάνων. Κατ' ἄλλους δέ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας, ἢ τῆς Κλιτοῦς· ἔχρημάτισαν ὅμως τρεῖς Ἀτλαντες· ὁ μὲν τῆς Μαυριτανίας, ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας, καὶ ὁ ἄλλος τῆς Ἀρκαδίας· ὅθεν καὶ ἡ σύγχυσις τῶν γονέων· τὰς πράξεις δὲ ὅλων ἐπεφόρτισαν μόνον εἰς τὸν τῆς Μαυριτανίας, ὁ ὁποῖος ἦτον υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ (α).

Ὁ Ἀτλας λοιπὸν ἦτον εἰς τὴν Τιτανομαχίαν ἀρχηγὸς τῶν Τιτάνων, καὶ ὁ ἰσχυρώτατος καὶ ἐμπειρώτατος πάντων· ὅθεν ἀφ' οὗ ἐνίκηθισαν καὶ ἐτιμωρήθισαν οἱ Τιτᾶνες, ἔταξεν ὁ Ζεὺς καὶ εἰς αὐτὸν τιμωρίαν, νὰ κρατῇ τὸν Οὐρανὸν εἰς τοὺς ὤμους αὐτοῦ, καὶ νὰ σέκεται εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀτλας. Τοῦτο δὲ τὸ ὄρος εἶναι εἰς τὴν Μαυριτανίαν τῆς Ἀφρικῆς, Ἀτλας καὶ νῦν ὀνομαζόμενον παρὰ τοῖς Γεωγράφοις· κατ' ἄλλους δέ, ἦτον εἰς τοὺς Ὑπερβορείους. Διαφαίνων δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖθεν διὰ τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων, ἔλαβεν αὐτὸς τὸν Οὐρανὸν εἰς τοὺς ὤμους αὐτοῦ, καὶ ἔσειλε τὸν Ἀτλαντα νὰ φέρῃ τὰ μῆλα· ἐπειδὴ εἶπεν ὁ Προμηθεύς, νὰ μὴ τύχη καὶ ἔλθῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὰς Ἑσπερίδας. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφερε τὰ μῆλα ὁ Ἀτλας, δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸν Οὐρανὸν πλεον· ὁ Ἡρακλῆς ὅμως, βλέπων ὅτι κινδυνεύει νὰ μείνῃ αὐτὸς ὑπὸ τὸ τοσοῦτο βάρος, ἐξηπάτησεν αὐτὸν, λέγων, νὰ δεχθῇ τὸν Οὐρανὸν ὀλίγον τι μόνον, ἕως νὰ κατασκευάσῃ αὐτὸς σπεῖραν (*) εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Ἀτλας ἔβαλε τὰ μῆλα κατὰ γῆς, καὶ ἔ-

(α) Ἡσίοδ. 309. Ἀπολλόδ. Α'. β'. 3. Διόδ. Γ'. Νε'. καὶ Ε'. Πλάτ. ἐν Κριτ. 1103. Νατάλ. Δ'. ζ'. καὶ Πλάτ. Αὐτόθι. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Αἰν. Η'. 134.

(*) Ἡ σπεῖρα ἦτον τὸ ἔλιγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχουσιν καὶ ἡδὴ εἰς τὴν κεφαλὴν οἱ φέροντές τι βάρος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

δέχθη τὸν Οὐρανόν. Ο' δὲ Ἡρακλῆς λαβὼν τὰ μῆλα ἀνεχώρησεν (α).

Κατ' ἄλλους δὲ, ἦτον βασιλεὺς τῆς Μαυριτανίας ὁ Ἄτλας καὶ ποιμὴν πλούσιος, ἔχων πολλῶν εἰδῶν ζῶα, καὶ ἑκατὸν ποίμνας ἀφ' ἑκάστου εἵδους· καὶ κήπους μεγάλους καὶ καλοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἦσαν καὶ τὰ θρυλλούμενα χρυσᾶ μῆλα. Ὅτε δὲ διέβαινεν ὁ Περσεὺς ἐκεῖθεν, ἤθελε νὰ καταλύσῃ μίαν νύκτα πρὸς αὐτόν. Ἀλλ' ἐκεῖνος, μαθὼν ὅτι ὁ Περσεὺς ἦτον υἱὸς τοῦ Διὸς, δὲν τὸν ἐδέχετο· ἐπειδὴ εἶπεν ἡ Θέμις πρότερον, ὅτι εἰς υἱὸς τοῦ Διὸς μέλλει νὰ ἀρπάσῃ τὰ χρυσᾶ μῆλα ἐκ τῶν κήπων αὐτοῦ· κατ' ἄλλους δὲ, ἤθελε νὰ περάσῃ ὁ Περσεὺς ἐκεῖθεν, καὶ αὐτὸς δὲν τὸν ἄφηνε. Ο' δὲ Περσεὺς πρῶτον μὲν ἐδοκίμασε νὰ καταπείσῃ αὐτὸν διὰ λόγων· μὴ δυνήθεις δὲ, μετεχειρίσθῃ τὴν βίαν, καὶ ἦλθον εἰς χεῖρας· ἐνοήσας δὲ καὶ τότε τὰς δυνάμεις αὐτοῦ κατωτέρας, μετεχειρίσθῃ τὴν πανουργίαν· ἐπειδὴ, δείξας τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης πρὸς τὸν Ἄτλαντα, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τὸ ὄρος, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθῃ Ἄτλας ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ αἱ μὲν τρίχες τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μετεμορφώθησαν εἰς δένδρα, τὰ γένεια εἰς δάση καὶ δρυμοὺς, τὰ ὅσα εἰς πέτρας ἀποτόμας, ἡ κεφαλὴ εἰς τὴν μεσαίαν καὶ ὑψηλοτάτην κορυφὴν, καὶ οἱ ὦμοι εἰς τὰς δύο ἀκρινὰς κορυφάς (β).

Κατ' ἄλλους δὲ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὑπερίωνος, ὁ Ἄτλας καὶ Κρόνος ἐμοίρασαν τὸ βασίλειον· καὶ ὁ Ἄτλας ἔλαβε τοὺς παρωκεανίους τόπους τῆς Μαυριτανίας, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν οἱ ἐγχώριοι Ἀτλάντριοι, καὶ τὸ ὄρος Ἄτλας· καὶ ὅτι ἦτον ἀστρονόμος καὶ πρῶτος ἐπενόησε τὴν Οὐράνιον σφαῖραν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμυθολογήθη, ὅτι ἐκράτει τὸν Οὐρανὸν εἰς τοὺς ὦμους.

(α) Ἰγν. Μύθ. 150. Ἀπολλόδ. Β'. Ε'. II. 13. Σχόλ. Ἀπολλων. Δ'. 1396.

(β) Ὀβίδ. Μετ. Δ'. 626. Πολύειδος παρὰ Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 879.

κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ἄτλας ἦτον λίθος μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος, καὶ ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο νὰ παρατηρῇ τοὺς ἀστέρας· καὶ ἐκεῖθεν ἔπεσε ποτὲ εἰς τὴν Θάλασσαν ἐξ ἀπροσεξίας καὶ ἠφανίσθη. Ὅθεν ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ὄρος, καὶ ὁ Ὠκεανὸς Ἀτλαντικός (α). Κατ' ἄλλους δὲ, τὸ ὄρος ἐκεῖνο εἶναι τόσον ὕψηλον, ὥς φαίνεται ὅτι ἐγγίζει εἰς τὸν Οὐρανόν· ὅθεν ἐμνηθεύθη ὅτι ὁ Ἄτλας κρατεῖ τὸν Οὐρανόν. Καὶ οὗτος μὲν ἦτον, ὥς φαίνεται, ὁ τῆς Μαυριτανίας Ἄτλας. Ἀναφέρονται δὲ σημεῖα εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τοῦ Ἀρκάδος Ἀτλαντός, ὅτι ἦτον κυνηγὸς, καὶ ἐδίψησε ποτὲ πολὺ· μὴ εὐρίσκων δὲ ὕδωρ ἐκτύπησε μίαν πέτραν μετὰ τὸ δόρυ, εἰς τὴν Λακωνίαν, καὶ ἐξῆλθε πηγὴ ψυχροτάτη. Εἰς τὴν Ἠλίδά δὲ ἐδείκνυον σπήλαιον παραθαλάσσιον, ὅπου ἐγεννήθησαν αἱ θυγατέρας αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν· ἀπὸ δὲ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ ὠνομάσθησαν τινὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου, ὥς ρηθῆσεται ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις.

Εἶχε δὲ γυναῖκα ὁ Ἄτλας τὴν Ἑσπερίδα, θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἑσπέρου. Κατὰ δὲ τὴν κοινὴν γνώμην, εἶχε τὴν Πλειόνην γυναῖκα θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ἐγέννησε δεκαπέντε θυγατέρας· ὅθεν μετωνομάσθη Πλειόνη, κατά τινας, διὰ τὸ πλῆθος τῶν θυγατέρων· ἐπειδὴ πρότερον ὠνομάζετο Αἴθρα· αἱ δὲ θυγατέρες, ὅλαι μὲν κοινῶς ὠνομάσθησαν Ἀτλαντίδες ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν· ὧν δὲ, αἱ μὲν ἐξῆς ἑπτὰ, ἡ Μαία, Ἡλέκτρα, Ταῦγέτη, Ἀσερόπη, Μερόπη, Ἀλκυόνη, καὶ Κελαινώ, ὠνομάσθησαν ἰδίως Πλειάδες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν· αἱ δὲ πέντε, Φαίσουλα, Ἀμβροσία, Κορωνίς, Εὐδώρα, καὶ Πολυξώ, ὠνομάσθησαν Ὑάδες ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Ὑαντος· τῶν δὲ λοιπῶν τριῶν τὰ ὀνόματα ἀγνοοῦνται. Ἐγέννησε δὲ καὶ δύο υἱούς,

(α) Διόδ. Γ'. ε'. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 879. Πausan. Ἀττικ. Λγ'. 5. Εὐστάθ. ἐν Διονύσ. Περιηγήσ. 66.

τὸν Ὑαντα καὶ Ἑσπερον (α). Κατ' ἄλλους δέ, ἐγέννησε πολλοὺς υἱοὺς, πλὴν μόνον οὗτοι οἱ δύο εἶναι γνωστοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ΄.

Περὶ τῶν Πλειάδων.

Αἱ Πλειάδες, θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, ἐγεννήθησαν εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας Κυλλήνην ὀνομαζόμενον. Εἴρηται μὲν ἀνωτέρω, ὅτι ἦσαν ἑπτὰ· ἀλλ' ἄλλοι ἀριθμοῦσι μόνον ἕξ, χωρὶς τῆς Ἀσερόπης. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν Ὑας ἦτον κυνηγὸς, καὶ ἐφρονεῖθαι ὑπότινος λέοντος, ἢ ἀγριοχοίρου, εἰς τὸ κυνήγιον· ἢ κατ' ἄλλους, κατεδίωκε νὰ ἐξολοθρεύσῃ τοὺς ὄφεις, οἱ ὅποιοι ἦσαν πολλοὶ καὶ βλαβεροὶ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ ἐδάγκασεν αὐτὸν μία ἔχιδνα καὶ ἀπέθανεν, αἱ Πλειάδες δὲν ὑπέφερον πλέον νὰ ζήσωσιν ἐκεῖ, διὰ τὴν θλίψιν, ἀλλ' ἔφυγον μὲ τὴν μητέρα αὐτῶν· καὶ περιπλανώμεναι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἦλθον εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου εἶδεν αὐτὰς ὁ Ὠρίων καὶ δαιμονισθεὶς ὑπὸ τοῦ κάλλους αὐτῶν, τὰς ἐδίωκεν ἀνσιρῶς. Κατ' ἄλλους δέ, ἡ γάπησαν τὴν παρθενίαν καὶ συνεθήρευσον μὲ τὴν Ἀρτεμιν, καὶ τότε εἶδεν αὐτὰς ὁ Ὠρίων. Καὶ κατ' ἄλλους, ἀφ' οὗ ἠφανίσθη ὁ πατήρ αὐτῶν Ἀτλας, ἐλυπήθησαν τόσον, ὥστε δὲν ὑπέφερον πλέον τὴν συνανατροφὴν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀνεχώρησαν εἰς τὰς ἐρημίας, ζητοῦσαι, κράζουσαι τὸν πατέρα αὐτῶν, καὶ θρηνοῦσαι ἀκαταπαύτως καὶ ἀπαρηγορήτως. Καὶ τότε εἶδεν αὐτὰς ὁ Ὠρίων, καὶ τὰς κατεδίωκεν ἑπτὰ χρόνους, ἢ κατὰ ἄλλους πέντε· καὶ εἰς τὴν Βοιωτίαν τὰς ἔφθασε, καὶ ἐπεχείρησε νὰ βιάσῃ τὴν μητέρα αὐτῶν Πλειόνην. Ἀφ' οὗ λοιπὸν

(α) Ὀβίδ. Ἡμερολογ. Ε'. Διόδ. Δ'. Κξ'. καὶ Γ'. Νθ'. Ὑγῖν. Μύθ. 155. 157. 292. Ἀπολλόδ. Γ'. ΙΒ'. Ι. 2.

εἶδον τὸν κίνδυνον ἄφευκτον, καὶ ἄλλην ἐλπίδα σωτηρίας δὲν εἶχον, παρεκάλεσαν τὸν Δία νὰ τὰς ἐλευθερώσῃ· ὁ δὲ Ζεὺς, μὴ ἔχων ἄλλον τόπον ἀσφαλές, κατησέρισεν αὐτὰς, καὶ τὰς ἔβαλεν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ Ταύρου.

Κατησέρισθῃ δὲ καὶ ὁ Ὠρίων ὕψερν. Αὐταὶ ὅμως, τὸν μισοῦν καὶ ἐκεῖ, καὶ δὲν ὑποφέρουν νὰ τὸν ἰδοῦν. Ὅθεν ὅταν ἀνατέλῃ ἐκεῖνος, αὐταὶ δύνουσι καὶ κρύπτονται ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα. Εἶναι δὲ τὰ ἑπτὰ συναγμένα ἄστρα, τὰ ὅποια ὀνομάζουσιν εἰς ἡμᾶς πούλιαν· καὶ τὰ μὲν ἔξ φαίνονται λαμπρὰ ὁπωσοῦν. καὶ παρρησιαζόμενα· ἐπεὶ αἱ εἶναι αἱ ἔξ Πλειάδες, αἱ ὅποια εἶχον Θεοὺς ἑρασάς· ἡ δὲ ἄλλη ἐντρέπεται νὰ παρρησιασθῇ καθαρῶς, ἡ Μερόπη· ἐπεὶ αὐτὴ εἶχεν ἄνδρα θνητὸν καὶ ἀτελεῖ, τὸν Σίσυφον. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐκείνη εἶναι ἡ Ἡλέκτρα, ἡ μήτηρ τοῦ Δαρδάνου καὶ πρόγονος τῶν Τρωαδιτῶν. Καὶ ὅτε κατεσρέφετο ἡ Τρώας, τόσον ἐλυπήθη, ὥστε ἔλυσε τὴν κόμην αὐτῆς, καὶ ἔφυγεν ἐκεῖθεν, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν δυσυχίαν τῶν ἀπογόνων αὐτῆς. Ἐγινεν ὅμως κομήτης καὶ φαίνεται ἐνίοτε ἄλλοῦ (α).

Ἦσαν δὲ αἱ Πλειάδες νέαι, φρόνιμοι, καὶ ὠραῖαι· ὅθεν καὶ ἐγέννησαν ἑνδοξα τέκνα ἐξ ἐνδόξων ἀνδρῶν. Ἐπεὶ αὖ, ἐκ μὲν τῆς Μαίας ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἑρμῆν, ἐκ δὲ τῆς Ταυγέτης τὸν Λακεδαίμονα, καὶ ἐκ τῆς Ἡλέκτρας τὸν Δάρδανον καὶ Ἰασίονα· ἐκ δὲ τῆς Κελαινοῦς ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Λύκον καὶ ἔσειλεν αὐτὸν νὰ κατοικήσῃ εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων, τὸν ὅποιον ἐφόνευσεν ὕψερν ὁ Ἡρακλῆς· ἐκ δὲ τῆς Ἀλκυόνης ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὴν Αἴθουσαν, τὸν Ὑρέα, καὶ Ὑπερίνορα· ἐκ δὲ τῆς Ἀσερόπης, τὴν ὅποιαν γράφουσι τινὲς καὶ Στερόπην, ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Οἰνόμαον. Τὴν δὲ Μερόπην ἔλαβε γυναῖκα νόμιμον ὁ Σίσυφος, ἐξ

(α) Ἀπολλόδ. Γ'. ΙΒ'. 1. 2. 3. Δίδυμος. Ἰλ. Σ. 486. Σκύμν. περιηγήσ. 680. ἔ. Σχόλ. Ἀπολλών. Γ. 226. Ἐρατοσθέν. Κατασερισμ. 23. Ὑγίν. Μύθ. 192. ἔ. Ἀγρονσμ. Β'. 21. Ἰωνία. 339. Ἡσίοδ. Ἔργ. ἔ. Ἡμέρ. 620. Διόδ. Γ. Ν9.

ἥς ἐγέννησε τὸν Γλαῦκον, ὡς ρηθήσεται περὶ πάντων ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις. Ὀνομάσθησαν δὲ καὶ Νύμφαι αἱ Ἀτλαντίδες, ἐπεὶ οἱ Ἀτλάντειοι ὠνόμαζον Νύμφας ὧς τὰς γυναῖκας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ΄.

Περὶ τῶν Ὑάδων.

Αἱ Ὑάδες ἦσαν θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, ὡς εἴρηται. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὰς θυγατέρας τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἄλλοι, τοῦ Ὑαντος υἱοῦ τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Βοιωτίας· ἄλλοι δὲ, τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Ὑας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ. Ὁμοίως λέγουσι καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα διάφορα τῶν εἰρημένων. Διότι τινὲς μὲν λέγουσιν αὐτὰς πέντε· Ἀρσινόην, Ἀμβροσίαν, Βρομίαν, Κισιῆδα καὶ Κορωνίδα. Ἄλλοι δὲ ἕξ. Κισιῆδα, Νύσαν, Ἐρατῶ, Ἐρίφειαν, Βρομίαν καὶ Πολυῦμνον, ἢ Πολυῦμνῶ· ἀναφέρουσι δὲ καὶ ἄλλην τινα Φαιῶ ἀπὸ ἄλλης. Ἄλλοι δὲ ἑπτὰ. Ἀμβροσίαν, Εὐδάραν, Φησύλαν, Κορωνίδα, Πολυξῶ, Διώνην, καὶ Θυένην. Ἄλλοι δὲ πάλιν πέντε μόνον· Πυθῶ, Συναχῶ, Βακχῶ, Καρδίαν καὶ Νυσηῖδα. Ἄλλοι δὲ, Ἀμβροσίαν, Διώνην, Αἰσύλην καὶ Πολυξῶ (α).

Κατὰ μὲν τινας, αἱ Ὑάδες ἦσαν Νύμφαι καὶ ἀνέθρεψαν τὸν Δία· κατ' ἄλλους δὲ, τὸν Διόνυσον εἰς τὴν Νύσαν πόλιν τῆς Ἀραβίας. Καὶ διὰ τοῦτο κατησῆρισεν αὐτὰς ὁ Ζεὺς· κατ' ἄλλους δὲ, ἀπέκτισαν τὴν τιμὴν ταύτην, ἐπεὶ οἱ ἔφερον τὸν Διόνυσον εἰς τὰς Θήβας, καὶ Παρέδωκαν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰνῶ διὰ τὸν φόβον τῆς Ἥρας. Κατ' ἄλλους δὲ, αὐταὶ ἐφιλίωσαν αὐτὸν μετὰ τὴν Ἥραν,

(α) Ὑγῖν. Μύθ. 182. 192. καὶ Ἀστρονομ. Β΄. 21. Κρονόβ. ἐν Γελλ. Ἰγ΄. Θ΄. Ὀβίδ. Ἡμερολογ. Ε΄. 165. Σέβ. ἐν Βιργιλ. Γεωργικ. Α΄. 138. Δίδυμ. Ἰλ. Σ΄. 486.

καὶ διέτριβον εἰς τὴν νῆσον Νάξον, καὶ ἐκεῖθεν ἐδίω-
 ξεν αὐτὰς ὁ Λυκοῦργος, ὁ καταπολεμήσας τὸν Διόνυ-
 σον, καὶ κατέφυγον εἰς τὴν Θέτιν, ὅπου κατέφυγε καὶ
 ὁ Διόνυσος. Ἐκεῖνοι δὲ, οἵτινες λέγουσιν αὐτὰς θυ-
 γατέρας τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, λέγουσιν ἄλ-
 λως ὅτι ἀφ' οὗ ἐφρονεύθη ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν Ὑγας, ὡς
 εἴρηται. ἐλυπήθησαν καὶ ἔκλαυσαν τόσον, ὥς ἀπέ-
 θανον κλαίονσαι· ὅθεν κατηξέρισεν αὐτὰς ὁ Ζεὺς, διὰ
 τὴν ὑπερβολικὴν Φιλαδελφίαν, καὶ τὰς ἔβαλεν πρὸς
 τὴν κεφαλὴν τοῦ ταύρου, πλησίον τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν
 Πλειάδων. Αἱ δὲ τροφοὶ τοῦ Διονύσου ὠνομάζοντο καὶ
 Νύμφαι Δωδωνίδες, καὶ ἔφθασαν εἰς ἔσχατον γῆρας· ἀλλ'
 ἡ Μήδεια ἀνανέωσεν αὐτὰς πάλιν (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τοῦ Ἑσπέρου.

Ὁ Ἑσπερος, κατὰ μὲν τινες ἦτον υἱὸς τοῦ Ἰαπε-
 τοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀτλαντος. Κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς
 τοῦ Ἀτλαντος· ὁ Διόδωρος ὅμως ὅστις λέγει, ὅτι ἦτον
 ἀδελφὸς τοῦ Ἀτλαντος, λέγει ὅτι εἶχε μίαν θυγατέρα
 Ἑσπερίδα καλουμένην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Ἀτλας
 γυναῖκα, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ χώρα ἐκείνη Ἑ-
 σπερίτις· αὐτὸς δὲ ὁ Διόδωρος λέγει εἰς ἄλλο μέρος
 τὸν Ἑσπερον υἱὸν τοῦ Ἀτλαντος. Λέγει λοιπὸν ὅτι ὁ Ἀτ-
 λας ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς ἑπτὰ θυγατέρας, αἱ ὁποῖαι
 ὠνομάσθησαν ἀπὸ μὲν τοῦ Ἀτλαντος Ἀτλαντίδες, ἀπὸ
 δὲ τῆς μητρὸς Ἑσπερίδες. Καὶ ὅτι, οὗτοι οἱ δύο ἀδελ-
 φοὶ ἦτον ἔνδοξοι καὶ ὀνομαστοί, καὶ εἶχον πολλὰ πρό-
 βата, ὥραϊα καὶ παράδοξα, τὰ ὁποῖα εἶχον χρώματα

(α) Ὑγῖν. Μύθ. 182. 192. Ἀστρονομ. Β'. 21. Ἀπολλόδ. Γ'. δ'.
 3. Ἰωνιά. 407. Ἀσκληπιάδ. καὶ Φερεκύδ. παρ. Ὑγῖν. Αὐτόθ.

ξανθά καὶ χρυσοειδῆ· ὅθεν οἱ Ποιηταὶ ἐμύθευσαν τὰ χρυσᾶ μῆλα· οἶον, χρυσᾶ πρόβατα. Καὶ ὅτι ὁ Ἑσπερος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτλαντος, κατ' αὐτὸν, ἦτον ἀστρονόμος, δίκαιος, εὐσεβὴς καὶ ἐπιεικὴς πρὸς τοὺς ἀρχομένους, καὶ ἀνέβαινε συνεχῶς εἰς τὸ ὄρος Ἀτλαντα, διὰ νὰ παρατηρῇ τοὺς ἀστέρας. Συνέβη δὲ ποτὲ τρικυμία μεγάλη, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ἐκεῖθεν ὁ ἄνεμος, καὶ πλεον δὲν ἐφάνη τὶ ἔγινεν. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐλυπήθησαν πολὺ ἐκείνον τὸν ἐνάρητον ἄνδρα· ὅθεν ὠνόμασαν ἀπ' αὐτοῦ Ἑσπερον τὸν λαμπρότατον ἀστέρα τοῦ Οὐρανοῦ· ἔτι δὲ, ἐτίμησαν αὐτὸν καὶ μὲ τιμὰς ἀθανάτους. Καὶ οὕτω μέχρι τοῦδε, ἔπεσον δύο ἀστρονόμοι ἀπὸ ἐκείνου τοῦ ἀστροσκοπείου. Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Ἀφροδίτη ἐγέννησεν υἱὸν ἐκ τοῦ Κεράλου ἁραιότατον, ὥς ἐπασχε καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ ὑπὸ τῆς ἁραιότητος τοῦ υἱοῦ· ὅθεν ὠνόμασε τὸ ἀστρον ἀπ' ἐκείνου Ἑσπερον, τὸ ὁποῖον ὕστερον ὠνομάσθη καὶ Ἀφροδίτη (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ΄.

Περὶ τῶν Ἑσπερίδων.

Αἱ Ἑσπερίδες ἦτον, κατὰ μέντινας, θυγατέρες τοῦ Ἑσπέρου· κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ Ἀτλαντος, καὶ τῆς Ἑσπερίδος, καὶ αὐταὶ ἦτον καὶ Πλειάδες καὶ Ἑσπερίδες. Κατ' ἄλλους δὲ, τοῦ Ἑρέβου καὶ τῆς Νυκτός· καὶ κατ' ἄλλους, τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς· ἦτον δὲ, κατὰ μὲν τινὰς τρεῖς· Αἴγλη, Ἑσπερία καὶ Ἀερική· ἢ Αἴγλη, Ἑσπερία καὶ Ἀρεβοῦσα· ἢ Αἴγλη, Ἑσπερία καὶ Ἐρυθίς. Κατ' ἄλλους δὲ τέσσαρες· Αἴγλη, Ἐρύθρεια, Ἑσπερίς καὶ Ἀρεβοῦσα. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὰς ἑπτὰ, ἐνοοῦντες τὰς Πλειάδας (β).

(α) Διόδ. Γ'. ΝΘ'. Δ'. ΚΖ'. Ὑγίν. Ἀστρονομ. Β'. 42.

(β) Βιργίλ. Αἰν. Δ'. 484. Ὑγίν. προοιμ. 2. Ἀπολλών. Δ'. 1427.

Ἡ δὲ κατοικία αὐτῶν ἦτον, κατὰ μέντινας, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὅπου ἦτον ἡ πόλις Βερενίκη, ἢ ἄνωθεν τῆς πόλεως Λιζούς εἰς τὴν Τιγγιτανὴν Μαυριτανίαν· ἢ εἰς μίαν νῆσον ἄνωθεν τοῦ πρασίνου ἀκρωτηρίου. Κατ' ἄλλους δὲ, εἰς τοὺς Ὑπερβορείους, καὶ κατ' ἄλλους, εἰς τὴν Καρίαν τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθησαν Ἑσπερίδες, ἐπειδὴ κατ' ἄκουσιν πρὸς τὸ Ἑσπέριον μέρος τῆς Ἀφρικῆς (α).

Ἦσαν δὲ Νύμφαι καὶ ἐφύλαττον τοὺς ὠραίους κήπους, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον τὰ χρυσᾶ μῆλα, ἀφιερωμένα εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Κατ' ἄλλους δὲ, ὅτε ὑπανδρεύετο ἡ Ἥρα, οἱ Θεοὶ ὅλοι ἔδωκαν εἰς αὐτὴν δῶρα μεγαλοπρεπῆ· ἡ δὲ Γῆ ἔδωκε μηλέαν, ἡ ὁποία ἐκαρποφόρει χρυσᾶ μῆλα· ταύτην οὖν τὴν μηλέαν ἔδωκεν ἡ Ἥρα εἰς τὰς Ἑσπερίδας, νὰ ἐπιμελῶνται αὐτὴν εἰς τοὺς κήπους αὐτῶν, καὶ νὰ τὴν φυλάττωσι προσεκτικῶς· ἔπειτα διώρισε καὶ τὸν Ἑσπέριον Δράκοντα νὰ φυλάττῃ εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, διὰ νὰ μὴ τύχη καὶ κλέψῃ τις τὰ μῆλα, ἐπειδὴ ἐνίστε ἔκοπτον καὶ αὐταὶ αἱ Ἑσπερίδες μῆλα. Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως φονεύσας τὸν Δράκοντα ἔλαβε τὰ μῆλα· ἢ κατ' ἄλλους, ἔλαβεν αὐτὰ ὁ Ἄτλας, ὡς εἴρηται. Ὅθεν ὕστερον αἱ Ἑσπερίδες ἐλυπήθησαν μεγάλως, καὶ ἀπέφευγον πλέον τοὺς ἀνθρώπους· ἐπειδὴ δὲ μετὰ μίαν ἡμέραν ἦλθον καὶ οἱ Ἀργοναῦται ἐκεῖ, ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς Κολχίδος, ἔφυγον ἀφ' οὗ εἶδον καὶ αὐτοὺς. Αὐτοὶ ὅμως, ἤθελον νὰ τὰς ἐρωτήσουν ποῦ εὕρεται ἐκεῖ νερόν. Ὅθεν ἔκραζεν αὐτὰς ὁ Ὀρφεὺς μακρόθεν· ἀφ' οὗ δὲ ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Ὀρφέως, ἐσάθησαν μὲν, πλὴν μεταμεμορφωμένοι εἰς δένδρα· ἡ μὲν Ἑσπερία εἰς λεύκην, ἡ δὲ Ἐρυθίς εἰς πεύ-

Ἀπολλόδ. Β'. Κβ'. 1. 2. Διόδ. Δ'. Κζ'. Λακτάν. ἐν Στατί. Θήβ. Β'. 285. Ἡσιόδ. Θ'. 215.

(α) Πλίν. Ἰσ. Φυσ. Ε'. 5. καὶ 13'. 4. Πομπών. Μέλ. Γ'. 10. Κληρικ. ἐν Ἡσιόδ. 215. Σχόλ. Ἀπολλων. Δ'. 1399. Παλαίφατ. 13'.

κιν, καὶ ἡ Αἴγλη εἰς Ἰτέαν· καὶ ἔσκυπτον πρὸς τὴν γῆν δεικνύουσαι τὴν θλίψιν αὐτῶν διὰ τὰ μῆλα· ἔδειξαν ὥρως εἰς αὐτοὺς τὸ φρέαρ, διὰ νὰ πίωσι νερὸν, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖ πρότερον· ἐπειδὴ ἐδίψησε καὶ ἐκεῖνος, καὶ μὴ εὐρίσκων ὕδωρ, ἐκτύπησεν ἓνα σκόπελον διὰ τοῦ ποδὸς καὶ ἐξῆλθε πηγὴ ἄφθονος (α).

Ὁ δὲ Διόδωρος, ὅστις λέγει αὐτὰς θυγατέρας τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Ἑσπερίδος, διηγεῖται τὴν ἐξῆς ἱστορίαν. Ἦσαν, λέγει, ὥραϊαι καὶ σώφρονες εἰς ὑπερβολήν. Ἀκούσας δὲ ὁ Βούσιρις ὁ Βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων τὴν ὡραιότητα αὐτῶν, ἔστειλε τινὰς πειράτας νὰ ἀρπάσωσιν αὐτάς καὶ νὰ τὰς φέρουν εἰς αὐτόν. Ἐλθόντες δὲ ἐκεῖ, εὗρον αὐτάς εἰς τὸν κῆπον, ἔνθα ἔπαιζον ὅλαι, καὶ ἀρπάσαντες τὰς ἔφερον εἰς τὰ πλοῖα αὐτῶν· ἔπειτὰ ἐκάθησαν νὰ δειπνήσουν εἰς τὸ παραθαλάσσιον. Τότε ἐρχόμενος ὁ Ἡρακλῆς διὰ τὰ χρυσᾶ μῆλα, εὔρε κατὰ τύχην ἐκεῖ τοὺς πειράτας δειπνοῦντας, καὶ ὀρμήσας συνέλαβεν αὐτοὺς ὅλους· ἐξετάσας δὲ τὰς παρθένους καὶ μαθὼν ὅλα τὰ συμβεβηκότα, τοὺς μὲν λεγὰς ἐφόνευσεν ὅλους, τὰς δὲ παρθένους ἔφερεν εἰς τὸν πατέρα αὐτῶν Ἀτλанта. Διὰ ταύτην οὖν τὴν εὐεργεσίαν ἔδωκεν ὁ Ἀτλας τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τὸν Ἡρακλέα, ἐδίδαξεν αὐτόν καὶ τὴν ἀστρονομίαν, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὕψερρον εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔλαβε μεγάλην ὑπόληψιν, διηγούμενος τοὺς λόγους τῆς Οὐρανίου σφαίρας. Ὅθεν ἐμυθολογήθη, ὅτι ἐκράτησεν ὀλίγον καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν Οὐρανὸν εἰς τοὺς ὤμους αὐτοῦ (β).

(α) Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Αἰν. Δ΄. 484. Ἀπολλέδ. καὶ Ἀπολλών. Αὐτόρι. καὶ 1406. (β) Δ΄. Κξ΄.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΒ΄.

Περὶ τῆς Θέμιδος.

Ἡ Θέμις ἦτον θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ μία τῶν Τιτανίδων. Κατ' ἄλλους δὲ, ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου. Λέγουσι δὲ, ὅτι αὐτὴ ἐδίδαξε πρῶτον τὴν Μαντικὴν τέχνην, τὴν Νομοθεσίαν καὶ τὰς τελετὰς, καὶ κατέστησε Μαντεῖον καὶ Ναὸν αὐτῇ πρῶτον εἰς τὴν Βοιωτίαν, πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἐκεῖ προεῖπεν εἰς τὸν Δευκαλίωνα περὶ τῆς ἀναπλάσεως τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὸν κατακλυσμόν· ὁμοίως προεῖπε καὶ εἰς τὸν Δία καὶ Ποσειδῶνα, νὰ μὴ τύχη καὶ τεκνογονήσωσιν ἐκ τῆς Θέτιδος· ἐπειδὴ ἡγάπων αὐτὴν καὶ αἱ δύο καὶ ἐφιλονείκουν. Ὑσερον δὲ ἔφυγεν ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς Δελφοὺς, καὶ τότε ἡ Γῆ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν· καὶ ἐκεῖ προεῖπε, κατ' ἄλλους, τὴν ἀνάπλασιν τῶν ἀνθρώπων· τοῦτο δὲ τὸ Μαντεῖον ἔδωκεν αὐτῇ Ὑσερον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἡγάπα πολὺ τὸν μοναδικὸν βίον, καὶ μάλιστα τὸν γεωργικόν· ὅθεν καὶ μετὰ τὸν κατακλυσμόν τοῦ Δευκαλίωνος, περιήρχετο τὴν Γῆν ἐπὶ βοός ἐποχουμένη, καὶ ἦλθεν εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἠπείρου, ἡ ὁποία ὠνομάσθη Βουλέτα ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βοός (α).

Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἡ Θέμις ἦτον γυνὴ τῆς Ἀρκαδίας καὶ προέλεγε τὰ μέλλοντα διὰ σίχων. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ἦτον Τιτανὶς, καὶ αἱ Τιτανίδες, ἐφεῦρον πολλὰ ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους πράγματα, καθὼς

(α) Ἀπολλόδ. Α'. α. 3. Τζέτ. ἐν Δυκόφρ. 129. Ὀρφ. Ὑμν. εἰς Θέμ. Σκῆδ. ἐν Βυλέτ. Ὀβιδ. Μετ. Α'. 369. Πανσαν. Φωκικ. Β'. 3. Πίνδ. Ἰοθμ. Η'. 67.

καὶ αὐτὴ, ἣ ὁποία ἐτιμήθη ὡς Θεὰ, ἐπειδὴ εὔρε τὴν Νομοθεσίαν, τὰς προσευχὰς εἰς τοὺς Θεοὺς, καὶ τὸν τρόπον τοῦ κοινωνικοῦ βίου, καὶ τὴν Μαντικήν, τὰς τελετὰς, καὶ πάντα ὅσα ἀφορῶσιν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς μεταξύ τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας. Ὅθεν λέγουσιν αὐτὴν Ἑφορον τῶν νόμων καὶ τῆς δικαιοσύνης· καὶ μάλιστα Ἑφορον τῶν μεταξύ τῆς εὐνομίας τῶν Θεῶν νόμων, καὶ ἡ κρίσις τῶν Θεῶν ὠνομάζετο ἀπ' αὐτῆς Θέμις· καθὼς ἡ Δίκη τῶν ἀνθρώπων· ἦτον καὶ συμπάρεδρος τοῦ Διός· καὶ ὅτε ἤθελεν ὁ Ζεὺς νὰ συγκροτήσῃ συμβούλιον τῶν Θεῶν, αὐτὴν ἔξελλε νὰ κράξῃ τοὺς Θεοὺς (α).

Διὰ αὐτὰς λοιπὸν τὰς ἀρετὰς ἠγάπησεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς, καὶ ἐζήτηι νὰ τὴν λάβῃ γυναῖκα· αὐτὴ ὁμῶς, θέλουσα νὰ φυλάξῃ τὴν παρθενίαν, δὲν ἤθελεν νὰ κλίνη εἰς τὴν ζήτησιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἔφευγεν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· ἐκεῖνος δὲ κατεδίωκεν αὐτὴν ἐπιπόνως, ἕως οὗ ἤυρε τὰ ἴχνη αὐτῆς εἰς τὴν Μακεδονίαν, εἰς πόλιν τινα, ἣτις ὠνομάσθη Ὑσερον διὰ τοῦτο Ἰχναία· ἐκεῖ λοιπὸν ἐβίασεν αὐτὴν καὶ ἐγέννησε τρεῖς θυγατέρας τὰς Ὠρας καλουμένας· κατὰ τινὰς δὲ καὶ τὰς Μοίρας (β).

Ἐξωγράφισον δὲ αὐτὴν ὡς παρθένον, ἐγρήγορον βλέμμα καὶ προσεκτικὸν ἔχουσιν, καὶ τρόπον τινα φοβερόν· ἐνδύματα εὐτελῆ ἐνδεδυμένην, καὶ τὸ ἐν αὐτίον σκεπασμένον· εἰς πέτραν τετράγωνον καθημένην ἢ ἰσαμένην, καὶ εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα πλάσιγγα κρατοῦσαν, εἰς δὲ τὴν ἄλλην μάχαιραν, ἀλληγοροῦντες διὰ τούτων τὴν δικαιοσύνην.

Ἐπειδὴ ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ εἶναι ἀδιάφθορος ὡς παρθένος· τὸ δὲ ἔξυπνον βλέμμα, δηλοῖ, νὰ ζητῇται προσεκτικῶς· τὸ αὐτίον, νὰ μὴ ἀκούῃ ὁ κριτὴς

(α) Βόσ. Θεολογ. Η'. Ιγ'. Φῆγ. Ιή. 568. Φερνῆτ. Ιζ'. Παβωρῖν. Παρ. Γυράλδ. Συντ. Ιε'. 449. Διόδ. Β'. Εξ'. Ὁμηρ. Ἰλ. Τ. 4.

(β) Στέφαν. ἐν Ἰχν. Ποτέρ. ἐν Λυκόφρ. 128. Βόσ. Θεολ. Η'. Ιγ'.

δεήσεις ἀπατηλὰς καὶ κολακείας καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ἡ δὲ τετράγωνος πᾶν ἔτρα, νὰ εἶναι ἡ δικαιοσύνη ἀπαράτρεπτος· ἡ δὲ πλάσιγξ, τὴν ἐξέτασιν τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ μάχαιρα τὴν τιμωρίαν κατὰ τῶν ἀδίκων· ὅθεν ἔζησαν καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς εἰς ἀγορὰς, κριτήρια, καὶ συνελεύσεις. Πλησίον δὲ αὐτῆς ἐζωγραφίζον ἐνίοτε καὶ τὰς Ὠρας, ὡς θυγατέρας αὐτῆς· εὐρέθη δὲ ἐζωγραφισμένη καὶ ὡς Πρόμαντις, ἔχουσα τὰ σύμβολα τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, τρίποδας, Σφίγγας καὶ τὰ τοιαῦτα· ὁ Ὀρφεὺς ἔγραψε τὸν ἐβδομηκοστὸν ὁγδοὺν ὕμνον εἰς αὐτήν (α). Περὶ δὲ τῶν ἄλλων Τιτανίδων ἐροῦμεν εἰς τοὺς αἰκείους τόπους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ'.

Περὶ τῶν Γιγάντων.

Ἀγανακτήσασα δὲ ἡ Γῆ διὰ τὴν φθορὰν τῶν υἱῶν αὐτῆς Τιτάνων, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ τοὺς Γίγαντας εἰς ἐκδίκησιν ἐκείνων. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐγέννησεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ταρτάρου. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ· ἐγεννήθησαν δὲ εἰς τὰς Φλέγρας τῆς Θράκης, καὶ ἦσαν ἐπισημότεροι οἱ ἐξῆς.

Κοῖος, Ὀφίων, Κλύτιος, Ἄγριος, Ἀσραῖος, Πάλλας, Ἀλκυονεὺς, Ἐφιάλτης, Ἐμφυτος, Ἐχίων, Κορύδων Ὠτος, Ἀβσαῖος, Ἄνδης, Ἀλμωψ, Αἰγαίων, Ἀνώνυμος, Βισάλτης, Ὀπλάδαμος, Ὀλύμβρος, Ὀσαστος, Φέομις, Πυρίπνοος, Θεοδάμας, Θούριος, Ἀχέρων, Μακρόσιρις, Τυφωεὺς, Συκέας, Τυφῶν, Πολυβώτης, Πολύφημος, Μενεφιάραος, Γρατίων, Θόων, Πορφυρίων, Ἰππόλυτος, Μί-

(α) Χρύσιπ. παρ. Γελλ. Ν. Α. Ιδ'. 4. Βόσ. Θεολ. Η'. Ιγ'. καὶ Στέφαν. παρ' αὐτῶ. Μοντφικ. Α'. 86. Βιγκέλμ. 44. 55. Γουόλδ. Σουτ. Ι'. 449. Περσικ. Ἡλιακ. Α'. Ιξ'. 1.

μας, Ὀβρίμος, Πέλωρος, Δαμάστωρ, Ῥοῖτος, Παλλινεύς, Ἀσκός, Πρόνομος, Κελάδων, Ἀθως, Εὐρυτος, Ἐγκέλαδος, Ἀλκυονεύς ἄλλος. Τινὰ δὲ τούτων τῶν ὀνομάτων εἶναι συγκεχυμένα μὲ τὰ τῶν Τιτάνων, ὥς φαίνεται καὶ ἐκεῖ. Τούτων δὲ, ὁ μὲν Πορφυρίων ἦτον ὁ ἀνδριώτατος καὶ ἀγριώτατος πάντων· ὁ δὲ Ἀλκυονεύς ὁ πρῶτος, ἦτον ἀθάνατος εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ· ὅλοι ὅμως ἦτον ἄτρωτοι ὑπὸ τῶν Θεῶν, καὶ μόνον οἱ ἄνθρωποι ἔδυναντο νὰ φονεύσωσιν αὐτούς (α).

Κατὰ μὲν τὸ σῶμα ἦσαν μέγιστοι καὶ τερατώδεις, κατὰ δὲ τὴν δύναμιν ἀκαταγάνιστοι· εἶχον καὶ ὄψεις φοβεράς, κόμην δασεῖαν καὶ μακράν, γένεια μεγάλα, καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἔληγον, κάτωθεν τῶν μηρῶν, εἰς σχῆμα δράκοντος. Τὸ δὲ πάντων τρομερώτατον, ἔπνεον πῦρ ἐκ τοῦ σώματος, ἔκραζον ἀγριότατα καὶ παντοίως· πότε μὲν ὥς ταῦροι, πότε δὲ ὥς λέοντες, καὶ πότε ἄλλως, ὥς μόνον ἢ ὄψις καὶ ἢ κραυγὴ αὐτῶν ἐκίνουν τρόμον μέγιστον εἰς τοὺς ὄρωντας καὶ ἀκούοντας. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι εἶχον καὶ ἀνὰ ἑκατὸν χεῖρας, μιγνύοντες τοὺς ἑκατόγχειρας, ὥς καὶ τοὺς Ἀλωεῖδας, καὶ τὸν Τυφῶνα μὲ αὐτούς. Τοιοῦτοι τοίνυν ὄντες παρεσκεύαζον τὸν κατὰ τοῦ Διὸς πόλεμον, παρακινούμενοι ὑπὸ τῆς Γῆς εἰς ἐκδίκησιν τῶν Τιτάνων· καὶ κατὰ τινας, ἔβαλλον καὶ τὰ ὄρη τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, διὰ νὰ ἀναβοῦν εἰς τὸν Οὐρανόν. Τὸ δὲ θέατρον τοῦ πολέμου ἦτον εἰς τὰς πεδιάδας τῶν Φλεγρῶν, πόλεως τῆς Θράκης, ἢ ὅποια μετωνομάσθη ὕστερον Παλλήνη, ἀπὸ τῆς Παλλήνης θυγατρὸς τοῦ Τυφῶνος· καὶ ἦτον εἰς τὴν Χερσονήσον τὴν νῦν Κασσάνδραν ὀνομαζομένην. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ πόλεμος συνέβη εἰς τὴν Καμπανίαν τῆς Ἰταλίας πλησίον τῆς πόλεως Κύμης· ἐπειδὴ ὠνομάζετο καὶ ἐκεῖ εἰς

(α) Ἀπολλόδ. Α΄. γ΄. α΄. Ἡσιόδ. Θ. 185. Ὑγίν. Προσμ. 3. Σχέλ. Ἀπέλλων. Β. 40. Μάγχερ. παρ' Ὑγίν. αὐτόθ. Θωμ. Γαλ. παρ' Ἀπολλοδ. αὐτόθ.

τόπος, πεδίου Φλέγγραιον· ὁμῶς ἐκεῖ συνεκρότησεν ὁ Ἡρακλῆς ἄλλον πόλεμον ὕσερον κατὰ τῶν λοιπῶν Γιγάντων· ἀνομάσθη δὲ ὁ τόπος τῆς μάχης Φλέγγραιος καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἔπεσον πολλοὶ κεραυνοὶ τοῦ Διὸς, καὶ ἐκάη ὁ τόπος ὑπὸ τῆς πολλῆς φλογός· ὅθεν ἀνέβλυσαν καὶ θερμὰ ὕδατα. Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι συνέβη ὁ πόλεμος εἰς τὴν Ταρτησὸν τῆς Ἰσπανίας· ἄλλοι εἰς τὴν Συρίαν· πλὴν ἐκεῖνοι ἦτον ἄλλοι πόλεμοι, ὥς ἐν ἄλλοις ρηθήσεται· ἔτι δὲ, συνέβησαν καὶ πολλαὶ μάχαι τοῦ πολέμου τούτου εἰς πολλὰ μέρη, ἀναχωρούντων τῶν Γιγάντων (α). Ἐτοιμασθέντες δὲ, ἤρξαντο τὸν σφοδρὸν ἐκεῖνον πόλεμον, ὅς τις ἀνομάσθη πόλεμος τῶν Γιγάντων, κρᾶζοντες καὶ ἀλαλάζοντες ἀγρίως, καὶ ρίπτοντες ὡς ἀκόντια ὀλόκληρα δένδρα πεφυρακτωμένα πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ πέτρας τόσον μεγάλας, ὥς, ὅσαι ἔπεσον εἰς τὴν Θάλασσαν ἔγιναν νῆσοι, καὶ ὅσαι εἰς τὴν γῆν, ἔγιναν ὄρη μεγαλῶτατα, καὶ ἔκτοτε ἐσχιματίσθησαν τὰ ὄρη τὰ μεγάλα καὶ αἱ νῆσοι τῆς Θαλάσσης· ἔπειτα ἤρπαζον καὶ αὐτὰ τὰ ὄρη καὶ ἔριπτον κατὰ τῶν Θεῶν.

Οἱ δὲ Θεοὶ μαθόντες ταῦτα πρότερον, παρσκευάζοντο καὶ αὐτοί· πλὴν ἀφ' οὗ εἶπεν ὁ χρησμὸς, ὅτι τὰ ὅπλα τῶν Θεῶν δὲν πληγάνουσι τοὺς Γίγαντας, ἦλθον εἰς ἀμυχανίαν μεγάλην, μὴ ἰξεύροντες τί νὰ κάμουν. Ὅθεν ἐκρότησαν ἐκκλησίαν νὰ συμβουλευθοῦν, καὶ ἐκεῖ εἶπεν ἡ Ἀθηνᾶ, ὅτι ἀλλέως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσωσι τὸν πόλεμον, παρὰ νὰ λάβουν σύμμαχον τὸν Ἡρακλέα, κατ' ἄλλους δὲ, καὶ τὸν Διόνυσον· ἐδέχθησαν λοιπὸν ταύτην τὴν γνώμην οἱ Θεοί, καὶ ἐπέκύρωσαν αὐτήν. Μαθοῦσα δὲ ἡ Γῆ παρὰ τῶν κατασκόπων, ὅτι οἱ Θεοὶ ἔλαβον θνητοὺς συμμαχούς, ἐζήτει

(α) Κλαυδιαν. Γιγαντομαχ. Στράβ. Ε'. 243. Στέφαν. ἐν Παλ. λήν. Εὐστάθ. ἐν Διονύσ. Περιγήσ. 327. Διδ. Ἰλ. Θ. 479. Δῆρις Σάμ. παρ. Νατάλ. ε'. Ιθ'.

φάρμακον νὰ καταζήσῃ τοὺς Γίγαντας ἀτρώτους καὶ ὑπὸ τῶν θνητῶν. Τοῦτο δὲ ἦτον ἐν χόρτον μόνον εἰς ἐν μέρος τῆς γῆς, καὶ ἡτοιμάζετο ἡ Γῆ νὰ ἔλθῃ τὸ πρῶτὶ νὰ τὸ λάβῃ. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἐνοήσας τοῦτο, παρήγγειλε νὰ μὴ φωτίσῃ τὴν γῆν ἐκεῖνο τὸ πρῶτὶ, οὔτε ἡ Ἥως, οὔτε ὁ Ἥλιος, οὔτε ἡ Σελήνη· καὶ οὕτω δὲν ἐδυνήθη νὰ εὕρῃ ἡ Γῆ τὸ χόρτον εἰς τὸ σκότος, ἕως οὗ προφθάσας ἔλαβεν αὐτὸ ὁ Ζεὺς. Τούτων δὲ γενομένων, εἶδον τὸ ἐσράτευμα τῶν Γιγάντων παρατεταγμένον, ὥς εἴρηται, καὶ τόσον ἐτρόμαξεν ὁ Οὐρανός, ὥς ὁ Ἥλιος ἐσράφῃ ὀπίσω, οἱ ἀσέρες ἐκρύφθησαν, καὶ μάλιστα ἡ μεγάλη Ἄκτος ἔπεσεν εἰς τὴν Θάλασσαν. Ἐνωπλίσθησαν ὁμῶς καὶ οἱ Θεοὶ, ὁ μὲν Ζεὺς τοὺς κεραυνούς, ἡ Ἀθηνᾶ τὸ δόρυ, τὴν ἀσπίδα, καὶ τὴν περικεφαλαίαν, ὁ Ποσειδῶν τὴν Τρίαιναν, ὁ Ἄρης ὅλα τὰ πολεμικὰ ὅπλα, ὁ Ἑρμῆς τὸ Κηρύκειον, ὁ Διόνυσος τὸν Θύρσον, ὁ Ἥφαιστος τὸν Ἄκρονα, τὰς πυράγρας, καὶ τοὺς μύδρους, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις τόξα, βέλη, καὶ φαρέτρας, ὁ Ἡρακλῆς τόξα, καὶ τὸ ῥόπαλον· ὁμοίως καὶ οἱ λοιποὶ ἕκαστος τὰ ἑαυτοῦ ὅπλα· ὁ δὲ Σίληνός ὀχούμενος ἐπὶ τοῦ ὄνου αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἐσράτευσαν εἰς ἀπάντησιν τῶν Γιγάντων (α).

Συναπαντηθέντες λοιπὸν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Παλλήνης καὶ περιπλακέντες, ἐκρότησαν ἐκείνην τὴν πολυθρύλλητον μάχην τῶν Γιγάντων λεγομένην. Πρῶτον δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἐτόξευσε τὸν Ἀλκυονέα, καὶ κατέβαλεν αὐτόν· ἀλλ' ἐκεῖνος πάλιν ἐγείρετο· καὶ ὅσάκις ἔπεσε τοσάκις ἠγέρθη πάλιν· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀγνοῶν τὴν αἰτίαν, ἐτόξευεν ἀδιακόπως κατ' αὐτοῦ· συμβουλευθεῖς δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἔσυρεν αὐτὸν ἔξω τῶν συνόρων τῆς πατρίδος αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐφόνευσεν· ἐπειδὴ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἦτον ἀτρώτος. Ὑστερον δὲ ὤρμησεν ὁ Πορφυρίων ἐπὶ τὸν Ἡρακλέα καὶ τὴν Ἥραν· ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς ἐνέβαλεν εἰς αὐτὸν πόνον πρὸς τὴν Ἥραν· ὅθεν καὶ ἐβίαζεν

(α) Ἀπολλόδ. Α'. γ. 2. 3. 4.

αὐτὴν, καὶ ἔσχισε καὶ τὰ φορέματα αὐτῆς· αὐτὴ δὲ βλέπουσα τὸν κίνδυνον ἐζήτει βοήθειαν. Τότε ὁ μὲν Ζεὺς ἐκεραύνωσε τὸν Πορφυρίωνα, ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοξεύσας ἐφόνευσεν αὐτόν· ἔπειτα δὲ ἐτόξευσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Εὐφιάλτου, ὁ μὲν Ἡρακλῆς τὸν δεξιόν, ὁ δὲ Ἀπόλλων τὸν ἀρισερόν· τότε ὁ Ἄθως ἀρπάσας τὸ ὑψηλότεον ὄρος τῆς Θράκης, ἔρριψεν αὐτὸ κατὰ τῶν Θεῶν, τὸ ὅποιον ἔπεσεν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἐσάθη ἐκεῖ, ὀνομαζόμενον Ἄθως, ἀπ' ἐκείνου τοῦ Ἄθωνος. Τὸν δὲ Εὐρυτον ἐφόνευσεν ὁ Διόνυσος μὲ τὸν Θύρσον· ἐφόνευσεν καὶ ἡ Ἑκάτη τὸν Κλύτιον, ἡ κατ' ἄλλους, κατέκαυσεν αὐτόν ὁ Ἡφαιστος τοὺς μύδρους ἀκουτίζων· ἐφόνευσεν δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Πάλλαντα, καὶ ἔγδαρε τὸ ὄμμα αὐτοῦ, μὲ τὸ ὅποιον ἐσκεπάζετο εἰς τὴν μάχην ταύτην, διὰ προφύλαξιν· ὅθεν ἀνομάσθη Παλλὰς (α).

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκρίθη ἡ μάχη, καὶ ἔγινε τροπὴ παντελὴς τῶν Τιγάντων, οἱ ὅποιοι διαχωρισθέντες, ἔφευγον ἀτάκτως· οἱ δὲ Θεοὶ ἐδίωκον αὐτοὺς κατὰ πόδας. Καὶ ἡ μὲν Ἀθηνᾶ ἐδίωκε τὸν Ἑγκέλαδον μέχρι τῆς Σικελίας· δὲν ἐδύνατο ὅμως νὰ τὸν φθάσῃ· ὅθεν ἔρριψεν ὅλην τὴν Σικελίαν καὶ τὸν ἐσκεπάσεν· ὁ δὲ Ποσειδῶν ἐδίωκε τὸν Πολυβῶτην, ὅς τις φεύγων διὰ τῆς Θαλάσσης καὶ καταδιωκόμενος, ἦλθεν εἰς τὴν Κῶ· ὁ Ποσειδῶν ὅμως δὲν ἐδύνατο νὰ τὸν φθάσῃ· ὅθεν ἐκεῖ ἔκοψε μέρος τῆς νήσου ταύτης καὶ τὸ ἔρριψεν ἐπ' αὐτόν, καὶ τὸν ἐσκεπάσε· τὸ δὲ τμήμα ἐκεῖνο ἔγινεν ὕστερον νήσος καὶ ὠνομάσθη Νήστυρος· ἐφόνευσεν δὲ καὶ ὁ Ἑρμῆς τὸν Ἰππόλυτον, ἡ Ἀρτεμις τὸν Γρατίωνα, καὶ αἱ Μοῖραι τὸν Ἀγριον καὶ Θόωνα, οἱ ὅποιοι εἶχον χαλκᾶ ῥόπαλα· ὁ δὲ Ἄρης ἐδίωξε τὸν Πέλωρον καὶ τὸν ἐφόνευσεν. Τότε ὁ Μίμας ἀγανακτήσας, ἀρπάζει τὴν νήσον Λῆμνον νὰ τὴν ῥίψῃ ἐπάνω εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ἐκεῖνος προφθάσας ἐφόνευ-

(α) Νίκανδρ. περ. Βοσ. ἐν Πομπῶν. Μέλ. Β'. β. 135. Ἀπολλόδ. αὐτόθι.

σε καὶ τοῦτον· τοὺς δὲ λοιποὺς κατεκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς, ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοξεύων, ἐφόνευσεν ὅλους (α).

Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Ὄνος τοῦ Σιληνοῦ καθὼς εἶδε τοὺς Γίγαντας παρατεταγμένους, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τόπον τρομερὰ, ὥς οἱ Γίγαντες δὲν ἐδέχθησαν τὴν μάχην, ἀλλ' ἐτράπησαν εἰς φυγὴν· τόσον τρόμον ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς ἡ ἀγρία φωνὴ τοῦ Ὄνου· ἐσκορπίσθησαν δὲ αἰτάκτως καὶ εἰς διαφόρους τόπους· ὅθεν ἐδιώκοντο ὕστερον πολλοὺς χρόνους, καὶ ἐφονεύοντο ἕως οὗ ἐξωλοθρεύθησαν κατὰ κράτος. Ὅτε δὲ ἤρχετο ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ἐρύθρην διὰ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, εὔρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν πολλοὺς Γίγαντας συναγμένους πλησίον τοῦ Βεσσυβίου καὶ τῆς Κύμης, εἰς τὴν Νεάπολιν, τὴν πρότερον Καμπανίαν λεγομένην, διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν διάβασιν αὐτοῦ. Καὶ μάχης κρατερᾶς συγκροτηθείσης, ἔτελειώσαν τὰ βέλη τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἐκινδύνευσεν· ὅθεν παρεκάλεσε τὸν Δία καὶ ἐκεραύνωσεν ὅλους τοὺς Γίγαντας. Καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη τὸ πεδίου τῆς Κύμης πεδίου Φλέγγραιον (β). Κατ' ἄλλους δὲ, ἐφώρμησαν πρὸς τὴν Ἡραν ὁ Ἀνώνυμος καὶ Πυρίπυρος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς προφθάσας ἐφόνευσεν αὐτούς. Ὅθεν ἐπωνομάσθη Ἡρακλῆς, ἀπὸ τοῦ Ἀπαλαλκεῖν καὶ τῆς Ἡρας· ἐπειδὴ πρότερον ὠνομάζετο Νεΐλος· ἔτι δὲ, ὁ Ἡρακλῆς κατεπολέμησε καὶ τὸν Θούριον· ὁ δὲ τάφος τοῦ Μακροσίριδος εὑρέθη εἰς τὴν Ἀττικὴν, πλησίον τῶν Ἀθηναίων, ἑκατὸν πηχῶν μῆκος ἔχων. Τὸν δὲ Ἐχίονα μετεμόρφωσεν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς λίθον μετὰ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης· τὸ αὐτὸ ἔπαθε καὶ ὁ Δαμάστωρ, καὶ ὁ Παλλήνεύς. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Τιτᾶν κυρίως ὀνομαζόμενος, δὲν ἐσφράτευσε κατὰ τῶν Θεῶν, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν Ἀττικὴν· ὅθεν ὠνομάσθη ἀπ' αὐ-

(α) Κλαυδίαν. Γίγαντομαχ. Ἀπολλόδ. αὐτόθ. 2. Σίλ. Ἰταλ. Ἰβ. 143.

(β) Διόδ. Δ'. Κ. 2. 3. Σχολ. Πτολεμ. Ἡφαιστ. Β'. Παυσαν. Λακωνικ. Ἰή. 7. Κλαυδίαν. αὐτόθι. Ἑτυμολογικ. ἐν Τιτανίδ.

τοῦ ἢ Ἀττικῇ Τιτανίς. Καὶ ἴσως ἦτον αὗτος ὁ Μακρό-
σιρις.

Ἐπιστρέφων δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖθεν, ἔχων καὶ τὰς
βοῦς τοῦ Γηρυόνου, εὔρεν εἰς τὸν Κορινθιακὸν Ἰσθμὸν τὸν
δεύτερον Ἀλκυονέα φυλάττοντα τὸ σευρόν, καὶ φονεύον-
τα τοὺς διαβαίνοντας· καὶ ρίψας λίθου μέγιστον κατὰ τοῦ
Ἡρακλέους, συνέτριψε δώδεκα ἀμάξας, εἰκοσιτέσσαρας
ἀνθρώπους, καὶ τινὰς βοῦς τοῦ Ἡρακλέους· ἔπειτα λαβὼν
πάλιν τὸν λίθον ἔρριψεν αὐτὸν καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Ἡ-
ρακλέα· αὐτὸς ὅμως ἀποκρούσας τὸν λίθον μετὰ ῥόπα-
λον, ἐφόνευσεν ὕσερον τὸν Ἀλκυονέα. Τοῦτον δὲ τὸν λί-
θον ἔφερεν ὁ Ἀλκυονεὺς ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, καὶ
μετεχειρίζετο αὐτὸν, ὡς ὄπλον καὶ ῥόπαλον· ἐσώζετο
ὕσερον πολὺν καιρὸν εἰς τὸν Ἰσθμὸν διὰ ἐνθύμησιν (α).

Ὁ δὲ Ἀσκὸς ἔφυγεν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ὅτε διέ-
βαινεν ἐκεῖθεν ὁ Διόνυσος, ἀπήντησεν αὐτὸν, καὶ πολέ-
μου γενομένου, ἐνίκησεν ὁ Ἀσκὸς, καὶ ἔδωκε τὸν Διό-
νυσον εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Δαμασκοῦ Βαδίνην ὀνομα-
ζόμενον. Ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς ἔλυσεν αὐτὸν, ὅστις συλλαβὼν
τὸν Ἀσκον ἔγδαρε τὸ δέρμα αὐτοῦ, τὸ ὅποιον μετεχει-
ρίζετο ὕσερον αἰείποτε ὡς ἀγγεῖον εἰς τὰς ὁδοιπορίας
αὐτοῦ, γεμάτον οἶνον διὰ ἐκδίκησιν. Καὶ τότε ἐγνωρίσθη
πρῶτον ἡ τοιαύτη χρῆσις τῶν δερμάτων, καὶ ὠνομάσ-
θησαν Ἀσκοὶ ἀπὸ τοῦ Ἀσκοῦ· ὁμοίως ἀπὸ τούτου τοῦ
συμβεβηκότος ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις Δερμασκός, καὶ
ὕσερον μετεβλήθη εἰς τὸ Δαμασκός. Τὸν δὲ Συκέα κα-
τεδίωκεν ὁ Ζεὺς. Ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτοῦ Γῆ ἔκρυψεν αὐ-
τὸν, καὶ ἐβλάψησε τὸ ὁμώνυμον φυτὸν εἰς τροφήν αὐ-
τοῦ. Ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη καὶ ἡ Συκέα πόλις τῆς
Κιλικίας. (β).

Ἄλλοι δὲ ἐπέρασαν εἰς τὰς Πιθηκούσας νήσους καὶ

(α) Θησεὺς καὶ Θεόδωρ. παρ' Νατάλ. Ζ'. α'. 684. Πίνδαρ. Νεμ.
Δ'. 43. καὶ Σχόλ.
(β) Στέφαν. ἐν Δαμασκ. Τρύφ. παρ' Ἀθην. Γ'. 78.

ἔμειναν ἐκεῖ, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς ἦτον ὁ Μίμας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκεῖ τὸν Ἰππότην, καὶ ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰππότου τούτου τῆς Σεγέσης, ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὸν Αἴολον· ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ Μίμας φαίνεται ὅτι ἦτον ἄλλος, ὥς ρηθῆσεται ἄλλοῦ. Ἄλλοι δὲ ἐπέρασαν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων ἔχοντες ἀρχηγὸν τὸν Εὐρυμέδοντα, καὶ ἐκ τῆς θυγατρὸς ἐκείνου τῆς Περιβοίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τὸν Ναυσίθοον, ὁ δὲ Ναυσίθοος τὸν Ἀλκίνοον. Ἄλλοι δὲ κατέφυγον πρὸς τὸν Βόσπορον· ὅμως ὁ Ζεὺς τοὺς ἐκεραύνωσεν ὅλους τέλος πάντων, καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον. Ἐφόνευσεν δὲ πολλοὺς καὶ ὁ Ἡρακλῆς. Ἐκ δὲ τοῦ αἵματος αὐτῶν ἐγεννήθησαν ἄνθρωποι χειρότεροι ἐκείνων· ὅθεν ὁ Ζεὺς διώρισε τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, διὰ τὴν καθάρισιν τὴν Γῆν ἐκ τούτων τῶν τεράτων. Τοῦ δὲ Ὀπλάδαμου τὰ ὅσα εὗρεθησαν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν μέγεθος τερατῶδες ἔχοντα, ὅς τις ἦλθεν ἐκεῖ σύμμαχος τῆς Ῥέας κατὰ τοῦ Κρόνου, ἔχων καὶ ἄλλους πολλοὺς Γίγαντας· οὗτοι ὅμως φαίνεται, ὅτι ἦσαν Τιτᾶνες (α).

Ὁ δὲ πρῶτος Ἀλκυονεὺς εἶχεν ἑπτὰ θυγατέρας· τὴν Φθονίαν, Ἀνθην, Μεθώνην, Ἀλκίππην, Παλλήνην, Δριμῶ καὶ Ἀσερίαν, αἱ ὁποῖαι ἐλυπήθησαν τόσον διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὥς ἐπεσον εἰς τὴν Θάλασσαν ἐκ τοῦ Καναστραίου ἀκρωτηρίου τῆς Παλλήνης, τὸ νῦν Παλιοῦρι λεγόμενον, ἀκρωτήριον τῆς Κασσάνδρας· ἐλυπήθη δὲ ἡ Ἀμφιτρίτη καὶ μετεμόρφωσεν αὐτὰς εἰς ὄρνεα, τὰ ὁποῖα ὠνομάσθησαν Ἀλκιόνεις ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν (β). Καὶ τοιοῦτον τέλος ἔλαβεν ἡ Γιγαντομαχία ἡ πρώτη, ἡ ὁ πρῶτος πόλεμος τῶν Γιγάντων.

(α) Γυράλδ. συντ. 188. Ὁβιδ. Μετ. Α. 156. Ὅμηρ. Ὀδυσ. Η. 58.

(β) Ἠγήσανδρ. παρ Νητάλ. Η. 15. Πausan. Ἀρκad. Λβ. 4. Λγ. 2.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'.

Περὶ τοῦ Τυφῶνος.

Ἀφ' οὗ οἱ Θεοὶ ἐνίκησαν καὶ ἐξωλόθρευσαν τοὺς Γίγαντας, τοὺς υἱοὺς τῆς Γῆς, ἡγανάκτησε πάλιν ἡ Γῆ καὶ ἐγέννησεν εἰς τὴν Κιλικίαν ἐκ τοῦ Ταρτάρου τὸν Τυφῶνα, εἰς ἐκδίκησιν τῶν Τιγάντων. Καὶ οὕτως ἡ Γῆ, ἡ μήτηρ τῶν ἀνθρώπων, ἐφάνη ἡ πρώτη ἐμπαθὴς καὶ σκανδολοποιὸς μεταξύ τοῦ οἴκου αὐτῆς. Ἐπειδὴ, πρῶτον μὲν διήγειρε τοὺς Τιτᾶνας κατὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Οὐρανοῦ, εἰς ἐκδίκησιν τῶν Κυκλώπων· ὕστερον δὲ, ἐγέννησε τοὺς Γίγαντας κατὰ τοῦ ἐγγονοῦ αὐτῆς Διὸς, ἐν ᾧ εἰς τὸν κατὰ τοῦ Κρόνου πόλεμον τῶν Τιτάνων ἦτον ἐκ μέρους τοῦ Διὸς. Νῦν δὲ ἐγέννησε καὶ τὸν Τυφῶνα, τὸ ἀγριώτατον θηρίον κατὰ τοῦ Διὸς, καὶ παρεσκεύασε καὶ ἄλλον πόλεμον ἐναντίον τῶν Θεῶν (α) καὶ τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἄλλοι ὁμῶς λέγουσιν, ὅτι ἡ Ἥρα ἐπειράχθη πολὺ, ἐπειδὴ ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, χωρὶς τὴν εἶδισιν αὐτῆς, καὶ παρεκάλεσε τὸν Οὐρανόν, τὴν Γῆν, καὶ τοὺς Τιτᾶνας, νὰ δώσωσιν αὐτῇ τέκνον ἄνευ τῆς συνουσίας τοῦ Διὸς, οὔτε ἄλλου ἀνδρὸς, διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὴν ἀτιμίαν. Ὅθεν ὑπήκουσεν ἡ Γῆ καὶ ἐγέννησε τὸν Τυφῶνα, τὸν ὁποῖον ἔδωκε νὰ ἀναθρέψῃ ὁ Δράκων, ὅς τις ἦτον εἰς τοὺς Δελφούς. Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Γῆ ἀγανακτήσασα διὰ τὴν φθορὰν τῶν Τιγάντων, ἐνέβαλε σύγχυσιν μεταξύ Ἥρας καὶ Διὸς, ὥς ἡ Ἥρα παρεπονέθη πρὸς τὸν Κρόνον τὸν πενθερόν καὶ πατέρα αὐτῆς, διὰ τὴν ἀνυπόφορον δεσποτείαν τοῦ Διὸς, καὶ ἐζήτηι συμβουλήν· ὁ δὲ Κρόνος ἔδωκεν αὐτῇ δύο αὐγάς, κεχρισμένα μὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ, καὶ εἶπε νὰ τὰ θάψῃ εἰς τὴν γῆν· ἐπειδὴ ἐκεῖθεν μέλλει νὰ γεν-

(α) Ἀπολλόδ. Α. γ'. 3. Ἡσίόδ. Θ. 821.

νηθῇ ἐκεῖνος, ὅς τις δύναται νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν Δία. "Ε-
θαψε λοιπὸν αὐτὰ εἰς τὸ Ἀρίμαιον ὕρος τῆς Κιλικίας,
καὶ μὲ τὸν καιρὸν ἐγεννήθη ὁ Τυφῶν, ὅτε ἡ Ἥρα ἦτον
φιλιωμένη παλιν μὲ τὸν Δία, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν τὴν
προτέρα ἐπιβουλήν, καὶ τὴν γέννησιν τοῦ Τυφῶνος.
ὅθεν ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτὸν εὐθύς (α). Ἄλλοι ὁμως
διηγοῦνται τὴν ἐξῆς ἱστορίαν.

Εἶχε σῶμα μικτὸν ἀνθρώπου καὶ θηρίου· καὶ μέ-
χρι τῶν μηρῶν ἦτον ἀνθρωπόμορφος· κάτωθεν δὲ τού-
των, εἶχεν ἀπείρους ἐλιγμούς ἐχιδνῶν ἐλιττομένων, συ-
σφρασμένων, καὶ πρὸς τὴν κορυφὴν ἐκτεινομένων, καὶ
συριγμὸν μέγα καὶ φοβερὸν ἀναπεμπομένων. Τὸ δὲ μέ-
γεθος αὐτοῦ ἦτον ὑψηλότερον πάντων τῶν ὀρέων, καὶ
μάλιστα ἐνίοτε ἡ κορυφὴ αὐτοῦ ἔφθανε μέχρι τοῦ Οὐ-
ρανοῦ· αἱ δὲ χεῖρες ἐκτείνοντο, ἡ μὲν μέχρι τῆς ἀνα-
τολῆς, ἡ δ' ἄλλη μέχρι τῆς δύσεως· ἐκ τούτων δὲ ἐ-
ξήρχοντο ἑκατὸν κεφαλαὶ δρακόντων· τὸ δὲ σῶμα αὐ-
τοῦ ἦτον ὅλου πτερωτὸν· κόμην δὲ καὶ γένεια εἶχεν
αὐχμηρά, ἄγρια, μεγάλα, καὶ αἰείποτε κυματιζόμενα·
δύναμιν δὲ ἀκαταμάχητον, καὶ φωνὴν ἀγριωτάτην,
καὶ παντοίαν· ἐκ δὲ τοῦ σώματος καὶ τῶν ὀφθαλμῶν
αὐτοῦ ἐξήρχετο πῦρ ὡς χείμαρος. Καὶ τέλος ἡ μορφή
αὐτοῦ ἦτον ἄθροισμα πάντων τῶν ἀγριωτάτων θηρίων,
καὶ τὸ γερατώδεςατον καὶ ἀγριώτατον πάντων τῶν
τέκνων τῆς Γῆς. Ἦτον δὲ καὶ τόσον φαρμακερὸς, ὥστε
κατεμολύθη ὁ Ἀἷρ εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο τῆς Κιλι-
κίας, ἔνθα ἀνετράφη, τὸ ὅποιον ὠνομάζετο καὶ τυφώ-
νειον ἄντρον ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ζῶον εἰσῆρχετο ἐκεῖ,
ἀπέθνησκεν (β).

(α) Ομηρ. ὕμν. εἰς Ἀπόλλων. 305. Στισίχορ. ἐν Ἐτυμολογ. Τυ-
φῶν. Εὐστάθ. Ἰλ. Β'. 345. Μεγχερ. ἐν Ὑγίν. 152.

(β) Ἀπολλοδ. Α'. 5. 3. Ἡσιόδ. Θ'. 823. Ὑγίν. Μύθ. 152.
καὶ Σχόλ. Ἀριστοφάν. Νεφέλ. 335. Πίνδαρ. Ὀλυμπ. Δ'. 17. Πυθ.
Α'. 31. καὶ Ἡ'. 20. καὶ Σχόλ. Ἀντών. Λιβεράλ. Κή. Ὀβίδ. Μετ.
Ε'. 327. Πομπών. Μέλ. Α'. 17.

Τοιοῦτος λοιπὸν ὢν ὁ Τυφῶν, ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Διὸς ἐρεθιζόμενος ὑπὸ τῆς Γῆς, ἢ κατ' ἄλλους, ἐπιθυμῶν αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Ὀλύμπου, καὶ ἔρριπτε πέτρας ἀναμμένας κατὰ τοῦ Οὐρανοῦ, ὀρμῶν καὶ μὲ μεγάλην βοήν καὶ συριγμὸν, καὶ πνέων πῦρ ὡς ζάλην καὶ τρικυμίαν ἐκ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὥς οἱ Θεοὶ ἰδόντες ταῦτα καὶ ἐκπλαγέντες, δὲν ἐδέχθησαν τὴν μάχην, ἀλλ' ἀφῆκαν τὸν Οὐρανὸν ἔρημον καὶ ἀφύλακτον, καὶ ἔφυγον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐκτὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, κατὰ τινας. Καταδιωκόμενοι δὲ καὶ ἐκεῖ, καὶ ἀναγκασθέντες, μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα ζῶα, καὶ ἀποφύγωσι τὸν κίνδυνον. Καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων μετεμορφώθη εἰς Ἰέρακα, ὁ δὲ Ἑρμῆς εἰς Ἴβιν, ὁ Ἄρης εἰς Ὀφάριον, ἢ Ἀρτεμις εἰς Σίλουρον, ὁ Διόνυσος εἰς Τράγον, ἢ Ἀφροδίτη ὁμοίως εἰς Ὀφάριον ἄλλου εἴδους, ἢ Λητὼ εἰς Αἴλουρον, ὁ Ἥφαιστος εἰς Βοῦν, καὶ ὁ Ἡρακλῆς εἰς Ἐλαφον, καὶ οἱ ἄλλοι ἄλλως, ὅπως ἐδυνήθη καὶ ἐπρόφθασεν ἕκαστος. Κατὰ τινας μὲν, μετεμορφώθη καὶ ὁ Ζεὺς εἰς Κριόν, κατ' ἄλλους δὲ, ἔρριπτε μακρόθεν κεραυνούς, καὶ κετεπλήγωσεν αὐτόν. Ὑσερον δὲ ἐλθὼν πλησίον, καὶ φοβερίσας αὐτὸν μὲ τὴν ἀδαμαντίνην ἄρπην, τὸν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν, καὶ τὸν καδίωξε μέχρι τοῦ Κασσίου ὄρους· καὶ ἐκεῖ πλησιάσας καὶ ἰδὼν αὐτὸν τετρωμένον, ὤρμησεν ἐπ' αὐτόν, καὶ ἤλθον εἰς χεῖρας. Ὁ Τυφῶν ὁμῶς, περιτιλυχθεὶς μὲ τὰς ἐχίδνας, ἔλαβε τὸν Δία ὑποχείριον, καὶ λαβὼν καὶ τὴν Ἄρπην ἔκοψε τὰ νεῦρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ· ἔπειτα λαβὼν αὐτὸν εἰς τοὺς ὤμους, τὸν ἔφερε διὰ τῆς Θαλάσσης εἰς τὴν Κιλικίαν καὶ τὸν ἐφυλάκωσεν εἰς τὸ Κωρύκιον ἄντρον· ἔπειτα κατέστησε φύλακα τὴν Δράκαιναν Δελφύνην καλουμένην, ἢ ὁποία ἦτον ἢ μισὴ Θηρίον καὶ ἢ μισὴ παρθένος. Ἐκρυψε δὲ ἐκεῖ καὶ τὰ νεῦρα περιτιλύξας αὐτὰ εἰς δέρμα Ἀρκτου. Ὁ Ἑρμῆς ὁμῶς Ὑσερον καὶ ὁ Αἰγυπῶν ἔκλεψαν μυσικῶς τὰ νεῦρα καὶ προσήρμοσαν αὐτὰ πάλιν εἰς τὸ

σῶμα τοῦ Διὸς, ἕκαστον εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον. Καὶ οὕτως ἀναλαβὼν ὁ Ζεὺς τὴν προτέραν δύναμιν, ἐφάνη ἐξαίφνης κατερχόμενος ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἐφ' ἄρματος, τὸ ὁποῖον ἔσυρον Ἴπποι πτερωτοὶ, καὶ κατεδίωκε πάλιν τὸν Τυφῶνα, ρίπτων πλῆθος κεραυνῶν. Τότε λέγουσιν, ὅτι ἔφυγε πρὸς τὸν Καύκασον ὁ Τυφῶν. Ὅμως δὲν ἐδυνήθη νὰ σταθῇ ἐκεῖ, ἐπειδὴ ἔπεσον τόσοι κεραυνοὶ, ὥς ἂν ἀναψῇ τὸ ὄρος ὅλον καὶ ἐκαίετο ὡς λαμπάδα. Ἐκεῖθεν δὲ κατέφυγεν εἰς τὸ ὄρος Νύσαν ὀνομαζόμενον, καὶ ἐκεῖ ἐξηπάτησαν αὐτὸν αἱ Μοῖραι, καὶ ἔφαγεν ἐκ τῶν ἐφημέρων καρπῶν, τῶν γινομένων καὶ φθειρομένων, τοὺς ὁποίους τρώγουσιν οἱ θνητοὶ, διὰ τὰ γέννη ἰσχυρώτερος· ἐγένεν ὅμως τούναντίον ἀδυνατώτερος· ὅθεν διωκόμενος καὶ ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὴν Θράκην, καὶ καταλαβὼν τὸν Αἴμον ἀνθίστατο ἐκεῖθεν ρίπτων ὄρη ὀλόκληρα κατὰ τοῦ Διός. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀντικρούων τὰ ὄρη πρὸς αὐτὸν μὲ τούς κεραυνούς, τὸν κατεπλήγωσεν, ὥς ἂν ἐχύθῃ αἷμα πολὺ καὶ ἐκκακίστηεν ὅλος ὁ Αἴμος, καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Αἴμος ἀπὸ τοῦ αἵματος.

Διωχθεὶς δὲ καὶ ἐκεῖθεν ἔφυγεν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν Θάλασσαν νὰ σβύσῃ τὰς φλόγας, ἐπειδὴ ἔκαie τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑπὸ τῶν κεραυνῶν· καὶ τότε ὁ Ζεὺς ἔρριψε τὴν Αἴτνην καὶ τὸν ἐπλάκωσε, καπλέον δὲν ἐφάνη. Ὅθεν ἀναφυσᾷ ἡ Αἴτνη μέχρι τοῦδε φλόγας, ἐπειδὴ ἔπεσον πολλοὶ κεραυνοὶ καὶ ἐκεῖ. Φοβούμενος ὅμως ὁ Ζεὺς, μήπως ἀνατρέψῃ τὸ ὄρος καὶ σιηκωθῇ πάλιν, διέταξε τὸν Ἡφαιστον φύλακα, ὅστις, σήσας τὸν Ἀκμονα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, ἔπου ἦτον ὁ τράχηλος τοῦ Τυφῶνος, ἐδούλευε τὸ ἔργον αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ, ἐσκέπασεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς μὲ ὅλην τὴν Σικελίαν, ὥς ἂν ὁ μὲν δεξιὸς βραχίον αὐτοῦ ἦτον ὑπὸ τὸ Πέλωρον ἀκρωτήριον, ὁ δὲ ἀριστερὸς ὑπὸ τὸ Πάχυνον, καὶ οἱ πόδες ὑπὸ τὸ Λιλύβαιον, ἡ δὲ κεφαλὴ ὑπὸ τὴν Αἴτνην· καὶ ἐπειδὴ κεῖται ὑπτίος, ἀναφυσᾷ φλόγας καὶ ταραττεῖ συνεχῶς τὴν νῆσον, ἀγωνιζόμενα νὰ

ἀνατρέψῃ τὸ βάρος. Κατ' ἄλλους δέ, ἐπνίγη ὁ Τυφῶν, καὶ κατ' ἄλλους, ἐτόξευσεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος ἐγεννήθη ὁ Κολχικὸς Δράκων· καὶ κατ' ἄλλους ἐταρτάρωσεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς. Κατ' ἄλλους δέ, ἐκεραυνώθη καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν Καύκασον, ὅπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ καί τις βράχος Τυφώνειος. Καὶ ὅτι ὁ πόλεμος συνέβη εἰς τὴν Μυσίαν, ἐνθα ὠνομαζέτο ἐν μέρει, κατακεκαυμένη, καὶ κατ' ἄλλους ἄλλου. Ἦτον δὲ καὶ ἄλλος Τυφῶν Αἰγύπτιος, περὶ τοῦ ὁποίου ρηθήσεται εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον (α).

Ἦχε δὲ γυναῖκα ὁ Τυφῶν τὴν Ἐχιδναν θυγατέρα τοῦ Φόρκυος, καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὰς Γοργόνας, τὸν Κέρβερον, τὴν Σκύλλαν, Χιμαίραν, Σφίγγα, τὴν Λερναίαν Ὕδραν, καὶ τὸν Ἑσπέριον Δράκοντα (β).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΕ΄.

Περὶ τοῦ Κρόνου.

Ὁ Κρόνος, κατὰ μέντινας, ἦτον υἱὸς τινος Πολυδεύκου, καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Αἴμονος. Τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ τινὲς μὲν λέγουσιν Θέτιν, τινὲς δὲ Ἑκάτην. Ἡ κοινὴ γνώμη ὁμωσῶν τῶν δοκίμων Ποιητῶν, Ἀρχαιολόγων καὶ Μυθογράφων, θέλει τὸν Κρόνον υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, καὶ νεώτατον, καὶ ἐπισημότατον πάντων τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Τιτάνων (γ).

(α) Ἀπολλόδ. Αὐτόθι. Ἡσίοδ. Θ'. 837. Νόν. Διονυσιακ. Α'. Β'. Πίνδαρ. Πυθ. Α'. 29. καὶ Σχόλ. Ἀπολλών. Β'. 1214. καὶ Φερικύδ. Αὐτόθι. Αἰσχύλ. Προμηθ. 355. Νατάλ. ζ'. Κβ'. Ἀντών. Λιβεράλ. Αὐτόθι. Βιργίλ. Θ'. 716.

(β) Ὑγίν. Προσμ. 15. καὶ Μήγκερ.

(γ) Φελεγέντ. Μυθολ. Α'. 2. Μήγκερ. καὶ Εὐστάθ. παρ' αὐτῶν. Ἀρνόβ. παρ' Γυράλδ. Συντ. Δ'. 133. Ἀπολλόδ. Α'. α'. 3. Ἡσίοδ. Θεογ. 132.

Εἴρηται δὲ, ὅτι ὁ Κρόνος παρακινήθεις ὑπὸ τῆς
 μητρὸς αὐτοῦ συνεκρότησε τὴν πρώτην Τιτανομαχίαν
 καὶ ἔκοψε τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐ-
 βασίλευσεν αὐτός· ἠλευθέρωσε τοὺς Κύκλωπας καὶ πά-
 λιν ἐφυλάκωσεν αὐτοὺς εἰς τὸν Τάρταρον. Ἔλαβε δὲ ὤ-
 ρερον τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ῥέαν γυναῖκα. Πλὴν κατὰ
 τὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τιτᾶνος συμφωνίαν, δὲν
 ἔπρεπε νὰ ἀνατρέψῃ τέκνα. Κατ' ἄλλους δὲ, εἶπεν ὁ
 Χριστμὸς, ὅτι μέλλει νὰ κατασραφῇ καὶ αὐτὸς ὑπότι-
 νος υἱοῦ αὐτοῦ, καθὼς κατέσρεψε τὸν Οὐρανόν. Διὰ
 τοῦτο λοιπὸν, ἢ διὰ τὸ ἄλλο, κατέτρωγε τὰ τέκνα αὐ-
 τοῦ, εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν αὐτῶν. Καὶ πρῶτον μὲν
 κατέπιε τὴν Ἑσίαν, ἔπειτα τὴν Δήμητραν, τὴν Ἥραν,
 τὸν Πλούτωνα, καὶ Ποσειδῶνα. Βλέπουσα δὲ ἡ Ῥέα τοῦ-
 το τὸ κακόν, ἔφυγεν εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἐγέννησεν ἐκεῖ
 τὸν Δία μυσικῶς. Ὁ Κρόνος ὁμῶς ἐνοήσας, ἐζήτησε τὸ
 βρέφος. Ἀλλ' ἡ Ῥέα ἐσπαργάνωσε μίαν πέτραν ὡς βρέ-
 φος καὶ ἔδωκεν αὐτὴν ἀντὶ τοῦ παιδὸς, τὴν ὁποίαν κα-
 τέπιεν εὐθὺς ὁ Κρόνος, νομίζων ὅτι ἦτον τὸ βρέφος·
 ἀκούσας δὲ ὁ Τιτᾶν, ὅτι ἡ Ῥέα ἀνατρέφει τὸν Δία μυ-
 σικῶς, καὶ νομίσας τοῦτο πανουργίαν τοῦ Κρόνου ἐναν-
 τίον τῆς συνθήκης, ἐκήρυξε πόλεμον μὲ τοὺς ἄλλους
 Τιτᾶνας, καὶ νικήσας ἐφυλάκωσε τὸν Κρόνον. Ἀφ' οὗ
 δὲ ἐμεγάλωσεν ὁ Ζεὺς, νικήσας τοὺς Τιτᾶνας ἀποκατέ-
 σισε τὸν Κρόνον εἰς τὸν θρόνον· ἀλλ' ἐκεῖνος ὤρερον
 κατεγίνετο νὰ φονεύσῃ τὸν Δία μυσικῶς. Ὅθεν ὁ Ζεὺς
 μαθὼν τὴν ἐπιβουλήν, λαμβάνει σύμβουλον τὴν
 Γῆν, ἢ κατ' ἄλλους τὴν Μῆτιν θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ,
 διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ νὰ κη-
 ρύξῃ μὲ ἐκείνους πόλεμον κατὰ τοῦ τεκνοδόρου πα-
 τρός. Ἡ δὲ Μῆτις ἔδωκε φάρμακον εἰς τὸν Κρόνον καὶ
 εὐθὺς ἐξήμεσε πρῶτον τὸν λίθον, ἔπειτα καὶ τὰ λοιπὰ
 τέκνα, ὅσα κατέπιε, μὲ τοὺς ὁποίους συμμαχήσας ὁ
 Ζεὺς ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τοῦ Κρόνον καὶ τῶν Τιτά-

νων, καὶ συλλαβῶν τὸν Κρόνον ἔκοψε τὰ αἰδοῖα αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐξώρισεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ (α).

Κατ' ἄλλους δὲ, νικηθεὶς ὁ Κρόνος ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καὶ ἐκρύφθη εἰς τὸ ὄρος Κατοῦρον τότε ὀνομαζόμενον, πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, καὶ ἔπειτα ἐπωνομάσθη Κρόνιον ἀπ' αὐτοῦ· ἐκεῖθεν δὲ ἔφυγεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Σκυθίας Καύκασον, καὶ ἀναγκασθεὶς μετεμορφώθη εἰς Κροκόδειλον· ὅμως συνέλαβεν αὐτὸν ὁ Ζεὺς, καὶ τὸν ἔδη σεμὲ ἔριον πεπλεγμένον, καὶ τὸν κατεταρτάρωσεν· ἢ ἐκεῖ ἔκοψε τὰ αἰδοῖα αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὸν πρὸς τοὺς Ἀριμασποὺς Ὠκεανόν. Ὅθεν ὠνομάσθη ὁ Ὠκεανὸς ἐκεῖνος Κρόνιος (*). Κατ' ἄλλους δὲ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐδέχθη αὐτὸν τίς γεωργὸς, ὅστις εἶχε θυγατέρα ὠραιότατην Ἐντωρίαν καλουμένην. Ταύτην δὲ βιάσας ὁ Κρόνος ἐγέννησε τέσσαρας υἱοὺς, τὸν Ἰανόν, Φαῦσον, Ὑμνον, καὶ Φήλικα, τοὺς ὁποίους ἐδίδαξε τὴν ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν κατασκευὴν καὶ χρῆσιν τοῦ οἴνου, καὶ παρήγγειλε νὰ διδάξωσιν αὐτὰ καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς γείτονας αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ γείτονες ἐμέθυσαν ὕδατον, καὶ νομίσαντες φάρμακον τὸ ποτὸν, ἐφόνευσαν τὸν Ἰανόν. Εἶχε δὲ ἀνεψιὸς ὁ Ἰανὸς, οἱ ὁποῖοι ἐκρεμάσθησαν τότε διὰ τὴν λύπην, καὶ διὰ τοῦτο συνέβη λοιμὸς εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ο' δὲ χρῆσμός ἐλεγε, νὰ ἐξιλεώσῃσι τὸν Κρόνον, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν φονευθέντων. Ὅθεν ὁ Λευτάτιος Κάτλος, ἐπίσημος τῆς Ῥώμης, ἔκτισε Τέμενος καὶ Βωμὸν τετραπρόσωπον τοῦ Κρόνου εἰς τὸ Ταρπήϊον ὄρος· ἢ διὰ τὸ τετραμερὲς τοῦ χρόνου, ἢ διότι ἦτον τέσσαρες οἱ φονευθέντες· ὠνόμασε καὶ τὸν Μῆνα Ἰαννουάριον ἀπὸ τοῦ Ἰανοῦ. Ο' δὲ Κρόνος κατηξέρισεν ὅλους τοὺς φονευθέν-

(α) Ἀπολλόδ. Α'. α. 3. καὶ β'. ι. Ἡσίοδ. Θ'. 494. Ἐννιος παρ. Λακτανο. Α'. Ιδ'. Τζέτζ. ἐν Λυκόφρον. 1192.

(*) Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Πλανήτης Κρόνος ἐνομίζετο φύσας ψυχρᾶς· καὶ ἐπειδὴ ὁ Ὠκεανὸς εἶναι ἀείποτε πεπαγωμένος, ἔλεγον ὅτι ὁ Κρόνος κυριεύει ἐκεῖ· ὅθεν ὠνομάσθη καὶ Κρόνιος.

τας· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ὠνομάσθησαν προτρυγητῆρες, ἐπειδὴ ἀνατέλλουσι πρὸ τοῦ τρυγητοῦ· ὁ δὲ Ἴανος ἀνατέλλει πρότερον, ὁ ὅποιος εἶναι πρὸς τοὺς πόδας τῆς Παρθένου (α).

Κατ' ἄλλους ὅμως ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅτε ἐβασίλευεν ἐκεῖ ὁ Ἴανος, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως, ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ βασιλείου· ὁ δὲ Κρόνος ἐδίδαξεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὴν γεωργικὴν, τὴν εὐνομίαν, καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ ἐξημέρωσε τοὺς Ἰταλοὺς. Ὅθεν ἔλεγον, ὅτι ὁ Κρόνος ἔφερε τὸν χρυσοῦν αἰῶνα εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ἐξημερωθέντες ἔζων ἐν εἰρήνῃ, εὐνομίᾳ, καὶ ἡσυχίᾳ, καλλιεργοῦντες ἐκείνην τὴν καρποφόρον γῆν, καὶ ἔχοντες ἀφθόνως τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὸ ζῆν. Ἐχάραξε δὲ καὶ νόμισμα χαλκοῦν πρῶτος εἰς τὴν Ἰταλίαν· καὶ εἰς μὲν τὸ ἐν μέρος ἐχάραξε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸ ἄλλο, τὸ πλοῖον· τὸ ὅποιον διεπόρθμευσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Μαθὼν δὲ ὅτι οἱ Τιτᾶνες ἐσυνάζοντο, ὅσοι ἔμειναν, εἰς τὴν Ταρτησὸν πόλιν τῆς Ἰσπανίας, ἦλθε καὶ αὐτὸς ἐκεῖ. Ὁρμήσας δὲ ὁ Ζεὺς, διεσκόρπισεν αὐτοὺς πάλιν, νικήσας κατὰ κράτος, καὶ ὁ Κρόνος κατέφυγεν εἰς τὴν Σικελίαν· ἦλθεν ὕστερον καὶ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ, καὶ ἐμέθυσεν αὐτὸν μὲ τὸ μέλι· καὶ τότε, κατ' ἄλλους, ἔκοψε τὰ αἰδοῖα αὐτοῦ· ἔπειτα ἔκρυψε τὸ δρέπανον εἰς τόπον τινα, ὁ ὅποιος ὠνομάσθη ὕστερον δρέπανον. Κατ' ἄλλους δὲ, εἰς τὴν Κέρκυραν ἔκρυψεν αὐτό· ὅθεν ὠνομάζετο ἡ Κέρκυρα οὕτω τὸ παλαιόν. Κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Κρόνος ἀπέθανεν ὑπὸ τῆς λύπης εἰς τὴν Σικελίαν (β).

Ἐκ τῶν ρηθέντων ὅμως συνάγεται, ὅτι ὁ Κρόνος ἦ-

(α) Πλάτ. ἀρχ. περ. Ποταμ. Ἀλφ. καὶ Φάσ. Διονύσι. Περιηγήσ. 32. καὶ Εὐστάθ. Αὐρήλ. Ο. G. R. 3. Μακρόβ. Κρόν. Α΄. 7. Πλάτ. ἀρχ. Παράλ. Μικρ. Κ΄.

(β) Αὐρήλ. Αὐτίθ. καὶ Μακρόβ. Βιργιλ. Αἰν. Η΄. 322. Ὁβίδ. Ἡμερολογ. Α΄. 238. Βανιέρ. Ε΄. 97. Λυκόφρ. καὶ Τζέτζ. 869. Ἀπολλών. Δ΄. 984. καὶ Σχολ.





Εὐξεινος Λέσχη
Ποντίων Νάουσας
Εθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἀργυρούπολης

τον πανούργος καὶ δόλιος· καὶ ἴσως διὰ τοῦτο ὠνόμασαν αὐτὸν οἱ Ποιηταὶ Ἀγκυλομήτην. Ἐπειδὴ πρῶτον μὲν ἐπαναστήσας κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐδείχθη υἱὸς ἀσεβέστατος καὶ παρανομώτατος, κόψας τὰ πατρικὰ τεκνογόνα μύρια. Δεύτερον, κατεταρτάρωσε πάλιν τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ Κύκλωπας. Τρίτον καὶ μέγιστον, κατέτρωγε τὰ γνήσια τέκνα φιλοτυραννίας χάριν. Τέταρτον, ἐπεβούλευε τὸν Δία τὸν υἱὸν καὶ εὐεργέτην αὐτοῦ. Κατὰ τινος δὲ, ἠνάγκασε καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ὀφίωνα νὰ πνιγῇ εἰς τὴν Θάλασσαν. Κατ' ἄλλους ὁμως, τὸν Ὀφίωνα ἐπλάκωσεν ὁ Ζεὺς μὲ ἓνα βουνὸν εἰς τὸν ἐν Ἰσπανίᾳ πόλεμον. Ὅθεν ὠνομάσθη τὸ βουνὸν ὕψερρον Ὀφίωνιον (α).

Εἴρηται δὲ, ὅτι ἔλαβε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ῥέαν γυναῖκα, καὶ ἐγέννησεν ἕξ τέκνα ἐξ αὐτῆς, τρία θεῶν καὶ, πρῶτον μὲν τὴν Ἑσίαν, ἔπειτα τὴν Δήμητραν, καὶ καθεξῆς τὴν Ἥραν, καὶ τρία ἀρσενικά, Πλούτωνα, Ποσειδῶνα, καὶ Νεώτατον τὸν Δία. Κατὰ τινος δὲ, ἐγέννησε καὶ ἄλλην θυγατέρα Γλαύκην ὀνομαζομένην· ἐγέννησε καὶ ἐκ τῆς Φιλύρας τὸν Κένταυρον Χείρωνα, μὲ τρόπον παράδοξον, ὡς ῥηθῆσεται ἐκεῖ (β).

Ἐξωγράφισον δὲ αὐτὸν γέροντα μὲ πρόσωπον ὠχρὸν, ἐνδύματα ἐσχισμένα, ἢ καὶ ὅλως γυμνὸν, ἢ τὴν κεφαλὴν μόνον γυμνὴν ἔχοντα, κόμην λευκὴν, γένεια μακρὰ, καὶ εἰς μὲν τὴν δεξιὰν δρέπανον κρατοῦντα, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν παιδίον, τὸ ὅποιον φέρει πρὸς τὸ σῶμα αὐτοῦ· ἢ καὶ εἰς τὴν δεξιὰν ἔχοντα τὸ δρέπανον, καὶ μὲ τὴν ἀριστερὰν φέρει τι πρὸς τὸ σῶμα· καὶ τέσσαρα βρέφη περὶ τοὺς πόδας ἔχοντα.

Ταῦτα δὲ τὰ σύμβολα ἀλληγοροῦσι τὸν Κρόνον εἰς τὸν χρόνον· ἔπειδὴ τὸ γῆρας, τὰ ἐνδύματα, ἢ κό-

(α) Διδ. Ἰλ. Θ'. 479.

(β) Ἀπολλόδ. Α'. α. 3. Βιργίλ. Γεωργικ. Γ'. 93. καὶ Σίρβ. Αὐτίδ. Ὑγίν. Μύθ. 138.

μη καὶ τὰ γένεια, δηλοῦσι τὴν ἀρχαιότητα τοῦ χρόνου· τὸ δὲ δρέπανον, καὶ τὸ πρὸς τὸ σῶμα φερόμενον, ὅτι ὁ καιρὸς θερίζει καὶ τρώγει πάντα, ὅσα αὐτὸς γεννᾷ· ἡ δὲ γυμνὴ κεφαλὴ, ὅτι ὁ χρόνος ἀνακαλύπτει πάντα· τὰ δὲ βρέφη, τὰ τέσσαρα χοιρεῖα, τὴν ἀρχὴν τῶν ὄντων, ἐπομένως καὶ τοῦ χρόνου (α).

Β Ι Β Λ Ο Σ Β΄.

ἢ

Ὁ Λ Τ Μ Π Ι΄ Α.

Περὶ τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν.

Τ Μ Η Μ Α Α΄.

Εἰσαγωγή εἰς τὰς ἐξ ἧς Βίβλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ διαιρέσεως τῶν Θεῶν.

Οἱ ρηθέντες Ἀρχέγονοι καὶ Οὐρανίωνες Θεοὶ δὲν ἐτιμήθησαν τόσον μὲ Ναοὺς καὶ Βωμοὺς καὶ τῶν τοιούτων· οὔτε εἶχοντινὰ ἐπισασίαν καὶ ἐπιρροὴν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ὑποθέσεις. Οἱ ἐξ ἧς ὅμως εἶχον ἕκαστος μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ δύναμιν εἰς ἓν, ἢ καὶ εἰς περισσότερα πράγματα. Ὅθεν καὶ ἐνομίζοντο προσάται καὶ ὑπερασπισαὶ τῶν ἀνθρώπων, ἕκαστος κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο διηρέθησαν καὶ εἰς πολλὰς τάξεις κατὰ τὴν

(α) Ἀλβέλτ. Εἰκόν. Θεῶν. Α΄. Χαρτάρ. Εἰκόν. 2. Μακρόβ. Κρον. Α΄. 17. Βόσ. Η΄. Φερνέτ. Ζ΄. Ὁμέϊς. Κρόν. 231.

δύναμιν καὶ ἐπάγγελμα ἑκάστου. Καὶ τοῦτο ἐγένετο ἵνα ἀναχθῇ εἰς σύστημα Θεολογίας ἐκείνη ἡ ἀπειρία τῶν Θεῶν.

Πρῶτοι δὲ μετεχειρίσθησαν καὶ ταύτην τὴν διαίρεσιν οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς λέγει ὁ Ἡρόδοτος περὶ Ἡρακλέους, οὕτως· ὁ Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος καὶ ὁ Πᾶν εἰς τοὺς Ἑλληνας νομίζονται, ὅτι ἦτον οἱ νεώτατοι τῶν Θεῶν· εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ὁμοῦς, ὁ Πᾶν ἦτον ἀρχαιότατος, καὶ τῆς πρώτης τάξεως τῶν ὀκτὼ λεγομένων Θεῶν. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἦτον τῆς δευτέρας τάξεως τῶν δώδεκα λεγομένων Θεῶν. Ὁ δὲ Διόνυσος τῆς τρίτης τάξεως, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν δώδεκα Θεῶν. Δὲν λέγει ὁμοῦς καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Θεῶν τούτων τῶν τριῶν τάξεων (α). Τρεῖς τάξεις ἄρα Θεῶν εἶχον οἱ Αἰγύπτιοι, μὴ διακρίνοντας προσασίας καὶ ἐπαγγέλματα.

Οἱ Ἕλληνες ὁμοῦς εἶχον διηρημένους ὅλους τοὺς Θεοὺς εἰς μεγάλους καὶ πρώτους Θεοὺς, καὶ εἰς δευτέρους· ταύτην δὲ τὴν διαίρεσιν ἐδέχθησαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι· καὶ ἔλεγον τοὺς πρώτους, Θεοὺς τῶν μεγάλων ἐθνῶν, καὶ τοὺς δευτέρους, τῶν μικρῶν ἐθνῶν· ἐπειδὴ τοὺς μὲν πρώτους ἐγνώριζε καὶ ἐλάτρευε κοινῶς, ὅλη ἡ Ἑλλὰς καὶ Ἰταλία· τοὺς δὲ δευτέρους, εἰς μερικοὺς τόπους καὶ πόλεις μόνον. Ὅθεν ἐλέγοντο οὗτοι καὶ συμβοητοὶ τῶν μεγάλων Θεῶν· οἱ δὲ μεγάλοι Θεοὶ ἦσαν, δώδεκα, οἱ Οὐράνιοι καὶ Ὀλύμπιοι λεγόμενοι· ὁ Ζεὺς, Ποσειδῶν, Ἄρης, Ἀπόλλων, Ἥφαιστος, Ἑρμῆς. Ἡρα, Ἐστία, Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Δήμητρα, Ἄρτεμις· κατ' ἄλλους δὲ, Οὐράνιοι Θεοὶ ἦτον, ὁ Οὐρανὸς, Κρόνος, Ζεὺς, Ἄρης, Ἥφαιστος, Ἑρμῆς, Διόνυσος, Ἀπάλλων, Ἡρα, Ἀθηνᾶ, Ἄρτεμις· τινὲς δὲ μιγνύουσι καὶ τὸν Πλούτωνα. Κατὰ τὸν Ἑννιον ὁμοῦς, οἱ πρῶτον δώδεκα μόνον ἦτον· ἡμεῖς δὲ περὶ Ποσειδῶνος καὶ Πλούτωνος ἐροῦμεν εἰς τοὺς οἰκείους τόπους. Οὗτοι λοιπὸν ἦτον οἱ Οὐράνιοι καὶ Ὀλύμ-

πιοι λεγόμενοι Θεοὶ, οἱ συγκροτοῦντες τὸ συμβούλιον τοῦ Διός. Ἦτον δὲ καὶ προσάται ἕκαστος εἰς ἓνα Μῆνα· ἡ Ἥρα προσάτις τοῦ Ἰαννουαρίου, ὁ Ποσειδῶν τοῦ Φεβρουαρίου, ἡ Ἀθηνᾶ τοῦ Μαρτίου, ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Ἀπριλίου, ὁ Ἀπόλλων τοῦ Μαΐου, ὁ Ἑρμῆς τοῦ Ἰουνίου, ὁ Ζεὺς τοῦ Ἰουλίου, ἡ Δήμητρα τοῦ Αὐγούστου, ὁ Ἡφαιστος τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Ἄρης τοῦ Ὀκτωβρίου, ἡ Ἀρτεμις τοῦ Νοεμβρίου, καὶ ἡ Ἑστία τοῦ Δεκεμβρίου. Κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἦτον ἔφοροι καὶ τῶν δώδεκα ζωδίων τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου· ὥς τε ὁ ἀριθμὸς ἦτον ἀνάλογος, τῶν μηνῶν καὶ τῶν ζωδίων, μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν Θεῶν. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἠθέλησε τὴν ἀξίαν ταύτην· ἐπειδὴ δὲν εἶχε τόπον, ἢ ἔπρεπε νὰ καθαιρεθῇ ἄλλος τις τῶν Θεῶν, καὶ νὰ λάβῃ αὐτὸς τὸν τόπον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδέχετο ὁ Ἡρακλῆς, μετρίοφρων καὶ εἰρηνοποιὸς ὢν· ὁ Ἀλέξανδρος ὁμῶς εὐχαρισήθη νὰ ὀνομασθῇ δέκατος τρίτος, καὶ νὰ ἔχῃ μόνον τὴν ὀνομασίαν· πλὴν οὔτε τοῦτο δὲν ἐγένευν· ἐπειδὴ ἂν ἐλάμβανε τὴν ὀνομασίαν, ἦτον εὐκόλον νὰ διώξῃ ἄλλον τινα, καὶ νὰ λάβῃ τὸν τόπον ἐκείνου (α).

Οἱ Ῥωμαῖοι ὁμῶς εἶχον καὶ ἄλλους ὀκτὼ ἐκλεκτοὺς, ἢ κατ' ἐκλογὴν καλουμένους, *Diī Selecti*· τὸν Ἴανον, Κρόνον, τὸ Δαιμόνιον, τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην, τὸν Πλούτωνα, Διόνυσον, καὶ τὴν Γῆν, ἢ Ἑστίαν. Καὶ οὗτοι μόνον εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ γίνωνται τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐκ χρυσοῦ, ἢ ἀργύρου, ἢ ἐλέφαντος. Καὶ αὕτη ἦτον ἡ πρώτη διαίρεσις καὶ τάξις τῶν Θεῶν. Ἄλλοι δὲ λέγουσι δευτέραν τάξιν τῶν Ἡμιθέων, ὡς τὸν Πρίαπον καὶ ἄλλους τοιοῦτους, καὶ τοὺς Ἡρώας, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον τοσαύτην ἀξίαν νὰ κατοικοῦν εἰς τὸν Οὐρανόν, ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν Γῆν· ἄλλον δὲ τινα ἰδιαίτερον καὶ ἀνώτερον τῆς γῆς τόπου.

Τρίτην δὲ, τῶν κοινῶν λεγομένων Θεῶν· ὡς τὸν Ἀ-

(α) Βανιερ. Β'. 235. Μανίλ. Ἀστρονομ. 20.

ρην, Ἐνυώ, Νίκην, Τύχην, καὶ τοὺς τοιούτους· ἐπειδὴ ἐλάτρευοντο κοινῶς πανταχοῦ καὶ ἐπεκαλοῦντο. Καθὼς καὶ ἡ μεγάλη μήτηρ τῶν Θεῶν, ἡ ὁποῖα ἦτον ἡ αὐτὴ Γῆ, Ῥέα, καὶ Ἑσία, καὶ Κυβέλλη.

Τετάρτην δὲ, τῶν Τοπικῶν Θεῶν, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευον μόνον εἰς μερικοὺς τόπους (α).

Πέμτην τῶν Καθεύρων λεγομένων Θεῶν· ὁ Πλούτων, ἡ Περσεφόνη, καὶ ἄλλοι· εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ἀνάγουσι καὶ τοὺς Κορύβαντας, Κουρήτας, καὶ Ἰδαίους Δακτύλους.

Ἑκτὴν δὲ, τῶν Παλίκων καὶ Παταϊκῶν.

Ἑβδόμην τῶν Κατοικιδίων Θεῶν, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευον ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ὅρους.

Ὀγδοὴν δὲ, τῶν Ἀγροίκων Θεῶν, καὶ Ἀγρονόμων, τῶν Σατύρων, Νυμφῶν, καὶ τῶν τοιούτων.

Ἄλλοι δὲ διαιροῦσιν αὐτοὺς εἰς τρεῖς τάξεις, ἀνάγοντες εἰς τὴν πρώτην ὅλους τοὺς Θεοὺς, ὅσους ἐφεῦρον οἱ Ποιηταί· εἰς τὴν δευτέραν δὲ, ὅσους ἐφεῦρον οἱ Φιλόσοφοι, καὶ εἰς τὴν τρίτην, ὅσους ἐφεῦρον οἱ Νομοθέται καὶ Πολιτικοί.

Ἄλλοι δὲ διαιροῦσι τὸν Οὐρανὸν εἰς δεκαεξὶ ζώνας, τὰς ὁποίας λέγουσι κατοικίας τῶν Θεῶν, ὥς οἱ Πέρσαι. Καὶ τοὺς Θεοὺς ἐκείνους, ὅσοι δὲν ἔχουν κατοικίας εἰς οὐδεμίαν ζώνην, ἔλεγον Ἀζώνους.

Ἄλλοι δὲ διαιροῦσιν αὐτοὺς μόνον εἰς τρεῖς τάξεις· καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ἀνάγουσι τοὺς Οὐρανίους καὶ μεγάλους Θεοὺς· εἰς τὴν δευτέραν δὲ, τοὺς ἀποθεωθέντας διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτῶν· τοὺς Ἡμιθέους δηλονότι· καὶ εἰς τὴν τρίτην, αὐτὰς τὰς ἀποθεωμένας ἀρετὰς, οἶον, τοὺς ἀλληγορικοὺς, ἢ συμβολικοὺς Θεοὺς (β).

Ἄλλοι δὲ ἐδόξαζον καὶ ἀγνώστους Θεοὺς· ὅθεν ἀνάγουσιν εἰς δύο τάξεις ὅλους· εἰς τὴν πρώτην τοὺς ἐγνω-

(α) Γυρᾶλδ. Συντ. 10.

(β) Κικέρ. περὶ Νόμ. Β'. Κάρρ. 3 Σκιβόλ. παρ' Αὐγυστίν. Πολ. Θ. δ'.

σμένους, καὶ εἰς τὴν δευτέραν τοὺς ἀγνώστους, τῶν ὁποίων δὲν ἐγίνωσκον οὔτε τὰ ὀνόματα, οὔτε τὰς ἐπιστάσεις καὶ ἐπαγγέλματα· ὅθεν καὶ δὲν ἔκτιζον Βωμοὺς, οὔτε ἄλλην τινα τιμὴν ἀπέδιδον εἰς αὐτούς. Ἐπειδὴ δὲ ὕστερον συνέβη ποτὲ νόστος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ὁ Ἐπιμενίδης εἶπεν, νὰ ἀπολύσωσι πρόβατα εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ ὅπου σταθοῦν θελιματικῶς, ἐκεῖ νὰ τὰ θυσιάσωσι· καὶ ἔπειδὴ ἐστάθισαν εἰς τόπον ἔρημον, ὅπου δὲν ἦτον ἱερὸν τινὸς Θεοῦ ἐγνωσμένου, ἐνόμισαν ὅτι ἦτον πρόνοια τῶν ἀγνώστων Θεῶν· ὅθεν ἔκτισαν ὕστερον πανταχοῦ Βωμοὺς τῶν ἀγνώστων Θεῶν· καὶ μάλιστα εἰς τὰς πεδιάδας. Διὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἰδὼν εἰς Βωμὸν ἐπιγεγραμμένον, τῷ ἀγνώστῳ Θεῷ, εἶπεν· Ἀθηναῖοι, ἐκεῖνον τὸν ἀγνώστου Θεοῦ κηρύττω ἐγὼ, τὸν ὁποῖον λατρεύεσθαι χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζετε (α).

Ἄλλοι δὲ ἐνόμιζον πρῶτους Θεοὺς τοὺς ἑπτὰ Πλανήτας· Ἑρὸν, Δία, Ἄρην, Ἥλιον, Ἀφροδίτην, Ἑρμῆν, Σελήνην.

Ἄλλοι δὲ διαιροῦσιν αὐτοὺς εἰς ἑπτὰ τάξεις· καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ἀνάγουσι τὰ ἄστρα, εἰς δὲ τὴν δευτέραν τοὺς προσάτας τῶν καρπῶν τῆς γῆς, εἰς τὴν τρίτην τοὺς τιμωρητικούς, ὡς τὰς Ἑρινύας καὶ λοιποὺς τοιοῦτους· εἰς τὴν τετάρτην τοὺς Θεοὺς τῶν παθῶν, ὡς τὸν Ἑρῶτα, τὴν Διχόνοϊαν, κ.τ.λ. εἰς τὴν πέμπτην τοὺς Θεοὺς τῆς ἀρετῆς· Εἰρήνην, Ὁμόνοϊαν, κ.τ.λ. εἰς δὲ τὴν ἕκτην τοὺς μεγάλους Θεοὺς, καὶ εἰς τὴν ἑβδόμην τοὺς Θεοὺς τῆς ὑγείας· Ἀσκληπιόν, Τελεσφόρον, Ὑγείαν, καὶ τοὺς τοιοῦτους (β).

Ὁ δὲ Πλατωνικὸς Ἰάμβλιχος διαιρεῖ αὐτοὺς εἰς ὀκτὼ τάξεις· καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ἀνάγει τοὺς μεγάλους Θεοὺς, τοὺς ὁποίους λέγει ἀοράτους καὶ πανταχοῦ παρόντας· εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἄλλα πνεύματα κατὰ

(α) Διογένης. Λαίρτ. Α'. 109. Πράξ. Ἀποστόλ.

(β) Κλήμ. Προτρεπτ.

τερα· εἰς τὴν τρίτην ἔτι κατώτερα· εἰς τὴν τετάρτην τοὺς Δαίμονας, τοὺς ὁποίους λέγει ἄρχοντας μεγάλους, καὶ προσάτας τοῦ ὑποσεληνίου κόσμου· εἰς τὴν πέμπτην τοὺς προσάτας τῶν σοιχείων· εἰς τὴν ἕκτην τοὺς μικροὺς ἄρχοντας, τοὺς προσάτας τῶν γήϊνων πραγμάτων· εἰς τὴν ἐβδόμην τοὺς Ἡρώας, καὶ εἰς τὴν ὀγδόην τὰς ἀποθεωμένας ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων (α). Ἄλλοι δὲ διαιροῦσιν αὐτοὺς εἰς δύο τάξεις, εἰς Ἀϋλοὺς καὶ Ὑλικούς, καὶ εἰς Ἐγκοσμίους καὶ Ὑποχθονίους. Καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ἀνάγουσι τοὺς Ἀϋλοὺς καὶ Ὑλικούς· εἰς δὲ τὴν δευτέραν τοὺς ἄλλους.

Οἱ δὲ Τριτμέγιστος Ἑρμῆς, λέγουσιν, ὅτι ἐδέχθη τρεῖς τάξεις· τοὺς Οὐρανίους, Ἑμπυρίους, καὶ Αἰθερίους· καὶ περὶ μὲν τῶν Οὐρανίων ἔγραψε χιλίας βίβλους· περὶ δὲ τῶν ἄλλων ἀνὰ ἑκατόν.

Ἄλλοι δὲ διαιροῦσιν αὐτοὺς εἰς δημοσίους καὶ ἰδιαιτέρους. Καὶ δημοσίους λέγουσιν ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἢ λατρεία ἐγένετο δημοσία, καὶ μὲ τοὺς νόμους τῆς πόλεως συζημένη καὶ ἐκτελουμένη. Ἰδιαιτέρους δὲ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐλάτρευεν ἕκαστος ἰδίως καὶ αὐτοθελήτως χωρὶς τὴν ἀνάγκην τῶν νόμων· ὥς εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ λατρεύωσιν, ἂν ᾔθελον, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν προγόνων, ἢ φίλων, ἢ συγγενῶν αὐτῶν, ὅπως ᾔθελον (β).

Γενικώτερον δὲ διαιροῦσιν αὐτοὺς εἰς δύο τάξεις· εἰς φυσικοὺς καὶ ἐμφύχους. Καὶ φυσικοὺς μὲν λέγουσι τὰ ἄσρα καὶ τὰ ἄλλα φυσικὰ ὄντα· ἐμφύχους δὲ, τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀποθεωθέντας διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτῶν· ὅμως εἰς ταύτην τὴν διαίρεσιν δὲν ἐμπεριέχονται καὶ οἱ Δαίμονες, οἱ ὁποῖοι ἀνάγονται, κατ' ἄλλους, εἰς πολλὰς τάξεις.

Τέλος δὲ, ἄλλοι διαιροῦσιν αὐτοὺς γενικώτερον εἰς τέσσαρας τάξεις· εἰς Οὐρανίους, Γήϊνους, Θαλασσίους

(α) Περὶ Μυθῆν. Β. α.

(β) Βανιέρ. Β'. 243.

καὶ Καταχθονίους, καὶ κατὰ ταύτην τὴν διαίρεσιν ἐτά-
 ξαμεν αὐτοὺς καὶ ἡμεῖς· ὑποδιαίρουμεν ὅμως καὶ εἰς
 ἄλλας πολλὰς, κατὰ τὰ ἐπαγγέλματα καὶ περιστάσεις.
 Περὶ δὲ φύσεως Θεῶν ἐπραγματεύθησαν πολλοὶ, ἀνα-
 κυκλοῦντες τὰ αὐτὰ καὶ συρράπτουντες τὰ ἄρραφα·
 ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι εἶναι ἱκανὰ ὅσα εἰρέθησαν εἰς
 τὰς διαφόρους Κοσμογονίας καὶ Θεογονίας, καὶ λοιπὰ,
 εἰς κατάληψιν τῆς φύσεως τῶν Θεῶν· ὅθεν δὲν κρίνω
 ἄξιον νὰ ἀνακυκλῶ πάλιν τὰ αὐτά· λέγω δὲ ἤδη ἐν
 συντόμῳ περὶ τῶν υἱῶν τῶν Θεῶν, ἵνα ἔχωμεν καὶ πε-
 ρὶ τούτων ιδέαν· ἐπειδὴ θέλομεν εὖρη ἀπειρίαν τέκνων
 ἐκάστου Θεοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τέκνων τῶν Θεῶν.

Ἡμεῖς λοιπὸν δεχόμεθα τὴν γνώμην τοῦ Σαγχα-
 νιάθωνος, Ἡροδότου, Διοδώρου, τὸ πλάσμα τοῦ Εὐη-
 μέρου, καὶ τοσοῦτων ἄλλων Ἱστορικῶν, ὅτι οἱ Θεοὶ ἦτον
 ἄνθρωποι, καὶ ἀπεθεώθησαν διὰ τὰς ἀρετὰς αὐτῶν. Ἐ-
 πειδὴ ὅμως οἱ Ποιηταί, Φιλόσοφοι καὶ οἱ Ἱερεῖς ἐπλα-
 σαν ἄλλας ἀλληγορίας, ὡς εἴρηται, φυσικὰς καὶ ἠθι-
 κας κ. τ. λ. καὶ ἀνήγαγον εἰς τὰ ὀνόματα ἐκείνων τὰς
 φυσικὰς ἐνεργείας τῶν στοιχείων, ἐξετάζομεν καὶ αὐ-
 τὰς. Καθότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνοήσωμεν τὰς ἐννοίας
 τῶν Ποιητῶν ἄνευ τῆς τοιαύτης θεωρίας. Ἐπειδὴ ὁ Ὅ-
 μηρος σχηματίζει τὸν Κόσμον καὶ τὰς ζώνας αὐτοῦ
 εἰς τὴν Ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ μὲ ἄλλα μυρία
 τοιαῦτα ἐκόσμησε τὸ ποίημα, ὡς λέγουσιν οἱ ἀλληγο-
 ρισταί, καὶ μάλιστα Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, καὶ κα-
 θὼς τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μαρτυρεῖ· ἐπειδὴ ἐν ᾧ ἔχεις ἀ-
 νὰ χεῖρας τὸν Ὅμηρον Ἱστορικόν, μετ' ὀλίγον τὸν χάνεις
 καὶ ἀπορεῖς τί ἔγινε· τότε βλέπεις Θεοὺς μαχομέ-

νοὺς, ὀργιζομένους, τετραμένους, κλαίοντας, ὀδυρομένους, καὶ φωνὰς μυριανθρώπους ἀναπεμπομένους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ ἔχῃς ἰχνηλάτην τὴν ἀλληγορίαν, ἵνα εὕρῃς ποῦ ἐκρύβη ὁ Ὅμηρος. Ταῦτα ἄρα ἀπαιτοῦσι προσεκτικὴν τὴν τοιαύτην θεωρίαν.

Κατὰ τοῦτον οὖν τὸν λόγον, λέγει ὁ Ἡρόδοτος, κατὰ τὴν γνώμην τῶν Αἰγυπτίων Ἱερέων, ὅτι ἡ τρίτη τάξις τῶν Αἰγυπτίων Θεῶν ἐγεννήθη ἐκ τῆς δευτέρας τάξεως· τουτέστιν, ἦσαν υἱοὶ, ἢ ἀπόγονοι ἐκείνων. Πρέπει δὲ νὰ διαιρέσωμεν τὴν γέννησιν αὐτῶν εἰς τὰς ἑξῆς τάξεις.

Πρῶτον μὲν εἰς νόμιμον γέννησιν· οἷον, ὅτι ὁ Οὐρανὸς ἐγέννησε νομίμως καὶ βεβαίως τὸν Κρόνον, ὁ Κρόνος τὸν Δία, καὶ οἱ λοιποὶ ὁμοίως, ὅσοι ἔχουσι λαβὴν ἱστορικὴν.

Δεύτερον δὲ, εἰς ὑποβολιμαίαν· ἐπειδὴ εἴρηται, ὅτι εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Βήλου ἐκοιμᾶτο καθεκάσιν νύκτα ἢ κατ' ἐκλογὴν ὠραιότατη γυνὴ τῆς Βαβυλωνος· ὁμοίως καὶ εἰς τὰς Θήβας τῆς Ἀγύπτου, εἰς τὰ Πάταρα τῆς Λυκίας, καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μέρη. Μὲ αὐτὰς τὰς γυναῖκας συνευρίσκοντο οἱ Θεοὶ τῶν Ναῶν ἐκείνων τὴν νύκτα, οἱ ὅποιοι ἦτον οἱ Ἱερεῖς. Ὅθεν τὰ ἐξ αὐτῶν τέκνα ἦτον τῶν Θεῶν.

Εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ἀνάγεται καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀσελγείας τῶν Βασιλέων παράνομος γέννησις· ὅτε τις Βασιλεὺς ἐπεβούλευε τὴν τιμὴν τινὸς παρθένου, ὠθούμενος ὑπὸ ἔρωτος ἀκολάσου, καὶ ἐγεννᾶτο τέκνον ἐκ τῆς τοιαύτης παρανομίας, ἔλεγον, ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸ τέκνον ἐξ αὐτῆς, οἰκονομοῦντες τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ καταφρονηθῇ ἡ νέα ἐκείνη· τοιαύτην γέννησιν ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Περσεύς, οἱ Διόσκουροι, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὥς θέλομεν ἰδῆ εἰς τὰ Ἡρωϊκὰ, πόσοι ηὔραν τὰς θυγατέρας αὐτῶν ἐγκασσωμένας, καὶ ἀπολογουμένας, ὅτι ἦτον ἑκτίνος Θεοῦ· ἐνίοτε δὲ οἱ ἄνδρες ἔλεγον, ὅτι

ἐγέννησαν τέκνον ἐκ Θεᾶς, θέλοντες νὰ μὴ δημοσιεύσωσι τὴν νέαν ἐκείνην, ἐξ ἧς ἐγέννησαν αὐτὸ μυθικῶς· ὡς ὁ Ἀγχίστης εἶπεν, ὅτι ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἰδης. Οἱ δὲ Ἀμούλιος γεννήσας ἐκ τῆς ἀνεψιάς αὐτοῦ Ῥέας Σουλβίας τὸν Ῥῶμον καὶ Ῥωμύλου, εἶπεν, ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Ἀρεως· ἢ ἔλεγον, ὅτι ἦτον ἐκ τινος Νύμφης Ἀμαδρυάδος, ἢ Ναϊάδος, ἢ ἄλλης τινός. Τέλος δὲ τὴν συνήθειαν ταύτην ἐβεβαίωσε καὶ ἐπεκύρωσεν ἡ Ὀλυμπιάς, εἰς τὸν λαμπρότατον αἰῶνα τῆς Ἑλλάδος, λέγουσα, ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ τοῦ Ἀμμωνος.

Ἐτι δὲ, ἐνίοτε ἔρριπτον τὰ τοιαύτης γεννήσεως βρέφη εἰς Ναοὺς, Τεμένη καὶ, Ἄλση Ἱερὰ καὶ ταῦτα ὠνομάζοντο τέκνα τῶν Θεῶν ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον τὰ Ἱερὰ ἀφιερωμένα. Τοιαύτην γεννήσιν εἶχεν ὁ Ἐριχθόνιος, καὶ ὠνομάσθη υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Διὰ ταύτην λοιπὸν τὴν αἰτίαν δὲν ἔχουσι λαβὴν ἱστορικὴν τὰ τέκνα τοῦ Διός, Ἀρεως, Ἀπόλλωνος, Ἑρμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν· ἐπειδὴ ἐκτὸς τῆς τοιαύτης ὑποβολιμαίας γεννήσεως, εἶχον καὶ ἄλλα ἐξ ἐπαγγέλματος. Καὶ οὕτως εἶναι ἀδύνατον νὰ διακριθοῦν ἱστορικῶς τὰ γνήτια τέκνα αὐτῶν.

Τρίτου δὲ, εἰς τὴν κατ' ἐπάγγελμα καὶ ἐπιτήδευμα γεννήσιν. Διότι τοὺς Ἱατροὺς καὶ Μουσικοὺς ἔλεγον υἱοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, καὶ μαθητὰς τοῦ Ἀπόλλωνος τοὺς Μάντεις.

Τοὺς δὲ ἐπιτηδεῖους Ναυάρχους, ἢ καὶ Ναυάρχους μόνον ἀπλῶς, καὶ σχεδὸν ὅλους ἐκείνους, ὅσοι ἤρχοντο ἐκ τῆς Θαλάσσης μὲν ζόλου, τοὺς ἔλεγον υἱοὺς τοῦ Ποσειδῶνος· ἔτι δὲ καὶ τοὺς ἀγρίους καὶ βαρβάρους. Ἴσως διὰ τὴν ἀγριότητα τῆς Θαλάσσης· ἔτι δὲ, καὶ τοὺς ἐπιτηδεῖους Ἴππους ἐλάμβανον παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος· ἐπειδὴ ἐνόμιζον αὐτὸν εὐρετὴν τῆς χρήσεως τῶν Ἴππων· τοὺς δὲ εὐγλώττους, κλέπτας καὶ Κήρυκας, ἔλεγον υἱοὺς τοῦ Ἑρμοῦ· ἐνίοτε δὲ τοὺς εὐγλώττους καὶ

υἱοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅθεν ἡ Χιώνη, θυγάτηρ τοῦ Δαδάλωνος, εἶχεν ἑρασὰς δύο, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ἑρμῆν· ἐπειδὴ ἐγέννησε δύο υἱοὺς, τὸν Φιλάμμωνα καὶ Αὐτόλυκον· καὶ ὁ μὲν Φιλάμμων ἦτον εὐγλωττος, ὁ δ' Αὐτόλυκος κλέπτης ἐπιτήδειος. Τοὺς δὲ ἀνδρείους καὶ πολεμικοὺς, υἱοὺς τοῦ Ἀρεως, τοὺς Χαλκεῖς υἱοὺς τοῦ Ἡφαίστου, καὶ τοὺς λοιποὺς ὁμοίως. Εἶπον δὲ καίτινας λησὰς υἱοὺς τοῦ Ἡφαίστου.

Τέταρτον, εἰς τὴν κατ' ὁμωνυμίαν γέννησιν· ὅταν εἴχεται ὄνομα τινὸς ἀρχαιοτέρου καὶ πισήμου ἀνδρός, ἢ ὄρους, ἢ ποταμοῦ, ἢ ἄλλου τινὸς, ἔλεγον τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ υἱοὺς τοῦ ποταμοῦ ἐκείνου, καὶ ἔδιδον καὶ αὐτὸν ὄνομα τοιοῦτον· ὅθεν καὶ τὰ διπλᾶ ὀνόματα τινῶν ποταμῶν, ὡς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ εἰς τὴν Σικυῶνα, καὶ ἄλλου εἰς τὴν Βοιωτίαν, οἱ ὁποῖοι συγχίζονται πολλάκις· ὁμοίως καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν (α).

Πέμτον δὲ, εἰς τὴν κατὰ φύσιν· ὅτι οἱ ποταμοὶ ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἢ τοῦ Πόντου.

Ἑκτον δὲ, εἰς τὴν κατ' ἄγνοιαν· ὅτε δὲν ἐγναίριζον τοὺς γονεῖς τινὸς διὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἔλεγον αὐτὸν υἱὸν τῆς Γῆς, καὶ αὐτόχθονα, ὅτε δὲν εὕρισκον μαρτυρίαν, ὅτι ἦλθεν ἀπ' ἄλλου τόπου, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἐγεννήθη ἐκεῖ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν οἱ πλεῖστοι τῶν Ἡρώων ἦσαν ἀπόγονοι τῶν Θεῶν (β). Ταῦτα μὲν καὶ περὶ τούτων· ἐπειδὴ δὲ πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς περὶ τῶν Οὐρανίων, ἢ Ὀλυμπίων Θεῶν, εἶναι ἀνάγκη νὰ περιγράψωμεν πρῶτον τὴν κατασκευὴν καὶ οἰκοδομὴν τοῦ Οὐρανοῦ, ἢ τοῦ Ὀλύμπου, τὴν κατοικίαν καὶ συνέλευσιν αὐτῶν.

(α) Πausan. Κορινθ. Ιβ'. 5. Βοιωτικ. Α'. 2.

(β) Βανιέρ. Β'. 233.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

Περιγραφὴ τοῦ Ὀλύμπου.

Ὁ Οὐρανὸς λοιπὸν, ὅπου ἦτον ἡ κατοικία τῶν Θεῶν ἦτον κατεσκευασμένος κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον· ἔξωθεν μὲν ἦτον χαλκοῦς, ἔσωθεν δὲ εἶχε τὸ δάπεδον χρυσοῦν· καὶ πρῶτον μὲν ἦτον ἡ κατοικία τῶν Ὠρῶν, πρὸς τὸ ἐνδότερον μέρος καὶ πλησίον τῆς πύλης· ἐπειδὴ αὐταὶ ἦσαν πυλωροὶ τοῦ Οὐρανοῦ· ὀλίγον δὲ πρὸς τὸ ἐνδότερον ἦτον ὁ Ἑρμῆς καὶ ἡ Ἴρις, οἱ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διὸς καὶ ὑπηρεταί, οἱ ὅποιοι εἰσεκόμιζον καὶ ἐξεκόμιζον τὰς ἀγγελίας, ἀποφάσεις, καὶ προσαγὰς τοῦ Διὸς· ἐνδότερον δὲ τούτων ἦτον τὸ χαλκεῖον τοῦ Ἥφαιστου, καὶ μετὰ τοῦτο αἱ κατοικίαι τῶν Θεῶν· ἀνωτέρω δὲ τούτων ἦτον τὰ βασίλεια τοῦ Διὸς, τὰ ὑπέρτατα δώματα λεγόμενα, καὶ ἐκεῖ ἐγένετο ἡ συνέλευσις τῶν Θεῶν, ἐκκλησία Θεῶν λεγομένη· πάντα δὲ ταῦτα ἦσαν ἔργα τοῦ Ἥφαιστου, περικαλλέστατα καὶ τεχνικώτατα κατεσκευασμένα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐσυνάζοντο οἱ Θεοὶ καὶ συμβουλευόμενοι ἀπεφάσιζον τὰς ὑποθέσεις τῶν αὐρανίων τε καὶ γήινων πραγμάτων· ἐκεῖθεν δὲ ἔβλεπον καὶ πρὸς τὴν γῆν παρατιροῦντες τὰ γεγνημένα, καὶ μάλιστα τὰς θυσίας, ἃν ἐγίνοντο πρεπόντως· Ὅτε δὲ ἐθυσίαζέ τις καὶ ἐπεκαλεῖτο αὐτοὺς, κατέβαινον εἰς τὴν γῆν καὶ εὐωχοῦντο καὶ αὐτοί· ἐνίοτε δὲ καὶ ἔκ τοῦ Οὐρανοῦ ἔσκυπτον, καὶ ὥσφραίνοντο τὴν κνίσσαν· ὅτε δὲ δὲν ἦτον προσκαλεσμένοι εἰς θυσίαν, τότε ἔτρωγον Ἀμβροσίαν εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἔπινον καὶ Νέκταρ, καὶ ἐλέγοντο οἰκόσιτοι. Πρότερον δὲ συνέτρωγον καὶ συνέπινον καὶ οἱ ἄνθρωποι μετ' αὐτοὺς, ὥς ὁ Ἰξίων καὶ Τάνταλος· ἐπειδὴ ὁμῶς ἐφάνησαν ὑβρισεῖν καὶ φλύαροι, ἐκεῖνοι μὲν ἐκολάσθησαν διὰ τὴν ἀσέβειαν, οἱ δὲ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐσε-



Επιδησία Θεῶν
ἐν Ὀλύμπῳ.



Εὐξείνως Λέσχη

Ποντίων Νάουσας

Εθνική Βιβλιοθήκη Αργυρούπολης

ρήθισαν πλέον τῆς παρουσίας τῶν Θεῶν (α). Τὸ δὲ συμ-
πόσιον, ὅπου ἔτρωγον οἱ Θεοὶ, προπαρασκεύαζεν ὁ Ἑρ-
μῆς, ἐγχειρόμενος τὸ πρῶτ' ἐσκούπιζεν, ἔσρωνε τὰς κλι-
σίας (Καναπέδες), καὶ προητοιμάζεν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα·
ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὸν Οὐρανὸν ὁ Ἥλιος ἔλαμπε καθαρώτε-
ρον, τὰ ἄσπρα διαυγέστερα, ὥς πάντοτε ἦτον ἡμέρα
λαμπροτάτη καὶ φῶς ἄφθονον· καὶ οὔτε βρέχει ἐκεῖ, οὔ-
τε χιονίζει, οὔτε νέφη συνάζονται· ὅθεν ὠνομάζετο καὶ
Ὀλυμπος, ἀπὸ τοῦ ὀλόλαμπος.

Τὰς δὲ ἀποφάσεις, τὰς θυσίας, καὶ ὅλας τὰς πρά-
ξεις τῶν ἀνθρώπων, ἔγραφον οἱ Θεοὶ εἰς διφθέρας, διὰ
να ἀποδίδωσι κατὰ τάξιν καὶ τὰς ἀμοιβὰς, ἢ τιμωρίας·
ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφ-
θέρας· διὰ τοὺς ἀποδίδοντας βραδέως τὰς ἀμοιβὰς λε-
γομένη (β). Ἐπειδὴ δὲ εἵπομεν, ὅτι οἱ Θεοὶ ἔτρωγον Ἀμ-
βροσίαν, καὶ ἔπινον Νέκταρ, ἀναγκαίως πρέπει νὰ πα-
ρασκευάσωμεν καὶ τὴν τροφὴν αὐτῶν πρῶτον, καὶ ἔ-
πειτα νὰ τοὺς κατατάξωμεν εἰς τὸν Ὀλυμπόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Περὶ τῆς Ἀμβροσίας.

Ἀμβροσία ἐλέγετο ἡ τροφή τῶν Θεῶν, παρὰ τὸ σε-
ρητικὸν α καὶ τὸ βροτὸς γενομένη· ὃ ἐστίν, ἀθάνατος· ἢ ἐ-
πειδὴ ἐγίναντο ἄμβροτοι ὅσοι βροτοὶ ἔτρωγον αὐτήν·
ἢ παρὰ τὸ α καὶ βρόσις, ἧς οἱ βροτοὶ οὐ μετέχουσιν·
ὅθεν ὠνομάζετο θεῖα, καὶ τροφή τῶν ἀθανάτων· Ἐ-
νοεῖται ὅμως ὥς ἐπίθετον, καὶ σημαίνει τὸ, θεῖα, ἱε-
ρὰ, γλυκεῖα, ἀθάνατος, εὐώδης· οἶον, Ἀμβροσία τροφή,

(α) Λακκιαν. Θυσι. 8. 9. Διάλ. Θ. Κδ'. Ἡσίοδ. Θ. 43. 118. 391.
Ὅμηρ. Ἰλ. Α. 317. 420. καὶ Δ. 2. 3. Ε. 749. Ὀδυσ. Ζ'. 42. 3
Δίδυμ.

(β) Σαῖδ. ἐν Διφθέρ.

Ἀμβρόσιον ἔλαιον, Ἀμβρόσια πέδιλα, Ἀμβροσία νύκτα, καὶ Ἀμβρόσιος ὕπνος· οἶον, γλυκεῖα, καὶ γλυκὺς· ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τὸ, θαυμασόν· οἶον ἐς, τὸ Ἀμβρόσιον κάλλος τοῦ Ὀμήρου· ὅθεν ἔχει καὶ ταῦτα τὰ συνώνυμα· ἡδεῖα, θεῖα, ἀθάνατος, ἀφθιτος, ἀφθαρτος, ἀκήρατος, θαυμασίη. Καὶ ταύτην ἄρα τὴν τροφὴν ἔτρωγον οἱ Θεοί. Πρὶν δὲ εὐρεθῇ ἡ Ἀμβροσία, ὠσφραίνοντο μόνον τὴν κνίσσαν τῶν θυμάτων· ἐπειδὴ, ὡς λέγουσιν, ἡ τροφή αὐτῇ ἐφάνη πρῶτον εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Διὸς, ῥέουσα ἐκ τοῦ κέρατος τῆς Ἀμαλθείας. Κατ' ἄλλους δὲ, ἦτον καὶ πρότερον πρὸς τὰ μέρη τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅθεν ἐλάμβανον αὐτὴν αἱ περισσεραί καὶ ἔτρεφον τὸν Δία. Τινὲς μὲν λέγουσιν αὐτὴν τροφὴν ξηρὰν, ἄλλοι δὲ ὑγρὰν· ὅθεν εἶναι καὶ τοῦτο πρόβλημα τῆς ἀρχαιολογίας ἄλυτον, ἂν τὴν Ἀμβροσίαν ἔτρωγον, καὶ τὸ Νέκταρ ἔπινον· ἢ τὸ Νέκταρ ἔτρωγον, καὶ τὴν Ἀμβροσίαν ἔπινον· ἐπειδὴ, ἢ Σαπφῶ, ὁ Ἀλκμᾶν, καὶ ἄλλοι, λέγουσι, Θεοὺς ἐσθίειν Νέκταρ καὶ πίνειν Ἀμβροσίην. Κατὰ δὲ τὴν κοινωτέραν γνώμην, τὴν ὁποίαν ἐδέχθη καὶ ὁ Ὅμηρος, τὴν Ἀμβροσίαν ἔτρωγον καὶ τὸ Νέκταρ ἔπινον. Ὁμοίως εἶναι ἀκατάληπτος καὶ ἡ ποιότης τῆς τροφῆς ταύτης. Ὁ Ἰβικός λέγει, ὅτι ἦτον ἐννεάκις γλυκυτέρα τοῦ μέλιτος. Ὅτε ἐβυσσάζον εἰς τὸν Δία τὸν Κτήσιον ἐπονομαζόμενον, ἐμίγνυνον μέλι, ὕδωρ, καὶ χυμὸν διαφόρων καρπῶν, καὶ κατεσκεύαζον εἶδος σπονδῆς, τὴν ὁποίαν ἀνόμαζον Ἀμβροσίαν. Μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὴν καὶ ὡς χρίσμα καθαρτικόν, καὶ εὐῶδες.

„— Λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι, „χρίσον τ' Ἀμβροσίῃ. Ἐλούσθη καὶ ἡ Ἥρα εἰς λουτρὸν Ἀμβροσίας, ἥλειψε καὶ τὴν κόμην αὐτῆς μετὰ τὴν Ἀμβροσίαν, καὶ εὐωδίαζε θαυμασίως. Εἶχε δὲ καὶ ἄλλας πολλὰς δυνάμεις ἡ Ἀμβροσία· ἦτον διατηρητικὴ τῶν νεκρῶν σωμάτων, ἐθεράπευε τὰς πληγὰς, καὶ ἄλλας ἀσθενείας, ἐπανελάμβανε τὰς δυνάμεις, ἔκαμνε τοὺς θνητοὺς ἀθανάτους· ὅθεν ἡ Θεὸς ἠθέλε νὰ κάμῃ τὸν Ἀχιλλεῖα ἀθάνατον με-

αὐτήν. Ἦτον ὁμῶς δύο εἶδη Ἀμβροσίας· καὶ τὸ μὲν, μετεχειρίζοντο οἱ Οὐράνιοι Θεοί, τὸ δ' ἄλλο οἱ Ὑποσελήνιοι, καὶ μάλιστα αἱ Νύμφαι, τὸ ὅποιον ἦτον κατωτέρας ποιότητος (α).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ τοῦ Νέκταρος.

Τὸ δὲ Νέκταρ ἦτον τὸ θεῖον ποτὸν, τὸ ὅποιον ἔπινον οἱ Θεοί. Παράγουσι δὲ τὸ ὄνομα, τινὲς μὲν, παρὰ τὸ νε καὶ κτέαρ, τὸ κτῆμα· ἐπεὶ δὲν τὸ ἔχουσιν εἰς θυητοί. Τινὲς δὲ, παρὰ τὸ νέος καὶ Κτέαρ· ἐπεὶ δὲ διατηρεῖ ἀγήρως τοὺς Θεούς· ἢ παρὰ τὸ νέος καὶ ἔχω, ἢ παρὰ τὸ ἄτερ καὶ νέκυς, ἢ παρὰ τὸ νε καὶ κτῶ, τὸ φονεύω, ἢ τέλος πάντων, παρὰ τοῦ Φοινικικοῦ Νίκταρ, ἢ Νέκταρ, τὸ ὅπαίτιν σημαίνει θυμίαμα. Ὅθεν συμπεραίνουσι τινὲς, ὅτι Νέκταρ ἐνόησαν οἱ Ποιηταὶ τὸ προσφερόμενον εἰς τοὺς Θεοὺς θυμίαμα, καὶ Ἀμβροσίαν τὸ ὁλοκαυτούμενον κρέας τῆς θυσίας· ὁ δὲ Ἀθήναιος λέγει, ὅτι εἰς τὸ ὄρος Ὀλυμπον τῆς Λυδίας, κατεσκευάζου εἶδος ποτοῦ ἐκ μέλιτος, οἴνου, καὶ διαφόρων εὐωδῶν χόρτων, καὶ ὠνόμαζον αὐτὸ Νέκταρ (β). Κατ' ἄλλους δὲ, τὸ Νέκταρ ἐφάνη πρῶτον ῥέον ἐκ τοῦ ἐνὸς κέρατος τῆς Ἀμαλθείας, ὡς καὶ ἡ Ἀμβροσία ἐκ τοῦ ἄλλου.

Περὶ μὲν τῆς Ἀμβροσίας οὐδεὶς εἶπεν, οὔτε περὶ χρώματος, οὔτε περὶ ἄλλου τινὸς χαρακτηριστικοῦ τῆς

(α) Λεξικ. Ἀνάγνωμ. Ἀμβροσ. Ὀμηρ. Ἰλ. Β'. 19. 57. Κ. 41. 268. Δ. 429. 574. Η. 283. Ι. 404. Ζ. 172. 178. Ο. 8. Π. 670. 980. Σ. 268. Ω. 363. Λεξικ. Ποιητικ. Ἀμβροσ. Χριστιαν. Λεξικ. Ἑτυμολογικ. Ὀμηροπινδαρικ. Ἀμβροσ.

(β) Ὁβίδ. ἐκ Πόντ. Ἑλ. Γ'. 11. Εὐστάθ. πρὸς Βοσσ. Ἑτυμολογικ. Ἀμβροσ. Ἑτυμολογικ. Μέγ. ἐν Νέκταρ. Belman. Orig. LL. ἐν Νέκταρ. 740. Σαίδ. ἐν Νέκταρ. Κληρικ. ἐν Ἡσιόδ. Θ'. 640. Ἀθήν. Β'. β'. 38. 39.

ποιότητος, ἔκτος τῆς εὐωδίας, καὶ τῆς εἰκασίας τοῦ Ἰδίου περὶ τῆς γλυκύτητος· περὶ δὲ τοῦ Νέκταρος λέγει ὁ Ὅμηρος, ὅτι ἦτον ἐρυθρὸν καὶ διατηρικὸν τῶν σωμαμάτων, καὶ εὐῶδες, ὡς καὶ ἡ Ἀμβροσία.

„Πατρόκλῳ δ' αὐτ' Ἀμβροσίην καὶ Νέκταρ ἐρυθρὸν

„Στάξε κατα ῥινῶν, ἵνα οἱ χρῶς ἔμπεδος εἴη.

Ο' δὲ Κύκλωψ ἀφ' οὗ ἔπιδε τὸν Μαράνιον οἶνον τοῦ Ο' δυσσέως, εἶπεν·

„Ἀλλὰ τὸ δ' Ἀμβροσίης καὶ Νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ“.

Ἦτον δὲ μεγάλη δυσυχία εἰς τοὺς Θεοὺς, ὅτε ἐσεροῦντο τὴν Ἀμβροσίαν καὶ τὸ Νέκταρ. Καθὼς γάρ οἱ Ἑρμῆς τὸν Ἄρην ἄφρωνον καὶ κατεξηραμένον, ὅτε ἐκράτησαν αὐτὸν οἱ Ἀλωεῖδαι δεκατρεῖς μῆνας φυλακωμένον. Ταύτην τὴν παιδείαν ἐδοκίμαζον οἱ Θεοί, ὅτε παρέβαινον τὸν μέγαν ὄρκον τῆς Στυγῆς. Ἐνόμιζον δὲ τὸ Νέκταρ ὡς τὸν ἄκρατον, καθαρὸν, καὶ καλόν, ἢ εὐῶδη οἶνον· ὅθεν καὶ, Νεκτάρειαι σπονδαί, αἱ καθαρὰ καὶ ἄδολοι, καὶ Νεκτάρειος χιτὼν, ὁ λεπτὸς καὶ καθαρὸς (α). Οἱ νόχροισι δὲ εἶπον αὐτὸ, κατὰ τινας, διὰ τὴν ἔχον πικρολογίαν τὸ οἶνοχοεῖν. Τοιοῦτον φαγητὸν ἔτρωγον καὶ πὸν ἔπινον οἱ Θεοί· διὰ τοῦτο δὲν εἶχον αἷμα, ἀλλ' ἄλλο ὑγρὸν Ἰχώρ καλούμενον. Τινὲς δὲ νομίζουσιν Ἀμβροσίαν καὶ Νέκταρ τὰς ξηρὰς καὶ ὑγρὰς ἀναθυμιάσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐνόμιζον, ὅτι τρέφονται οἱ ἀσέρες, ὡς καὶ ἡ γῆινος Ἀτμοσφαῖρα.

(α) Ἰλ. Γ. 38. Σ. 25. Ε. 340. Χρυσιάν. αὐτόθ. Νέκταρ. Φαβερῖν. ἐν Νέκταρ.

Τ Μ Η Μ Α Β.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Περὶ τοῦ Διός.

Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἐχρημάτισαν τριακόσιοι ἄνθρωποι ἔχοντες τὸ αὐτὸ ὄνομα. Ἄλλοι δὲ ἀριθμοῦσι τρεῖς μόνον τοὺς γνωστοτέρους· καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἦτον υἱὸς τοῦ Αἰθέρος, ὁ δὲ δεύτερος τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὁ τρίτος τοῦ Κρόνου, ὁ ἐπισημώτατος πάντων (α), περὶ οὗ ἐροῦμεν.

Πολλαὶ δὲ χῶραι οἰκειοποιήθησαν τὴν γέννησιν αὐτοῦ φιλοτιμούμεναι· ἐπειδὴ οἱ μὲν Φρύγες ἐκαυχῶντο, ὅτι ἐγεννήθη ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος Ἴδην· οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἔλεγον, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Βοιωτίαν, δεικνύοντες καὶ τὸν τόπον Πετραχὸς καλούμενον πλησίον τῆς Χερωνείας, ἔνθα κατέπιεν ὁ Κρόνος τὴν πέτραν, ἀντὶ τοῦ Διός· οἱ Μεσσηνιοὶ ἔλεγον, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Μεσσηνίαν, οἱ Αἰτωλοὶ, εἰς τὴν Ὠλεον πόλιν τῆς Αἰτωλίας, οἱ Ἀργεῖοι εἰς τὴν Ἀχαΐαν, καὶ οἱ Ἀρκᾶδες εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, βεβαιοῦντες, ὅτι ἐκεῖ κατέφυγεν ἡ Ῥέα, καὶ ἐγέννησεν αὐτὸν εἰς τὸ Λύκαιον ὄρος, ὅπου ἦτον καὶ σπήλαιον Ἱερὸν τῆς Ῥέας καλούμενον, εἰς τὸ ὅποιον εἰσέρχοντο μόνον αἱ Ἱέρειαι τῆς Ῥέας· ἄνδρες δὲ νὰ ἔμβωσι δὲν ἦτον ἄδεια. Καὶ ἐκεῖ κατέπιεν ὁ Κρόνος τὴν πέτραν. Ἦτον δὲ καὶ ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Ἱερά τοῦ Διός, ἐπειδὴ ἀνετράφη ἐκεῖ· ὠνομάζετο καὶ Ὀλυμπος τὸ ὄρος τοῦτο· ὠνομάζετο δὲ καὶ ἓν μέρος τοῦ ὄρους Κριτέα· ὅθεν ἔλεγον, ὅτι ἐκεῖ ἐτράφη ὁ Ζεὺς, καὶ οὐχὶ εἰς τὴν νῆσον Κρή-

(α) Βάρρ. παρ. Ροζίν. Β΄. ε΄. Κικέρ. Φύσ. Θ. Γ. Κἀ. 1198. Διόδ. Γ΄. Ε΄. Ἀπολλόδ. Α΄. α΄. 3. Ἡσιόδ. Θ. 457.

την, ὡς λέγουσιν οἱ Κρήτες. Τινὲς ὅμως δικαιολογοῦσι καὶ τούτους καὶ τοὺς Κρήτας, λέγοντες, ὅτι εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἐγεννήθησαν οἱ δύο πρότεροι, καὶ εἰς τὴν Κρήτην ὁ τρίτος, ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας· ἐπειδὴ μόνον αὐτὰτὰ δύο μέρη ἔχουσιν ἰσχυρὰς ἀποδείξεις, καὶ μαρτυρίας (α).

Ἐλθοῦσα τοίνυν ἡ Ῥέα εἰς τὴν Κρήτην, ὥς εἴρηται, εὔρε τοὺς Ἰδαίους Λακτύλους ἐκεῖ, οἱ ὅποιοι τὴν αἰδήγησαν, ἔμπειροι ὄντες τῆς χώρας, εἰς τὸ ὄρος Ἰδην· ἢ κατ' ἄλλους, εἰς τὸ ὄρος Δίκτην, κατ' ἄλλους δὲ, εἰς τὸ ὄρος Λύκτον, ὅπου ἦτον ἄντρον μέγα καὶ κρύφιον, καὶ ἐκεῖ ἐγέννησε τὸν Δία, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Θέμιδος· τροφούς δὲ αὐτοῦ κατέσκησε τὰς Νύμφας Ἀδράσειαν καὶ Ἰδην, θυγατέρας τοῦ Μελισσέως, Βασιλέως τῆς Κρήτης· τοὺς δὲ Κούριτας κατέσκησε φύλακας τοῦ παιδός. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς ἐγέλα ἐπ' αὐτὴν ἡμέρας ἀδιακόπως· ὅθεν ἐνομίσθη ὁ ἑβδόμος ἀριθμὸς τέλειος· εἰς τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἀνέδωκεν ἡ γῆ τὸ θρυλούμενον χόρτον Δίκταμον, τὸ ὅποιον γίνεται μόνον εἰς τὴν Ἰδην τῆς Κρήτης. Καὶ αἱ μὲν Νύμφαι ἐπιμελοῦντο καὶ ἔτρεφον αὐτὸν μὲν τὸ γάλα τῆς Αἰγὸς Ἀμαλθείας, ποτίζουσαι αὐτὸ μὲν τὸ κέρατον, τὸ ὅποιον ὠνομάσθη κέρας Ἀμαλθείας· ἐπειδὴ αὐταὶ δὲν εἶχον γάλα· οἱ δὲ Κούριτες ἐχόρευον ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου συγκροτοῦντες τὰ δόρατα καὶ ἀσπίδας, καὶ κρότον ποιοῦντες, διὰ νὰ μὴ τύχη καὶ ἀκούσῃ ὁ Κρόνος τὸ κλαύσιμον τοῦ βρέφους. Διὰ τοῦτο ὕστερον ὁ Ζεὺς μετὰ τὸν θάνατον τῆς Αἰγὸς Ἀμαλθείας, ἣ ὅποια ἐγέννα δύο ἐρίφια κατέκαψεν χρόνον, αὐτὴν μὲν καὶ τὰ δύο ἐρίφια κατησέρισεν, τὸ δὲ δέρμα αὐτῆς περιέθηκεν εἰς τὴν ἀσπίδα αὐτοῦ· ὁ-

(α) Δημήτρ. παρ. Σπάγχ. ἐν Καλλιμάχ. Ὑμν. εἰς Δία. 6. ἔ. Τζέτζ. αὐτόθ. ἔ. Στράβ. Εὐσάθ. Ἰλ. Β. 574. Στάτιος. Θήβ. Δ. 104. Παυσαν. Μεσσην. Λγ'. 2. Ἀρκαδ. Λγ'. 2. Λή. 2. 3. Κικέρ. Φύσ. Θ. Γ. Κά. 1198.

θεν ὠνομάζετο ἡ ἄσπις αὐτοῦ Αἰγίς, καὶ αὐτὸς Αἰγίοχος· ὕψερρον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν τῇ Ἀθηνᾷ· τὸ δὲ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἔδωκεν εἰς τὰς Νύμφας τὰς τροφούς αὐτοῦ, τὸ ὅποιον εἶχε δύναμιν νὰ χορηγῇ εἰς αὐτὰς ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιθυμήσωσι. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἡ Ἀμάλθεια ἦτον Νύμφη καὶ οὐχὶ Αἴξ (α).

Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Θέμις λαβοῦσα τὴν ἐπισκασίαν παρέδωκε τὸ βρέφος, νὰ τὸ ἀναθρέψῃ ἡ Νύμφη Ἀμάλθεια· ἡ δὲ Ἀμάλθεια εἶχε μίαν Αἴγα καὶ ἔδωκε νὰ ἀναθρέψῃ αὐτὸ ἐκείνη· ἡ δὲ Αἴξ ἦτον θυγατέρα τοῦ Ἥλιου καὶ τόσον φοβερά, ὥςτε οἱ Τιτᾶνες παρεκάλεσαν τὴν Γῆν νὰ τὴν κρύψῃ εἰς ἓν ἄντρον τὴν Κρήτης, διὰ νὰ μὴ τὴν βλέπουν πλέον· ἡ δὲ Γῆ ἀφ' οὗ ἔκρυψεν ἐκείνην, ἔδωκε τὴν φρουρίδα τοῦ Διὸς εἰς τὴν Ἀμάλθειαν, ἥτις ἀνέθρεψεν αὐτὸν μὲ τὸ ἴδιον αὐτῆς γάλα. Ὅτε δὲ ἀνετράφη ὁ Ζεὺς, καὶ ἤτοιμάζετο νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς Γίγαντας, εἶπεν ἡ Γῆ, νὰ μεταχειρισθῇ ὄπλον τὸ δέρμα τῆς Αἰγὸς ἐκείνης, ἐπειδὴ ἦτον ἄτρωτον καὶ φοβερόν· ἔτι δὲ εἶχε καὶ εἰς τὴν ράχιν πρόσωπον Γοργόνος· ὅθεν ἔλαβε τὴν δορὰν· τὰ δὲ κόκκαλα τῆς Αἰγὸς τιλύξας εἰς ἄλλης Αἰγὸς δέρμα, ἔκαμεν αὐτὴν πάλιν ἔμφυχον καὶ ἀθάνατον, καὶ τὴν κατησέρισε (β).

Κατ' ἄλλους δὲ, ἀνέθρεψαν αὐτὸν αἱ Πλειάδες, ἡ Πελειάδες, αἱ περισεραί, καὶ ὁ Ἀετὸς, εἰς ἓν ἄντρον Ἰερὸν τῆς Κρήτης, χωρὶς νὰ ἰξεύρῃ ἄνθρωπος θνητὸς, φέρουσαι αὐταὶ μὲν Ἀμβροσίαν ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁ δὲ Ἀετὸς ἐλάμβανε Νέκταρ ἀπότινος πηγῆς μὲ τὸ ράμφος καὶ ἐπότιζεν αὐτόν· ὅθεν ἀφ' οὗ ἐνίκησεν ὁ Ζεὺς ὕψερρον τὸν Κρόνον, κατησέρισε καὶ τὸν Ἀετὸν καὶ τὰς Πλειάδας, τὰς ὁποίας διώρισε νὰ προμηνύωσι τὴν ἔλευσιν

(α) Ἀπολλόδ. Α'. α. 3. Ὑγῖν. Αἴτρον. Β'. 13. ἔ. Παρμενίσκ. αὐτόθι. Δίδυμ. παρ Λακτανο. istit A. Κβ'. Ἀπολλών. Γ'. 133. Θεόδωρ. Σαμοθράξ. παρ Πτολεμ. Ἡφαιστ. Ζ'.

(β) Μισαῖος παρ Ἐρατοσθίν. Καταγερισμ. Ιγ'.

τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ χρόνου. Κατ' ἄλλους δέ, τὸν ἀνέθρεψε μία Ἄρκτος. Κατ' ἄλλους, μία ἀγρία σκρόφα ἐθήλαζεν αὐτὸν, ἡ ὁποία ἤρχετο αὐτομάτως, καὶ παραδόξως (α), καὶ ἔκαμνε ταραχὴν μετὰς φωνὰς αὐτῆς, διὰ νὰ μὴ ἀκούῃ ὁ Κρόνος τὸ κλαύσιμον αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο οἱ Κρήτες ὕψερυν ἐνόμιζον Ἱερὸν τὸ ζῶον τοῦτο. Κατ' ἄλλους δέ, ἀνετράφη εἰς τὴν Κνωσσὸν πόλιν τῆς Κρήτης, εἰς τὸν οἶκον τοῦ τότε Βασιλέως τῆς πόλεως ἐκείνης Κριτὸς, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος.

Κατ' ἄλλους δέ, ἀφ' οὗ ἐγεννήθη εἰς τὸ ἄντρον, συνήχθησαν ἐκεῖ μέλισσαι πολλαί, καὶ ἐφώλευον τὸ δὲ συναγόμενον μέλι ἔτρωγεν ὁ Ζεὺς, καὶ οὕτως ἀνετράφη ὅθεν ὕψερυν κατέσκησε τὸ ἄντρον κατοικίαν ἀσφαλῆ τῶν μελισσῶν, καὶ ἄβατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Κατά τινα δὲ διωρισμένον καιρὸν τοῦ χρόνου, ἐθερμαίνεται τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐχύθη εἰς τὴν γέννησιν αὐτοῦ, καὶ ἐφαίνεται πῦρ ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ σπηλαίου· τέσσαρες τολμηροὶ καὶ κακότροποι ἄνθρωποι, Λαῖος, Κολεός, Κέρβερος, καὶ Αἰγωλιὸς ὀνομαζόμενοι, ἐφόρεσαν φορέματα χαλκᾶ, διὰ νὰ μὴ κεντρώσωσιν αὐτοὺς αἱ μέλισσαι, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ σπήλαιον ἐκλεψαν τὸ μέλι, εἶδον καὶ τὰ σκάργανα τοῦ Διὸς· ἀνέλυσεν ὅμως ὁ χαλκὸς τῶν φορεμάτων ὑπὸ τοῦ πυρός· ὁ δὲ ὁ Ζεὺς ἀγανακτῆσας καὶ βροντήσας, ἐξέτεινε τὸν κεραυνὸν· ἀλλ' αἱ Μοῖραι καὶ ἡ Θέμις ἐμπόδισαν αὐτὸν, λέγουσαι, ὅτι δὲν εἶναι συγχωρημένον καὶ ὅσιον, νὰ φονευθῇ ἄνθρωπος ἐκεῖ, εἰς τὸ Ἱερὸν ἐκεῖνο καὶ ἀμίαντον ἄντρον. Ὅθεν μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς ὄρνεα, καὶ ἐκ τούτων κατάγονται τὰ γένη ἐκεῖνα τῶν ὀρνίθων, Λαῖοι, Κολεοὶ, Κέρβεροι, καὶ Αἰγωλοὶ, καὶ εἶναι οἰωνοὶ αἴσιοι, καὶ ἐκτελεστικοί, ὅταν φανοῦν, ἐπειδὴ εἶδον τὸ αἷμα τοῦ Διὸς (β).

(α) Μοιρῶ, ἢ Μυρῶ, Ποιήτρια Βυζαντ. παρ' Ἀθην. Θ'. 491. καὶ παρ' Νατάλ. Β'. α'. 82. & 83. Ἀγαθοκλ. Βαβυλών. παρ' Ἀθην. αὐτόθι. 376. Ἰωνιά, 304. Απολλών. & Εὐσέβ. παρ. Νατάλ. αὐτόθι.
(β) Βοῖος παρ' Ἀντων. Λιβεράλ. Ιθ'.

Ἀνατραφεὶς δὲ ὁ Ζεὺς, ἢ οὕτως, ἢ ἄλλως, καὶ αὐξήσας ὀλίγον, εἶχε διδάσκαλον τὸν Ὀλυμπον, ἄνθρωπον πεπαιδευμένον, καὶ φρόνιμον, ὃς τις ἐδίδαξεν αὐτὸν τὰ θεῖα, καὶ τὰ λοιπὰ· καὶ ἀπὸ τοῦ διδασκάλου ὠνομάσθη Ὀλύμπιος. Κατ' ἄλλους δέ, ὁ Κρόνος παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Ὀλυμπον, διὰ νὰ τὸν διδάξῃ καὶ ἀναθρέψῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὕσερον ὁ Ὀλυμπος παρεκίνει τοὺς Γιγαντας κατ' αὐτοῦ, ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς, ἐκεραύνωσεν αὐτόν· ὕσερον ὅμως μετενόησε, καὶ ἐλυπήθη πολὺ· ὅθεν θάψας αὐτὸν ὠνόμασε τὸν τάφον αὐτοῦ Δία, εἰς τιμὴν ἐκείνου, καὶ παρηγορίαν αὐτοῦ (α).

Ἐξίρχετο δὲ ὕσερον, καὶ περιεδιάβαζεν εἰς τὴν Κρήτην, ἔχων καὶ τὰς τροφούς αὐτοῦ, καὶ ἀπῆντισε ποτὲ τὸν Κρόνον εἰς τόπον ξενὸν καὶ πλησίον, ὥς ἐκῆναγκάσθῃ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς δράκοντα· τὰς δὲ τροφούς μετεμόρφωσεν εἰς Ἀρκτους, εἰς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου· καὶ εἰς ἐνθύμησιν τούτου τοῦ συμβεβηκότος, κατηξέρισεν αὐτάς. Κατ' ἄλλους δέ, μία τροφὸς αὐτοῦ ὠνομάζετο Κυνόσουρα, καὶ ἦτον μία τῶν Ἰδαίων Νυμφῶν, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ λιμὴν τῆς Κρήτης Κυνόσουρα. Κατ' ἄλλους δέ, ὠνομάζετο Ἑλίκη, καὶ διὰ εὐγνωμοσύνην κατηξέρισεν αὐτήν ὁ Ζεὺς, καὶ αὕτη εἶναι ἡ μικρὰ Ἀρκτος (β).

Ὑσερον δέ, εὐράντινα σημεῖα ὁ Κρόνος, ἐζήτει αὐτὸν ἐπιπόνως· καὶ τότε ἔκρυψεν αὐτὸν ὁ Κρῆς εἰς τὸ Δίκταιον ὄρος· ὅμως ἡ ζήτησις καὶ ἐξέτασις ἐγένετο αὐσιγρὰ· ὅθεν ἔλαβον αὐτὸν οἱ Κούρητες καὶ ἐμβάντες εἰς Κλεψύδραν, ἐπέρασαν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, καὶ παρέδωκαν αὐτὸν εἰς δύο Νύμφας Ἰθώμην καὶ Νέδαν, διὰ νὰ τὸν προσέχωσι· καὶ ἐπειδὴ ἔλουσαν αὐτὸν ἐκεῖ εἰς μίαν πηγὴν, ὠνομάσθη καὶ ἐκείνη Κλεψύδρα· ὅθεν

(α) Διόδ. Γ. Οβ'. Πτολεμ. Ἡφαίσ. Β'.

(β) Θέων ἐν Ἀράτου Φαινομέν. καὶ Ἀγλαοσθέν. ἐν Ναξικοῖς, καὶ Ἀρατ. παρ. Ἐρατοσθέν. Κατασερισμ. ἐν Ἀρκτ. Μικρ. β'.

ἐνόμιζον οἱ Μεσσηνιοί, ὅτι ἐγεννήθη ἐκεῖ ὁ Ζεὺς. Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν. Τότε οἱ Κούριτες κατέστησαν πρῶτον τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα εἰς τὴν Μεσσηνίαν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς σωτηρίας τοῦ παιδός (α). Κατ' ἄλλους δὲ, αἱ Νύμφαι τῆς Ἀρκαδίας ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τὸν παρέδωκαν εἰς τὰς Νύμφας Μελιάδας, συντρόφους τῶν Κουρήτων· καὶ ἄλλοι πάλιν λέγουσι καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐμεγάλωσεν ὁ Ζεὺς, εἴρηται, ὅτι ἔβασιλευσεν εἰς τὴν Κρήτην, καὶ συνάξας σράτευμα Κρητικὸν ἐπολέμησε τοὺς Τιτᾶνας, καὶ ἠλευθέρωσε τὸν Κρόνον· ἔπειτα εἰς τὸν κατὰ τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτᾶνων πόλεμον συνεμάχησε μὲ ὅλους τοὺς Θεοὺς, καὶ μὲ τὴν Στύγα καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς, Νίκην, Κράτος, Βίαν, καὶ Ζῆλον· φρονεύσας καὶ τὴν Κάμπην ἠλευθέρωσε τοὺς Κύκλωπας ἐκ τοῦ Ταρτάρου· ποτίσας καὶ τὸν Κρόνον τὸ φάρμακον, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐξεμέσῃ πάλιν τὰ τέκνα ὅλα, ὅσα ἔφαγε, κατὰ τὴν συμβουλήν τῆς Μήτιδος, ἢ τῆς Γῆς. Καὶ τότε κατεσκεύασαν οἱ Κύκλωπες τὰ ὅπλα, καὶ τὸν Βωμὸν, τὸ θυτήριον λεγόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλον τὸν κεραυνὸν, καὶ ἔφερον αὐτὸν πρὸς τὸν Δία σκεπασμένον· καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θυτήριον ᾤμοσαν οἱ Θεοὶ τὸν ὄρκον τῆς συμμαχίας· ὅθεν κατησέρισεν αὐτὸ ὁ Ζεὺς ὕψερρον, εἰς ἀνάμνησιν τοῦτου τοῦ μεγάλου συμβεβηκότος· διὰ τοῦτο ἐπεκράτησεν ὕψερρον ἢ συνέθεια, νὰ ἔχουν εἰς τὰ συμπόσια θυτήριον μὲ πῦρ, καὶ νὰ ὀμνύωσιν εἰς αὐτὸ τοὺς ὄρκους. Κινήσαντες οὖν τὸν πόλεμον ἐνίκησαν τοὺς Τιτᾶνας, καὶ ἐδίωξαν τὸν Κρόνον, ὡς εἴρηται ἐκεῖ (β). Εἰς τοῦτον

(α) Εὐστάθ. ἐν Διονύσι. Περιηγῆσι. 496. Μελέτ. Γεωγραφ. 312. Παυσαν. Μεσσηνιακ. Λγ'. 2.

(β) Ἀπολλόδ. Α'. β'. 1. Σχολ. Ἀράτ. 403. Σχολ. Γερμανικ. 85. Ὑγῖν. Ἀρονεμ. Β'. 39.

τὸν πόλεμον εἶχεν ὁ Ζεὺς τὴν Αἰγίδα σκεπασήριον, κατὰ τὴν συμβουλήν τῆς Θέμιδος, καὶ ὠνομάσθη Αἰγίοχος.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐπειδὴ τὸ βασίλειον διηρεῖτο εἰς τέσσαρα βασίλεια, κατὰ τὴν φυσικὴν θέσιν, εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ, τῆς Γῆς. Θαλάσσης, καὶ τοῦ Ἄδου, καὶ αὐτοὶ ἦγον μόνον τρεῖς ἀδελφοὶ, συνεφώνησαν νὰ ἀφήσουν τὸ βασίλειον τῆς Γῆς κοινόν, εἰς ὅλους τοὺς συμμαχοὺς Θεοὺς, καὶ τὰ ἄλλα νὰ μοιράσσουν αὐτοὶ κατὰ κλῆρον. Καὶ οὕτως ἔλαχεν ὁ Ζεὺς τὸ βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Ποσειδῶν τῆς Θαλάσσης, καὶ ὁ Πλούτων τοῦ Ἄδου. Κατά τινα δὲ τρόπον, εἶχον καὶ τὸν Ὀλυμπόν κοινόν, ὅπου ἦγον τὰ παλάτια τοῦ Διὸς, καὶ αἱ κατοικίαι τῶν Θεῶν· ἔδωκεν ὅμως ὁ Ζεὺς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Θεοὺς τιμὰς ἰδιαιτέρας, κατὰ τὴν ἀξίαν ἑκάστου, εἰς ἀμοιβὴν διὰ τὴν συμμαχίαν, καὶ πιστὴν ὁμοφωνίαν. Καὶ οὕτως ὕψερρον ἐκυβέρνα ἕκαστος τὸ βασίλειον καὶ τὴν ἐπιστάσιαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς. Καὶ ὁ μὲν Ζεὺς ἔκτισε τὰ παλάτια αὐτοῦ εἰς τὸν Ὀλυμπόν, ὁ δὲ Ποσειδῶν εἰς τὴν Θάλασσαν, καὶ ὁ Πλούτων εἰς τὸν Ἄδην, ἔχοντες ἕκαστος διοίκησιν ἰδιαιτέραν εἰς τὸ βασίλειον αὐτοῦ· ὅμως τὸ κοινόν καὶ ὑπέρτατον συμβούλιον ἦτον εἰς τὸν Ὀλυμπόν, προεδρεύοντος τοῦ Διὸς· καὶ ἐκεῖθεν ἦρχοντο αἱ προσαγαί καὶ ἀποφάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐπείθοντο ὅλοι, ὥς ἦσαν ὡς ὑποκείμενοι σχεδόν· διὰ τοῦτο καὶ ἐξώριζεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς, ὅταν ἔσφαλλον, καθὼς ἐξώρισε τὸν Ποσειδῶνα, καὶ δὲν εἶχε πλεον ἄδειαν νὰ ἔλθῃ, οὔτε εἰς τὸ βασίλειον αὐτοῦ, οὔτε εἰς τὸν Οὐρανὸν νὰ ἀναβῇ· ἀλλὰ περιεφέρετο εἰς τὴν Γῆν ὡς ἰδιώτης καὶ δυστυχής, εἰς τὸ κοινόν καὶ δημωτικὸν καταφύγιον (α).

Μετὰ ταῦτα δὲ, μέινας εἰς ἡσυχίαν καὶ διατάξας ὅλας τὰς ὑποθέσεις τοῦ βασιλείου, ἔλαβε γυναῖκα τὴν

(α) Ἀπολλόδ. αὐτόθι. Ὅμηρ. Ἰλ. Ο. 187. ἔ. Δίδυμ. Καλλιμ. Ἰμν. εἰς Δία. 59. ἔ. Σχολ.

ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἦραν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι εἶχε καὶ ἄλλας γυναῖκας πρότερον, ὥς ῥηθήσεται μετ' ὀλίγον. Ἄλλ' εὐθὺς ἠγέρθησαν οἱ Γίγαντας κατ' αὐτοῦ, ἔπειτα ὁ Τυφῶν, καὶ τέλος οἱ Ἀλωεῖδαι, καὶ κατετάραξαν τὸν Οὐρανὸν, ἐπαπειλοῦντες νὰ ἀρπάσουν οὐχὶ μόνον τὸ βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἦραν. Νικήσας δὲ καὶ τούτους, ὥς εἴρηται, καὶ ῥηθήσεται εἰς τοὺς οἰκείους τόπους, καὶ μέινας εἰς ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν, ἐφέρετο πρὸς μὲν τοὺς ἄλλους Θεοὺς αὐστηρῶς καὶ ἀλαζωνικῶς, ἐπαιρόμενος εἰς τὰς νίκας καὶ κατορθώματα αὐτοῦ· ὅθεν ἦσαν ὅλοι μουσικοὶ ἐπίβουλοι περιμένοντες εὐκαιρίαν· πρὸς δὲ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἦραν καταφρονητικῶς, καταδιώκων καὶ μοιχεύων τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας· ὥς ἐκείνη μὴ ὑποφέρουσα τοῦτο, ἔφυγεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Βοιωτίαν. Τοῦτο ὅμως ἠρέθισε περισσότερον ὅλους τοὺς Θεοὺς· μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ φιλιωθῇ ἄλλως, κατέβη μόνος εἰς τὴν Βοιωτίαν, καὶ συμβουλευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κιβαιρῶνος Βασιλέως τῶν Πλαταιῶν, ἔβαλεν ἄγαλμα ξύλινον εἰς τὴν ἄμαξαν αὐτοῦ ἐνδεδυμένον ὡς γυναῖκα· ἔπειτα ἔλεγεν, ὅτι ἦτον ἡ Πλαταιὰ θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ, τὴν ὁποίαν φέρει εἰς τὸν Οὐρανὸν νὰ τὴν σεφανωθῇ, ἐπειδὴ ἔφυγεν ἡ Ἦρα· ἦτον δὲ ἡ Πλαταιὰ νέα ὠραιότατη, καὶ περίφημος. Τοῦτο ἀκούσασα ἡ Ἦρα, ἔτρεξε μὲ σπουδὴν, καὶ φθάσασα τὴν ἄμαξαν, ἔσχισε τὰ φορέματα τοῦ ἀγάλματος μὲ θυμὸν, νομίζουσα ὅτι ἦτον ἡ Πλαταιὰ· ἐνοσιμεύθη ὅμως τὸ σρατήγημα, καὶ ἐφιλιώθη μὲ τὸν Δία· καὶ οὕτως ἀνέβη πάλιν εἰς τὸν Οὐρανὸν (α). Διὰ ταύτην λοιπὸν τὴν αἰτίαν κατέστησαν οἱ Πλαταιεῖς τὴν ἑορτὴν Δαίδαλα καλουμένην, ἐπειδὴ ὠνόμαζον Δαίδαλα τὰ ἀρχαῖα ξύανα.

Ὁ Ζεὺς ὅμως δὲν ἄλλαξε τὴν γνώμην, ἀλλὰ μά-

(α) Πausan. Βοιωτικ. Γ'. 1. 2.

λιστα ἐξέκλινεν εἰς τὰ χειρότερα, ὥς ἐν ᾧ εἶχε τοσαύτας παλλακίδας, ἤρπασε καὶ τὸν Γανυμήδην, καὶ κατέστησεν αὐτὸν οἰνοχόον. Τότε λοιπὸν ἡ Ἥρα βλέπουσα τὸ κακὸν ἀθεράπευτον διὰ τὴν ἑξίν, συνεκρότησε συνομασίαν μὲ τὸν Ποσειδῶνα, Ἀπόλλωνα, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ δέσωσι τὸν Δία. Ἀλλ' ἡ Θέτις, μαθούσα τὴν ἐπιβουλήν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Νηρέως τοῦ Μάντεως, ἔλαβε τὸν Αἰγέωνα βοηθόν, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ λέγει πρὸς τὸν Δία τὸν κίνδυνον· ὅθεν ὁ Ζεὺς προκαταλαβὼν τὴν συνομασίαν ἄπρακτον, τὸν μὲν Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα ἐξώρισεν εἰς τὴν Γῆν, τὴν δὲ Ἀθηνᾶν ἐσυγχώρησε· τὴν Ἥραν ὅμως ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἐπειδὴ κατέτρεχε καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἡρακλέα, καὶ εἶχε διπλοῦν τὸ σφάλμα· ἔπειτα ἐφοβέρισεν ὅλους τοὺς ἄλλους Θεοὺς, ἐπιδεικνύμενος τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ λέγων, ὅτι ὅλοι οἱ Θεοὶ καὶ αἱ Θεαὶ δὲν ἔμποροῦν νὰ σαλεύσωσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ· αὐτὸς ὅμως ἂν θελήσῃ, δύναται, οὐχὶ αὐτοὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν Γῆν, καὶ τὴν Θάλασσαν, νὰ ἀνατρέψῃ· ὅθεν οἱ Θεοὶ φοβηθέντες, ὑπήκουον ὅς ἐρον εἰς ὅτι καὶ ἂν ἔλεγε. Φοβήσας λοιπὸν τοὺς Θεοὺς ὅλους, καὶ μέινας τότε εἰς τελείαν ἀσφάλειαν καὶ ἀφοβίαν, ἐδόθη κατὰ κράτος εἰς τὴν ἀσωτείαν, μεταλλάττων τὰς νομίμους γυναῖκας, καὶ ἄρπάζων καὶ ἐξαπατῶν τὰς ἄλλοτρίας, μεταμορφούμενος εἰς διάφορα σχήματα (α).

Πρώτην μὲν γυναῖκα λέγουσιν ὅτι ἔλαβε τὴν Μῆτιν θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ· καὶ ὅτε ἦτον ἔγκυος νὰ γεννήσῃ τὴν Ἀθηνᾶν, ἐδίωξεν αὐτὴν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἐπειδὴ ὁ Οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ προέλεγον, ὅτι τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ γεννήσῃ, θέλει γένει σοφώτερον καὶ φρονιμώτερον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως κινδυνώδες. Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Μῆτις ἦτον μόνον παλλακὴς

(α) Λακτιαν. Δ'. Θ'. Ε'. Κά. Ὀμηρ. Ἰλ. Α'. 399. ἔ Δίδ. Ὑμν. αὐτόθι.

καὶ ἔρωμένη, ἣ ὁποῖα ἀπέφευγε μάλισσα τὸ ζήτημα αὐτοῦ, μεταβαλλομένη εἰς πολλὰς μορφάς· ὅμως ἐξηπατήθη, καὶ ἐγκασρώθη τέλος πάντων· ἔπειτα ἔλεγεν, ὅτι μέλλει νὰ γεννήσῃ θυγατέρα, καὶ ὕσερον υἱόν, ὅστις μέλλει νὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἀκούσας δὲ ὁ Ζεὺς τοῦτο καὶ φοβηθεὶς, κατέπιεν αὐτήν, καὶ ὅτε ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς γεννήσεως, ἐγέννησεν αὐτὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ (α).

Ἐπειτα ἔλαβε τὴν Θέμιν, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὰς Ὠρας καὶ τὰς Μοίρας.

Ἐπειτα τὴν Εὐρυνόμην, θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὰς Χάριτας.

Ἐπειτα τὴν Τιτανίδα Μνημοσύνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὰς Μούσας.

Τινὲς δὲ Λέγουσιν, ὅτι ἦτον καὶ ἡ Δήμητρα γυνὴ αὐτοῦ, καὶ ἡ Λητώ, ὥς εἶχεν ἑπτὰ γυναῖκας μὲ τὴν Ἥραν (β).

Τέλος δὲ, ἀγαπήσας καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἥραν ἔλαβε καὶ αὐτὴν γυναῖκα. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι εἶχον ἔρωτα τριακοσίους χρόνους μυσικόν, καὶ τότε ἐγέννησαν τὸν Ἥφαιστον. Καὶ ἀφ' οὗ ἐνίκησεν ὁ Ζεὺς τοὺς Τιτᾶνας, καὶ τὸν Κρόνον, καὶ ἔλαβε τὴν βασιλείαν, ἔλαβεν αὐτὴν γυναῖκα νόμιμον. Περὶ δὲ τοῦ τόπου, ὅπου συνεφώνησαν πρῶτον τὸν ἔρωτα, φέρονται διάφοροι λόγοι. Ἐπειδὴ τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ἡ Ἥρα ἀνεδράφη εἰς τὴν Εὐβοίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἀρπάσας αὐτὴν ὁ Ζεὺς, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ ὄρος Κιθαιρᾶνα, ὅπου ὁ Κιθαιρῶν ἔδωκεν αὐτῷ τόπον κρύφειον διὰ νὰ τὴν κρύψῃ, καὶ κλίνην ἐκ χόρτων χλωρῶν διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν· ἦλθε δὲ ὕσερον ἡ Μάκρις ἡ τροφὸς τῆς Ἥρας εἰς ζήτησιν αὐτῆς, καὶ ὁ Κιθαιρῶν δὲν ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, λέγων, ὅτι ἀναπαύεται ἐκεῖ ὁ Ζεὺς μὲ τὴν

(α) Ἡσίοδ. Θ'. 886. Ἀπολλόδ. Α'. β'. 1. καὶ γ'. 6.

(β) Ἡσίοδ. αὐτόθι. 901 — Ἀπολλόδ. Α'. Γ'. 1. Νατάλ. Β'. α'. 91.

Λητώ τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ὕστερον ἠθέλησεν ἡ Ἥρα νὰ ἔχῃ ἓνα Ναὸν καὶ Βωμὸν κοινὸν μὲ τὴν Λητώ, εἰς εὐγνωμοσύνην· ἐπειδὴ ἀπεδόθη εἰς ἐκείνην ἡ κατηγορία. Κατ' ἄλλους δὲ, αὐτὴ ἡ Ἥρα ἐλατρεύετο εἰς τὸν Ναὸν ἐκεῖνον Λητώ ἐπονομαζομένη ἀπὸ τοῦ Λαθεῖν· ἐπειδὴ δὲν ἠῦρεν αὐτὴν ἡ Μάκρις. Κατ' ἄλλους δὲ, ἡ Εὐβοία ἦτον τὸ πρῶτον θεάτρον τοῦ ἔρωτος τούτου· ὅθεν ὠνομάσθη καὶ τὸ ὄρος Ὀχι, ἀπὸ τῆς Ὀχείας, ἦτοι, μίξεως τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Κατ' ἄλλους δὲ, εὗρεν αὐτὴν εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἀργολίδος Θόρναξ καλούμενον, ἐν ᾧ ἔβρεχεν, ἢ ἦτον ψύχρα, καὶ μεταμορφωθείς εἰς Κόκκυγα (κοῦκκον), ἐξηπάτησεν αὐτήν· ὅθεν ἐπονομάσθη τὸ ὄρος ἐκεῖνο Κόκκυξ. τότε εἶδεν αὐτοὺς ἐκεῖ ὁ Τιρύνθιος Ἀλιάκμων, καὶ μανεῖς ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Ἰναχον, ὡς ρηθῆσεται ἐκεῖ. Κατ' ἄλλους δὲ, τοῦτο συνέβη εἰς τὴν Σάμον πρῶτον· ἐκεῖ εἶδε τὴν Ἥραν καὶ ἐξηπάτησεν αὐτήν. Κατ' ἄλλους δὲ, συνέβη εἰς τὸ ὄρος Ἰδην, ὅπου ὠνομάσθη μία κορυφὴ Λεκτὸν, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. Οἱ δὲ Κρήτες ἔλεγον, ὅτι συνέβη εἰς τὴν Κρήτην ὁ γάμος, τὸν ὁποῖον ἐνόμαζον οἱ Ποιηταὶ Ἰερὸν γάμον (α).

Ἐγέννησε λοιπὸν καὶ ἐκ τῆς Ἥρας τέσσαρα τέκνα, τὴν Ἥβην, Ἥφαιστον, Ἄρην, καὶ Εἰλείθυαν.

Ἐκ δὲ τῶν Παλλακίδων αὐτοῦ ἐγέννησεν ἄπειρα· ὡς ἐκ τῆς Λητοῦς τὴν Ἀρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα· ἐκ τῆς Δήμητρος τὴν Περσεφόνην· ἐκ τῆς Νιόβης τοῦ Φωρωνέως τὸν Ἄργον, κατὰ τινας καὶ τὸν Πελασγόν.

Αὕτη δὲ ἡ Νιόβη ἦτον ἡ πρώτη Θυιτὴ γυνὴ, μὲ τὴν ὁποίαν συνουσιάσθη πρῶτον, καὶ ἐγέννησε τέκνα Θυιτὰ· καὶ τελευταία ἡ Ἀλκμήνη, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἡρακλέα, καὶ ἔκτοτε ἔπαυσε πλέον τὴν μετὰ τῶν Θυι-

(α) Ὅμηρ. Ἰλ. Α' 609. καὶ Δίδυμ. Πλάταρχ. παρ' Εὐσεβ. Προ-
παρασκευ. Γ' α. 84. Στέφαν. ἐν Καρύτ. Σχολ. Θεοκρίτ. ΙΕ'. 64.
Παυσαν. Κορινθ. Λγ'. 2. Βίλοαζ. Σχολ. Ὅμηρ. Ἰλ. Ζ'. 296. 284.

τῶν γυναικῶν ἀσέλγειαν· ὥς ἐπαριθμοῦσι δεκαεξ
θνητὰς γυναῖκας ἐξ ὧν ἐτεκνογόνησεν (α).

Β΄. Ἡ Καλλιςῶ, θυγάτηρ τοῦ Λυκάωνος, τὴν ὁποίαν
ἐξηπάτησε μεταμορφωθείς εἰς τὸ σχῆμα τῆς Ἀρτέμι-
δος, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα.

Γ΄. Ἡ Ἰῶ, θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, τὴν ὁποίαν ἐβίασε
μεταμορφωθείς εἰς ὀμίχλην, καὶ ἐγέννησε τὸν Ἑπαφρον.

Δ΄. Ἡ Δανάη, θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου, τὴν ὁποίαν
ἐξηπάτησε μεταμορφωθείς εἰς χρυσὴν βροχήν, καὶ ἐγέν-
νησε τὸν Περσεά.

Ε΄. Ἡ Εὐρώπη, θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος, τὴν ὁποίαν
ἤρπασεν ἐκ τῆς Φοινίκης μεταμορφωθείς εἰς ταῦρον, καὶ
ἐγέννησεν εἰς τὴν Κρήτην τὸν Μίνωα, Σαρπηδῶνα, καὶ
Ῥαδάμανθυ.

ΣΤ΄. Ἡ Λήδα, θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, τὴν ὁποίαν
ἐξηπάτησε μεταμορφωθείς εἰς ὄρνικον, καὶ ἐγέννησε
τὸν Πολυδεύκην· κατὰ τινὰς δὲ, καὶ τὴν Ἑλένην (β).

Ζ΄. Ἡ Αἴγινα, θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, τὴν ὁποίαν
ἤρπασε μεταμορφωθείς εἰς πῦρ, καὶ ἐγέννησε τὸν Αἰα-
κόν.

Η΄. Ἡ Ἀντιόπη, θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως, τὴν ὁποίαν
ἐξηπάτησε μεταμορφωθείς εἰς Σάτυρον, καὶ ἐγέννησε
τὸν Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα (*).

Θ΄. Ἡ Ταῦγέτι, θυγάτηρ τοῦ Ἀτλαντος, ἐξ ἧς
ἐγέννησε τὸν Λακεδαιμόνα.

Ι΄. Ἡ Μαία, καὶ αὐτὴ τοῦ Ἀτλαντος, ἐξ ἧς ἐγέννη-
σε τὸν Ἑρμῆν.

(α) Ἀπολλόδ. Β΄. α· ι. Ὑγῖν. Μύθ. 144. Εὐσέβ. Χρονικ Α΄.
Μ. 3410.

(β) Ἀπολλόδ. Γ΄. η̄. 2. ᾱ. 3. δ̄. ι. Ὀβίδ. Μετ. Β΄. 409. 588.
καὶ ζ̄. 110.

(*) Ἐγέννησεν ὅμως καὶ ἐκ τῆς Σεμέλης τὸν Διόνυσον.

Ια'. Ἡ Ἠλέκτρα, καὶ αὐτὴ τοῦ Ἀτλαντος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον.

Ιβ'. Ἡ Ἑλάρη, θυγάτηρ τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τιτυόν.

Ιγ'. Ἡ Πλουτώ, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τάνταλον.

Ιδ'. Ἡ Δία, θυγάτηρ τοῦ Διωνέως, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Πειρίθουν.

Ιε'. Ἡ Πρωτογένεια, θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἀέθλιον (α).

Ις'. Ἡ Ἀλκμήνη, θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, τὴν ὁποίαν ἐξηπάτησε μεταμορφωθείς εἰς τὸ σχῆμα τοῦ Ἀμφιτρύωνος, καὶ διατρίψας τρεῖς νύκτας εἰς αὐτήν, ἐγέννησε τὸν Τριέσπερον Ἡρακλέα, καὶ ἔκτοτε ἔπαυσε πλέον τὴν θνητὴν τεκνογονίαν, εὐχαριστηθεὶς εἰς τὴν γέννησιν τοῦ τοιοῦτου υἱοῦ, καὶ σοχαζόμενος, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ γεννήσῃ ἄλλον τοιοῦτον.

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ὑβρεως τὸν Πᾶνα, ἐκ τῆς Αἰγὸς θυγατρὸς τοῦ Πανός, τὸν Αἰγιπᾶνα, ἐκ τῆς Σελήνης τὸν Πανδίωνα, ἐκ τῆς Μούσης Θαλείας τὸν Πάλικον, ἐκ τῆς Νύμφης Ὠρας τὸν Κολάξαν, ἐκ τῆς Ταρμαντίδος τὸν Λάρβαν, ἐκ τῆς Νύμφης Σθενίδος τὸν Μέγαρον, ἐκ τῆς Κάρμης θυγατρὸς τοῦ Εὐδούλου τὴν Βριτόμαρτιν· καὶ ἄλλα πολλά.

Ὡς καὶ περὶ τῶν μεταμορφώσεων λέγουσιν, ὅτι καταδιώκων τὴν Ἀσερίαν, μετεμορφώθη εἰς Ἄετόν· καταδιώκων δὲ τὴν Περσεφόνην, μετεμορφώθη εἰς ὄφιν. Καταγινόμενος δὲ νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ τὴν Κλυτωρίαν, γυναικα ὥραιαν τῆς Θεσσαλίας, μετεμορφώθη εἰς μύρμηκα· ὁμοίως μεταμορφωθείς εἰς Ἄετόν, ἤρπασε τὸν Γα-

(α) Ἀπολλ. δ. Γ. 1. 2. Ὀβιδ. αὐτόθ. 113. Ἀρνόβ. παρ. Γουαλδ. Συντ. Β'. Τγῆν. 155. Μακρόβ. Κρον. Γ. 13'.

νυμίδην· ἐπιστημότεραι δὲ μεταμορφώσεις αὐτοῦ εἶναι αἱ ἐξῆς τέσσαρες, κατὰ τὸ ἐπίγραμμα.

„Ζεὺς Κύνος, Ταῦρος, Σάτυρος, χρυσός,

„Δι' ἔρωτα Λήδας, Εὐρώπης, Αἰτιόπης, Δανάης (α).

Ἐβίασε μὲν καὶ κατήσχυεν ἀδελφάς, ὥς εἶδομεν, Δείας, θυγατέρας, καὶ τὸ μέγιστον, ὥς νομίζουσι γυνες, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ῥέαν (*), κατὰ τὰ πλάσματα τῶν Ποιητῶν, καὶ δεισιδαιμόνων, ὅμως αὐτοὶ, οἱ πλάτταντες αὐτὰ, ἐνόμιζον αὐτὸν Θεὸν μέγιστον, καὶ πατέρα Θεῶν τε θνητῶν τε, διοικοῦντα τὸ πᾶν κατὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ, βρέχοντα, ἀσράπτοντα, βροντῶντα, κεραυνοβολοῦντα, καὶ ὅλας τὰς φυσικὰς ἐνεργείας, καὶ δυνάμεις ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ διακρατοῦντα· ὑπέταξαν ὅμως αὐτὸν μόνον εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Εἰμαρμένης. Καὶ ὅτε ἦτον εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἐκάθητο εἰς τὸν θρόνον φορῶν πορφύραν καὶ διάδημα, τὸ σκῆπτρον καὶ τὸν κεραυνὸν κρατῶν, καὶ κρηπίδας εἰς τοὺς πόδας ἔχων· ἦτον καὶ ὠραῖος, καὶ σοβαρὸς, πρόσωπον μεγαλοπρεπὲς ἔχων, ὀφθαλμοὺς, καὶ ὀφρύδια μεγάλα, καὶ χαίτην κυάνεον· ἔδιδε δὲ τὰς αἰτήσεις, ἢ ἀποφάσεις μόνον διὰ τῆς κατανεύσεως τῶν ὀφρυδίων· ὅτε δὲ ἐσράτευεν εἰς τοὺς πολέμους μετεχειρίζετο πρόσωπον ἄγριον, ὀργίλον καὶ φοβερόν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, κρατῶν τὸν κεραυνὸν ἀντὶ δόρατος, καὶ φορῶν τὴν Αἰγίδα ἀντὶ θώρακος· τοιοῦτον ἔπλασαν αὐτὸν οἱ Ποιηταί.

Ἦθεν καὶ ἐζωγράφιζον αὐτὸν καθήμενον εἰς θρόνον ἐλεφάντινον, διάδημα χρυσοῦν, ἢ σέφανον ἐκ κλώνων

(α) Ἀπολλίδ. Β. δ'. 8. Ὀβιδ. αὐτοθ. 108. 114. Ἀρνόβ. παρ. Πομ. Α'. 15.

(*) Τῆτο ὅμως φαίνεται, ὅτι ἔχει ἀμφιβολίαν, καθὼς καὶ ὁ Πλάταρχος λέγει, ὅτι ὁ Ἀλιάχμων εἶδε τὸν Δία τῇ Ῥέᾳ συγγενόμενον εἰς τὸ Κοκκύγιον ὄρος, ἐν ᾧ τοσῶτοι ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι τῇ Ἥρᾳ συνεγένετο ἐκεῖ· καὶ ἴσως ἐκ τοιαύτης γραφικῆς, ἢ ἀντιγραφικῆς ἀπροσεξίας ἐμυθολογήθη καὶ ἡ μετὰ τῆς Ῥέας μίξις τῷ Διός. ἐν τῷ περὶ Ποταμ. Ἰνάχ.

Σελ. 320

Ζωή 307.

Ἥρα 322. Πιν. Δ'



Αθηνά 334.

Ὀφειλὴ ἐκράζει.

Ἥφαϊστος 327.



Εὐξεινος Λέσχη
Ποντίων Ναυσσας
Εθνική Βιβλιοθήκη Αργυρούπολης

ἐλαίας εἰς τὴν κεφαλὴν ἔχοντα, γένεια μέτρια, καὶ τὸ ἄνωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ σῶμα αὐτοῦ γυμνόν· καὶ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τὸν κεραυνόν, τὸν ὅποιον ἔρριπτε πρὸς τοὺς Γίγαντας, κειμένους ὄντας περὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ τὸ σκῆπτρον κρατοῦντα· τὴν δὲ ἀσπίδα, ἢ τὴν αἰγίδα ἔμπροσθεν αὐτοῦ κειμένην· πλησίον δὲ αὐτοῦ ἵπτατο ὁ Ἀετὸς, κρατῶν παιδίον μὲ τοὺς ὀνυχας, οἷον, τὸν Γανυμήδην· τὸ δὲ παιδίον ἐκράτει ποτήριον. Ἐξωγράφισον δὲ αὐτὸν καὶ ἄλλως, κατὰ τὴν γνώμην καὶ φαντασίαν ἐκάστου· ὅμως μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ σύμβολα αὐτοῦ.

Καθὼς τινὲς ἐξωγράφισον αὐτὸν τριπρόσωπον· ὅτι βλέπει, δηλονότι, τὰ τε ἐν Οὐρανῷ, καὶ ἐν γῇ, καὶ ἐν Ἄδου γινόμενα· καὶ ὅτι γινώσκει τὰ παρελθόντα, παρόντα, καὶ μέλλοντα. Εὐρέθη δὲ εἰς τὴν Κρήτην ἀγαλμα αὐτοῦ χωρὶς ὦτα· δηλαδή, ὁ Βασιλεὺς δὲν πρέπει νὰ ἀκούῃ τοὺς κόλακας· οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅμως ἐξωγράφισον αὐτὸν μὲ πολλὰ ὦτα· ὅξιν, ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ ἀκούῃ μὲ προσοχὴν πολλοὺς, διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν. Οἱ δὲ Ἀετὸς ἀφιερῶθη εἰς αὐτὸν, ἢ διὰ τὴν εἰς τὸ ὄρνεον τοῦτο μεταμόρφωσιν αὐτοῦ, ἢ διότι, ὡς λέγουσιν, ἐγεννήθη τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὁ Ἀετὸς, καὶ ἔτρεφεν αὐτόν· ἢ διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς ὑπεροχῆς· ἐπειδὴ ὁ Ἀετὸς νομίζεται Βασιλεὺς ὅλων τῶν ὀρνέων, ὡς καὶ ὁ Ζεὺς Βασιλεὺς Θεῶν καὶ θνητῶν· ἢ, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης λέγει, ὅτι ὁ Ἀετὸς εἶναι ὄρνεον διορατικόν, καὶ ὀξύδερκός, ὥς βλέπει καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἀνεμποδίστως· ὅθεν ἀναγκάζει καὶ τοὺς νεοσσοὺς αὐτοῦ, νὰ βλέπωσι πρὸς τὸν ἥλιον· καὶ ὅσοι δύνανται νὰ ὑποφέρωσι τοῦτο, ἐκεῖνοι μόνον εἶναι υἱοὶ τοῦ Ἀετοῦ· τοὺς δὲ ἄλλους διώκει, οἱ ὅποιοι γίνονται ὕσερον Ἀλίατοι· οἷον, Ἀετοὶ τῆς θαλάσσης (α). Βασιλικὸν ἄρα σύμβολο-

(α) Ἀλβρίχ. Βικέν. Β'. Βόα. Θεολ. Θ'. 17. Κίππιγ. Α'. 7. Πλάτ. τ. α. ἱσ. καὶ Ὀσιρ. Τόμ. Ζ'. 500. Μεγκέρ. ἐν Ὑγίν. 198. Πλάτ. Γ. Γ. Λακτάσιος. 5. 20.

λον καὶ κατὰ τοῦτο ὁ Ἀετός· ἦτον δὲ καὶ ἄγγελος τοῦ Διὸς, καὶ ὑπηρετής ὁ Ἀετός. Ὁ Καλλίμαχος γράφει τὸν Α' ὕμνον εἰς αὐτόν· ὁ Ὅμηρος τὸν ΚΑ' καὶ ὁ Ὀρφεύς τὸν Ιδ'. καὶ τὸν Ιή. τὸν ὁποῖον ὀνομάζει τοῦ Κεραυνίου Διὸς· τὸν Ιθ'. τοῦ Ἀσραπέου Διὸς· καὶ τὸν Οβ', τοῦ Δαίμονος, ὅπου ὀνομάζει αὐτὸν Δαίμονα μελίχιον Δία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Περὶ τῆς Ἥρας.

Ἡ Ἥρα ἦτον θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς· καὶ κατὰ τινας, ἐγεννήθησαν διδυμοὶ μὲ τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος δὲν ἔξευρεν· ὅθεν ἐζήτει νὰ φάγη μόνον τὸν Δία· κατ' ἄλλους δὲ, ἐγεννήθη αὐτὴ πρὸ τοῦ Διὸς, καὶ κατέπιε καὶ αὐτήν ὁ Κρόνος, καὶ πάλιν τὴν ἐξήμεσε μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς αὐτῆς (α).

Ἐγεννήθη δὲ, κατὰ μὲν τινας, εἰς τὴν Σάμον πλησίον εἰς τὸν Ἰμβρασοῦ ποταμὸν, ὑποκάτω εἰς τὸ δένδρον Λύγον ὀνομαζόμενον, καὶ ἐλούετο εἰς τὸν ποταμὸν τοῦτον, ἀνατρεφομένη ἐκεῖ, καὶ διὰ τοῦτο μετωνομάσθη Παρθένιος ὁ Ἰμβρασος, ἐπειδὴ ἦτον καὶ αὐτὴ παρθένος τότε (*). Κατ' ἄλλους δὲ, ἐγεννήθη εἰς τὸ Ἄργος, καὶ Ἀνέθρεψαν αὐτήν αἱ Νύμφαι, Εὐβοῖα, Πρόσυμνα, καὶ Ἀκρέα, θυγατέρες τοῦ Ἀσερίωνος. Κατ' ἄλλους δὲ, ἀνέθρεψαν αὐτήν αἱ Ὠραι, καὶ κατ' ἄλλους, ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἡ Θέτις, καὶ κατ' ἄλλους, ὁ Τήμενος υἱὸς

(α) Ἀπολλόδ. Α'. α. 3. καὶ Β'. ι. Ἐννιος παρ. Λακτανο. Inst. Α'. Ιδ'. 3.

(*) Ὁ Πausanias λέγει, ὅτι οἱ Ἀργοναῦται ἔχοντες τὸ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐκ τῆς Ἀργεῖς, ἔκτισαν Ἱερὸν εἰς τὴν Σάμον, ἀφῆκαν καὶ τὸ ξόανον ἐκεῖ· ὅθεν οἱ Σάμιοι ἐνόμιζον, ὅτι ἐγεννήθη ἐκεῖ ἡ Ἥρα, διὰ τὴν ἀρχαιότητα τῆς Ἱερῆς.

τοῦ Πελασγοῦ, εἰς τὴν Στύμφαλον· οἱ δὲ Αἰγύπτιοι ἔλεγον, ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ αὐτὴ, καὶ ὁ Ζεὺς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, ὡς προεῖρηται (α). Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν, ὅτι ἀνετρέφετο εἰς τὴν Εὐβοίαν ἢ Ἡρα· ὁμῶς εἰς τὸ Ἄργος ἀνομάζετο τὴς Λόφος Εὐβοία ἀπὸ τῆς τροφῆς αὐτῆς Εὐβοίας· καὶ ἴσως ἐσυγχύσθησαν τὰ ὀνόματα.

Κατὰ δὲ τὸν λόγον τῶν Σαμίων, ἀνατρεφόμενῃ ἐκεῖ, ἐξήρχετο εἰς περιδιάβασιν μὲ τὰς τροφούς αὐτῆς, καὶ ἐλούετο εἰς τὸν ῥηθέντα ποταμὸν· τότε καὶ ὁ Ζεὺς περιφερόμενος ἔνθεν κακεῖθεν, μεταμορφωμένος καὶ ἀγνώριστος, διὰ τὸν φόβον τοῦ Κρόνου, ἦλθε καὶ εἰς τὴν Σάμον, καὶ εἶδεν αὐτὴν λουομένην· ὅθεν κατεδίωκεν αὐτὴν ὕσερον, καὶ τέλος τὴν ἡῦρεν, ὡς εἴρηται, εἰς τὴν Ἀργολίδα, εἰς τὸ ὄρος Θόρνακα, μόνην περιδιαβάζουσαν· καὶ θέλων νὰ μὴ τὸν γνωρίσῃ καὶ φύγῃ, πρῶτον μὲν ἔβρεξε ῥαγδαίως, ἔκαμε καὶ ψύχραν, ὥς αὐτὴ ἐκάθισεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ὄρους, ὅπου ἐκτίσθη ὕσερον τὸ Ἱερὸν τῆς Ἡρας τελείας ἐπονομαζομένης· ἔπειτα μεταμορφωθείς καὶ αὐτὸς εἰς Κόκκυγα, ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατα αὐτῆς, τρέμων ὑπὸ τοῦ ψύχους· αὐτὴ δὲ λυπηθεῖσα, τὸν ἐσκέπασε μὲ τὸ φέρεμα αὐτῆς. Καὶ τότε μεταμορφωθείς εἰς τὸ σχῆμα αὐτοῦ, τὴν ἐβίαζεν· αὐτὴ ὁμῶς δὲν ἤθελε, λέγουσα, ὅτι φοβεῖται τὴν μητέρα αὐτῆς. Τέλος δὲ ἐκλινεν, ἀφ' οὗ ὑπεσχέθη νὰ τὴν λάβῃ γυναῖκα. Κατ' ἄλλους δὲ, φεύγουσα τὴν ἐπιβουλήν τοῦ Διὸς, ἦλθεν εἰς τὸ Ἄντρον τινὸς Ἀχιλλεῶς γιγενοῦς, καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκείνος κατέπεισεν αὐτὴν νὰ δεχθῇ τὴν δέησιν τοῦ Διὸς· ὁ δὲ Ζεὺς ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ ἐνδόξους ὕλους τοὺς ἔχοντας τοῦτο τὸ ὄνομα· ὅθεν ἔγινε περίδοξος καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τοῦ Πηλέως ὕσερον (β).

(α) Περσικ. Ἀχαϊκ. Δ'. 3. 4. Στράβ. Θ'. 413. Διόδ. Α'. Ι'. Αρχαδικ. Κβ'. 2. Κορινθ. Ιζ'. 2. καὶ Ιγ'. 3.

(β) Λακτάνσι. αὐτόθ. Α'. Ιζ'. 8. Ἀριστοτέλ. ἐν Σχολ. Θεοκρίτου.

Ὁ δὲ γάμος αὐτῶν ἔγινε καὶ ἑορτάσθη, ὥς εἴρηται, εἰς τὴν Κρήτην, εἰς τὴν χώραν τῶν Κνωσίων, καὶ πλησίον τοῦ Θήρινος ποταμοῦ, ὅπου ἦτον ὕψερρον Ἰερὸν, καὶ εἰσέταζον οἱ ἐγχώριοι ἑορτὴν κατ' ἔτος, μιμούμενοι τὴν τελετὴν τοῦ γάμου. Ἐκάλεσαν δὲ εἰς τὸν γάμον ὅλους τοὺς Θεοὺς, καὶ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ αὐτὰ τὰ θηρία, καὶ εὐωχήθησαν, καὶ εὐράνθησαν ὅλοι ὁμοφύχως· καλεσὴς δὲ ἦτον ὁ Ἑρμῆς. Μόνον ἡ Νύμφη Χελώνη δὲν ἦλθεν εἰς τὸν γάμον, καὶ διὰ τοῦτο ἐτιμωρήθη, ὥς ρηθῆσεται ἐκεῖ (α).

Δὲν ἔζησαν ὅμως ποτὲ εἰρηνικῶς, φιλονεικοῦντες, καὶ διαφωνοῦντες εἰς ὅλα τὰ πράγματα, καὶ μάλιστα διὰ τὴν ἀσέλγειαν τοῦ Διὸς, καὶ ζηλοτυπίαν ἐκείνης, ἡ ὁποία μὴ δυναμένη νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ, καὶ ἔχουσα δύναμιν ἀπόλυτον, ὥς γυνὴ τοῦ Διὸς, καὶ Βασίλισσα, κατέτρεχεν ἀσπόνδως τὰς παλλακίδας αὐτοῦ. Εἶχε δὲ δεκατέσσαρας Νύμφας εἰς τὸν Οὐρανὸν ἡ Ἥρα εἰς τὴν συνοδίαν αὐτῆς, καὶ πρώτη τούτων ἦτον ἡ Ἴρις. Διὰ νὰ εὐχαρισήσῃ δὲ τὴν ἀκόλαστον ἐπιθυμίαν τοῦ Διὸς, κατέβαινε καὶ ἑλούετο κατ' ἔτος εἰς τὴν πηγὴν τῆς Ἀργείας Κόναθον καλουμένην, πλησίον τῆς Ναυπλίας, καὶ ἐγένετο πάλιν παρθένος· ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο εἶχε τοιαύτην ἐνέργειαν. Ὁ Ζεὺς ὅμως, καὶ μετὰ τοῦτο δὲν εὐαρισεῖτο, ἀλλ' ἔτρεχεν, ὅπου ἤκουεν αἰεταὶ γυναῖκα· ἡ δὲ Ἥρα ἐξεβύμαιεν εἰς τὰς ἐρωμένας αὐτοῦ· ἐπειδὴ ἐμπόδισε τὴν γέννησιν τοῦ Ἡρακλέους ἐπτα ἡμέρας, διὰ νὰ γεννηθῇ πρότερον ὁ Εὐρύσθεύς· μετεμόρφωσε καὶ τὴν καλανθίδα, δούλην τῆς Ἀλκμήνης, εἰς Γαλήν· κατέτρεχε θανατηφόρως καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα, υἱὸν νόθον ὄντα τοῦ Διὸς· ὅτε δὲ ἐπόρθησε τὴν Τρωάδα μετὰ τὸν Τελαμῶνα, καὶ ἐπέσρεφεν εἰς τὴν

ΙΕ'. 64. Δωρόθ. παρ. Νατάλ. Β'. 4. Πανσαν. Κορινθ. Ιζ'. Ἀρχαὶ δικ. Λζ'. 11. Πτολαίμ. Ἡφαιστ. ζ'.

(α) Διόδ. Ε'. Οβ'. Σέρβ. ἐν Βιργιλ. Αἰν. Α'. 509.

Ἑλλάδα ὁ Ἡρακλῆς, αὐτὴ ἀπεκοίμησε τὸν Δία δολίως, διὰ νὰ μὴ ἐνοήσῃ τὸν κίνδυνον τοῦ Ἡρακλέους· ἔπειτα διήγειρεν ὅλους τοὺς ἀνέμους, καὶ κατετάραξε τὴν Θάλασσαν, ὥς μετὰ βίας ἐσώθη ἐκ τοῦ κινδύνου ὁ Ἡρακλῆς. Τέλος δὲ ἔπεμψε τὴν Σφίγγα εἰς τοὺς Θηβαίους, ἐπειδὴ ἐγενήθη ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖ. Ὁμοίως κατέδωκε καὶ τὴν Λιτῶ, τὴν Ἰῶ, ἐξηπάτησε τὴν Σεμέλην νὰ κεραυνωθῇ, μετεμόρφωσε τὴν Καλλισῶ εἰς Ἄρκτον, ἔρριψε τὴν Σίδην γυναῖκα τοῦ Ὠρίωνος εἰς τὸν Ἄδην, ἐπειδὴ εἶπεν, ὅτι ἦτον ὠραιότερα αὐτῆς, διήγειρε τὸν Τιτυόνην κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθα καὶ ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐδοκίμασε πόνους σφοδροτάτους. Κατὰ δὲ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἦτον ἐναντία τῆς γυναικὸς τοῦ Διὸς· ὅθεν κατεγίνετο νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ μὲν τὰ γυναικεῖα θέλγητρα· καὶ μὴ ἔχουσα τόσον ἰσχυρὰ θέλγητρα αὐτῇ, ἔλαβε τὸν Κεχρόν τῆς Ἀφροδίτης. Τέλος δὲ ἔδειρε καὶ τὴν Ἀρτεμιν, ἐπειδὴ ἐκείνη παρεκίνη τὸν Ἀπόλλωνα κατὰ τῶν Ἑλλήνων (α).

Κατὰ τινας δὲ, διήγειρε καὶ τοὺς Τιτᾶνας κατὰ τοῦ Διὸς· ἐτύφλωσε τὸν Τειρεσίαν, κατέσκησε τὸν Ἄργον κατάσκοπον τοῦ Διὸς. Ταῦτα δὲ πάντα ἦσαν ἀνυπόφορα, ὥς πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Διὸς, καὶ ἐναντία τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας αὐτοῦ. Τὸ δὲ μέγιστον καὶ παρανομώτατον ἦτον ἡ συνομοσία, ὥς εἴρηται, τὴν ὁποίαν συνεκρότησε κατὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Ὅθεν μὴ ὑποφέρων πλέον ὁ Ζεὺς, ἔδωκεν αὐτὴν χεῖρας καὶ πόδας, μὲ ἀλύστους, καὶ τὴν ἐκρέμασεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς· καὶ εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς ἐκρέμασε δύο ἄγκμονας, διὰ μεγαλητέραν τιμωρίαν. Κατ

(α) Βιργίλ. Αἰν. Α'. 50. 71. Ἀλβρίκ. Εἰκόν. Ιά. Ὁβιδ. Μετ. Α'. 725. Β'. 474. Θ'. 292. 317. Νατάλ. Β'. δ'. Ἀπολλέδ. Α'. δ'. 3. Γ'. ε'. 8. Ὁμηρ. Ἰλ. Δ. 30. Φ. 480. Πausan. Κορινθ. Δ'. 2. Ἰλ. Ε'. 392. Γζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 49.

ἄλλους δὲ, ἔδωκεν αὐτὴν, διότι ἐκίνησε τὴν τρικυμίαν, καὶ ἤθελε νὰ πνίξῃ τὸν Ἡρακλέα (α).

Κατ' ἄλλους δὲ, ἔφυγεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὡς εἴρηται, καὶ τότε μὲν ἔλαβεν αὐτὴν πάλιν ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ στρατηγήματος ὅπως ἔφυγε καὶ δεῦτερον, καὶ ἔλθοῦσα εἰς τὴν Στύμφαλον, ὅπου ἐγεννήθη, πρὸς τὸν τροφέα αὐτῆς Τήμενον, ἔζησεν ἐκεῖ τὸ ὑπόλοιπον, ὡς χήρα· ὅθεν ὁ Τήμενος ἔδωκεν αὐτῇ τρεῖς ὀνομασίας· παῖδα, τελείαν, καὶ χήρα· καὶ παῖδα μὲν ἔλεγεν αὐτὴν, ὅτε ἦτον παρθένος· τελείαν δὲ, ὅτε ὑπανδρεύθη, καὶ χήραν, ὅτε ἔφυγε τὸ δεῦτερον ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἔζη ἐκεῖ ὡς χήρα (β). Περὶ τῆς τεκνογονίας αὐτῆς, εἴρηται εἰς τὸ περὶ Διὸς, καὶ ρηθήσεται καὶ εἰς ἕκαστον κεφάλαιον ἐκείνων, ὅτι δὲν ἐφύλαξε καὶ αὐτὴ πολλὴν τιμὴν πρὸς τὸν Δία. Διότι, καθὼς λέγουσιν, ἐγέννησε καὶ τὸν Τυφῶνα ἐναντίον τοῦ Διὸς, καὶ τὸν Προμηθεά ἐκ τοῦ Εὐρυμέδοντος πρὶν ὑπανδρευθῇ.

Ἐξωγράφου δὲ αὐτὴν διαφόρως, καὶ πολλάκις ὁμοίως μὲ τὴν Ἑσίαν· εἰς τὸ Ἄργος ἐν τῷ Ναῶ αὐτῆς ἐκάθητο ἐπὶ θρόνου, καὶ διάδημα εἰς τὴν κεφαλὴν ἔχουσα, εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν αἱ Ὠραι καὶ αἱ Χάριτες ἔξωγραφισμέναι, οἶον, κεχαραγμέναι· καὶ εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα ἐκράτει ῥοιὰν (ῥόδι), εἰς δὲ τὴν ἄλλην σκῆπτρον, καὶ ἑπάνω εἰς αὐτὸ ἐκάθητο (γ) ὁ Κόκκυξ, καὶ πλησίον αὐτῆς Ἰσατο ἡ Ἥβη.

Ἄλλοι δὲ εὐρέθη ἔχουσα σύμφρον πρὸς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, τὴν Ἴριν περὶ αὐτὴν, καὶ παγῶνια ἀμφοτέρωθεν, καὶ μίαν γυναῖκα βρέφος ἔχουσαν· ἐνίοτε δὲ εἶχε καὶ τὰς Σειρήνας εἰς τὰς χεῖρας· ἐνίοτε ἐκάθητο καὶ ἐφ' ἀμάξης χρυσεῆς, τὴν ὁποίαν ἔσυρον τὰ παγῶνια, ἐνίοτε καὶ οἱ Ἴπποι, καὶ ὀπισθεν αὐτῆς εἶχε τὴν Ἴριν· καὶ πότε μὲν εἶχεν ἀσπίδα καὶ δόρυ, πότε

(α) Ὅμηρος. (β) Πλυσαν. Ἀρκαδικ. Κβ'. 29

(γ) Πλυσαν, Κορινθ. Ιζ. 49